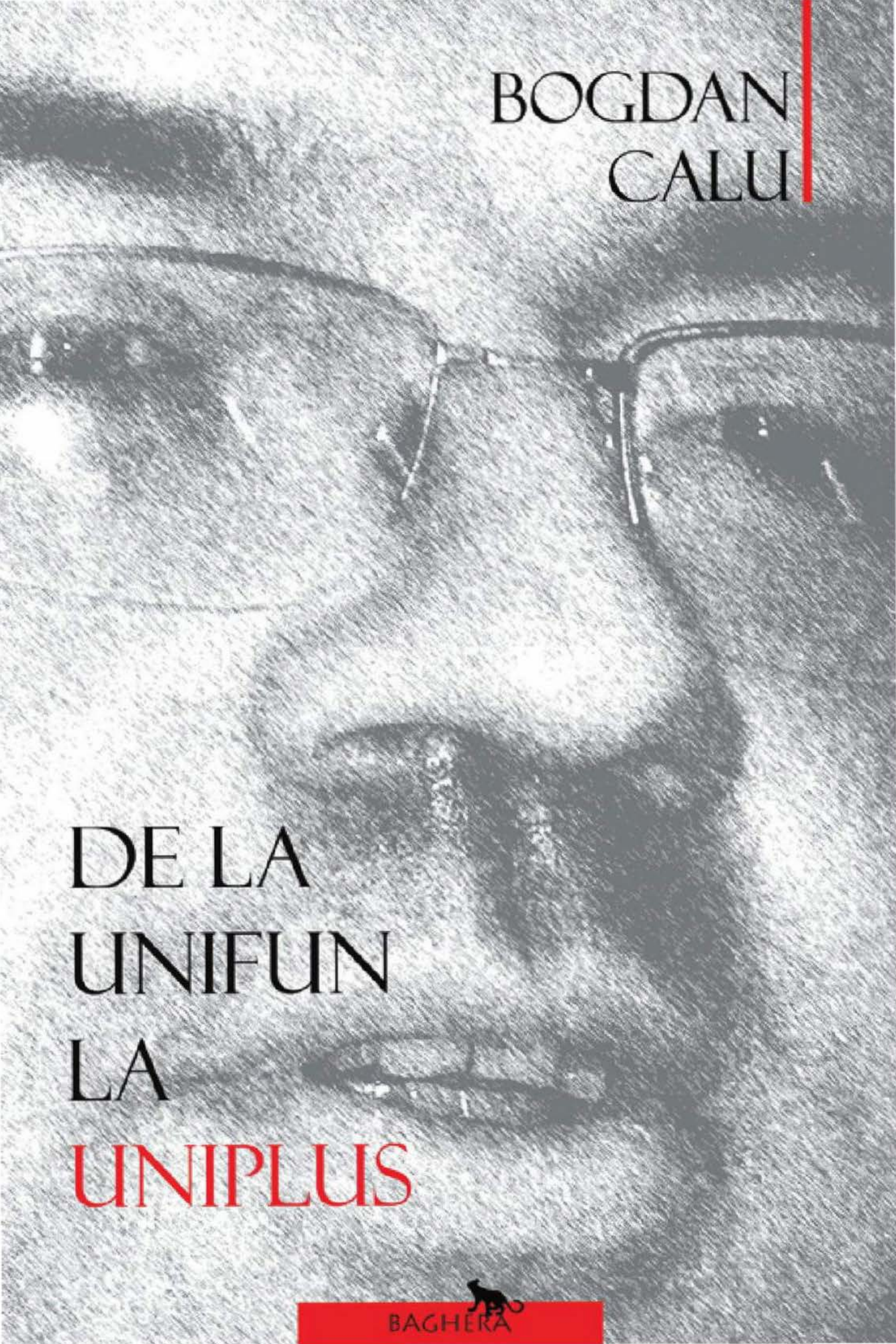
BOGDAN
CALU
DE LA
UNIFUN
LA
UNIPLUS
BAGHERA

Editorial Board

Autor:
Bogdan Valentin Calu

Editor:
Regina din Arcadia

Design and Layout:
Raluca ŞERBAN

Anul apariţiei:
9 februarie 1999

De la UNIFUN la UNIPLUS

9 februarie 1999

MOTTO:

"În suflet nu se fac vizite de cinci minute."

(o anumită uşă, dintr-un anumit cămin studenţesc)

CUPRINS:

7	*Prefaţă*
9	*Captolul I – Începutul începuturilor*
33	*Captolul II – Mix*
87	*Captolul III – Mixuri pur şi simplu*
93	*Captolul IV – Mix*
103	*Captolul V – Mix*
107	*Captolul VI – Mix*
117	*Captolul VII – Jingle*
125	*Captolul VIII – Jingle*
129	*Captolul IX – Mix & Jingle*
133	*Captolul X – Jingle*
169	*Captolul XI – Prolog*

Prefață

Într-un stil alert, în care expresivitatea lirică se armonizează cu exprimarea degajată, evidentă mai ales în dialogurile personajelor, Bogdan Valentin Calu evocă entuziasmul, adversitățile, zbuciumul, sacrificiile și satisfacțiile unui grup de tineri care au fondat UNIPLUS Radio. Autorul a știut să surprindă cu subtilitate gesturile tinerești, exuberanța, nonconformismul și situațiile-limită ale tinerilor, dar și dăruirea necondiționată unei munci adesea epuizante, chiar dacă, în final, datorită unor interese meschine ale câtorva, pentru unii vor urma amare decepții.

Introducerea anecdoticului imprimă narațiunii o sporită atractivitate, punctînd sugestiv alternarea episoadelor, oferind cititorului variate ipostaze emoționale.

Substanța autobiografică a evocării, în care se îngemănează liricul cu epicul, se estompează discret, integrîndu-se într-o metaforă a tinereții care își caută o identitate proprie.

Teodor Vîrgolici

CAPITOLUL I
ÎNCEPUTUL ÎNCEPUTURILOR

Ridicolul era ceea ce te speria mai tare. Totdeauna ai luptat cu el, oferindu-ţi ca garanţie glasul de pescăruş solitar. N-ai suportat să te atingă niciodată vreo minte sau vreo mână neghioabă. Lumea venea la tine să se uite ca la una din minuni şi era înfricoşată şi fericită în acelaşi timp, copleşită de faptul că era atât de aproape de inima nebuniei...

Toate posturile de radio au avut apelativul lor. În ce te priveşte, tu erai nebunia însensul bun al cuvântului. Erai un clown bun şi sufletist la care puteai să vii să te confesezi ca în faţa unui preot. Era tentant... Era tentantă însăşi existenţa ta, pe care am dorit să o facem fragment de istorie. Atunci ne-am strâns cu toţii, ca la apel, viitorii tăi paji...

La început a trebuit să trecem un concurs impus de cei care ni te aduseseră. Mi-aduc aminte doar că eram extrem de emoţionaţi şi-mi mai amintesc sala rece cu pereţi dezolant de goi unde ne-am întâlnit pentru prima dată, noi, cei care aveam să te iubim şi să te slujim cu mintea, sufletul şi mâinile.

Erau o fată frumoasă, un băiat înalt şi uscăţiv, unul scund şi negricios

altul cu părul lung, o blondă scundă cu sâni frumoşi. Mai târziu aveam să aflu că aceştia se numesc Ligia Marin, Dani Klinger, Radu Tănase, Bogdan Nicolescu, Diana Singer.

Când am venit acolo, am întâlnit un coleg de facultate, Edi. Niciodată n-am ştiut în întregime numele lui. Am găsit un gospodar cu trup de statuie dintr-o antică Grecie. Era Gabi Stoian. Am găsit un Niki Boicu pe care îl vom boteza mai târziu Niki B & the Gang, o Codruţa Florescu şi un Dia (noi aşa i-am spus totdeauna. Pe el îl chema Diaconescu, soţul Codruţei. Alt nume nu i-1 ştiam. El era pentru noi doar Dia şi atât), o blândă şi frumoasă studentă la Facultatea de Geografie, Elena Lulea. Spuneam că-mi aduc aminte de zidurile reci şi singure ale etajului 4 al Universităţii bucureştene, ale camerei de trecere dintr-un corp în altul al clădirii, locul unde ţi-am vorbit pentru prima dată prin microfonul unui reportofon. Nu mai ştiu ce am spus. Trebuia doar „să zicem ceva", să decizi dacă vocile noastre erau „bune de antenă" sau nu. Ne-am străduit să spunem cele mai inteligente lucruri, dar, aflaţi în faţa microfonului, n-am fost în stare să debităm decât banalităţi...

Am aşteptat cu înfrigurare rezultatul concursului. Trebuia, era necesar, să dau măcar o parte din prea plinul meu sufletesc, acestui oraş chinuit. Ştiu că a trebuit să vedem magnetofoane de „broadcast", ce poate un mixer şi de ce e el necesar, ce înseamnă un pick-up, ce înseamnă...

... ce înseamnă sufletul unui radio care-şi propunea să trăiască numai din muzică şi reclamă. Erau două magnetofoane, un mixer în miniatură împropriu chiar pentru discoteci dar pentru noi ceva măreţ, ceva nemaipomenit, cu toate că, în ţara de unde veniseră, fuseseră date de mult la casat, dar noi nu ştiam (încă) asta. De fapt, chiar dacă am fi ştiut, nu cred că s-ar fi schimbat în vreun fel situaţia. Am aşteptat foarte mult să te am în mâini şi să te învârt, să te dansez aşa cum doream eu, să văd cum ţi se mlădiază formele în mâinile mele sigure. Doream să te strâng în braţe aşa cum visează un îndrăgostit să-şi iubească femeia dragă. S-o vadă cum roşeşte de efort şi, totuşi, să citească în ochii ei plăcerea. Întârziam cât puteam momentul, folosind cea mai actuală, la acea vreme, sintagmă: „a sta" la coadă. Simţeam că mi se apropie rândul şi tracul mi se mărea pe secundă ce trecea. Închideam ochii şi-mi spuneam că mai am, şi-mi măream aşteptarea cu o bucurie şi o voluptate aproape machiavelice. Am simţit la un moment dat o mână grea şi sigură pe umărul meu. Era Capittain, cel de-al doilea Dumnezeu pentru noi, pentru băieţi, pentru faptul căştia foarte

bine să facă ceva ce noi nu puteam încă decât să ne dorim, iar fetele îl divinizau pentru simplul motiv că era francez... Era un om bine făcut, solid chiar, un fel de Porthos al lui Dumas, avea în jurul capului o bentiţă şi purta ochelari. S-a uitat la mine curios. Am înţeles. Îmi venise rândul...

M-am aşezat pe scaun ca un condamnat la moarte. Îmi simţeam mâinile reci şi picioarele tremurând. Capittain mi-a explicat primele mişcări cu un calm aproape angelic. Reţinusem; Play-Cale-mix-tăiat cale. Sângele-mi urcase tot în urechi. Le simţeam zvâcnind. Simţeam tot oraşul cu urechea pe mine. Atunci tot curajul meu de fost prezentator la radiodifuziunea naţională a dispărut. Îţi simţeam sufletul în mâinile mele şi îţi ascultam respiraţia oprindu-mi-se undeva în spate. Am simţit, pentru primadată un nod în gât. Am deschis microfonul şi, cu tot curajul, am izbutit doar să mai zic „Bună seara, Bucureşti". Am întrebat cam câte ore trebuie să lucrăm. Capittain mi-a spus: în jur de trei-patru...

Stătusem în faţa mixerului doar trei minute. Mâinile mi-erau transpirate şi urechile îmi zvâcneau. M-am ridicat şi i-am făcut loc celuilalt. Obrajii îmi ardeau. Lucrasem prima dată în viaţă *live* şi un întreg oraş îmi auzise vocea gâtuită, în direct...

*
* *

...Şi a venit şi a doua zi... În loc să scadă, emoţiile creşteau proporţional cu timpul care trecea. Aceeaşi bonomie a lui Capittain. Deocamdată nu ştiam cum vom proceda cu intratul în emisie, în sensul că n-aveam nici o programare pe care s-o respectăm. Cuvântul „grilă" va apărea mai târziu, tradus, probabil, de cei care cunoşteau limba franceză, de la Capittain. Salvarea au fost cele patru (la început), şase (mai târziu) benzi de o mie de metri, înregistrate pe viteza 2 cm/s, care curgeau tot timpul, repetând la nesfârşit aceeaşi şi aceeaşi muzică şi jingleuri (ultimele fiind lipite de Nicolas, pe benzi, exact, ca la momentul necesar să se schimbe cât mai fericit atmosfera deja creată de muzica rulată), reuşind într-un final glorios să ne isterizeze. Astfel au apărut viitoarele imnuri, melodii care au fost auzite prima dată la noi şi pe care, peste ani, le vom întâlni, la capitolul vechituri, la toate posturile de radio, fie ele locale, particulare, fie la cel naţional. Soarta asta au avut-o „Pump Up The Jam", sau „I Wanna Dance With Somebody", sau „Les Valses De Vienne". Noi veneam şi puneam

rolele pe magnetofoane şi aveam grijă să le schimbăm. Era ceva... Nu erau româneşti şi nici din ţări foste comuniste, erau venite de dincolo, din misteriosul (pe atunci) dincolo, de la „mama lor". Strângeam rola în mână şi mă simţeam mândru că pusesem mâna pe ea, doar era „Revox"... Mângâiam cu infinită grijă microfoanele. Le simţeam ale noastre (proaste, bune, cum erau) străduindu-ne nici măcar să nu le atingem prea tare. Ne luam sufletul în mâini şi încercam să fim stăpâni în primul rând pe noi şi, abia după aceea, pe lumea din faţă.

Pe Diana Singer am cunoscut-o ca jurnalistă. Era blonda care ne irita pe toţi cu pretenţiile ei exagerate de „rockeriţă înrăită" (cum îi vom spune mai târziu.). Mulţi nu agream acest gen, rockul, din simplul motiv că nu avusesem ocazia să-l ascultăm aşa cum se cuvine, să-l înţelegem, să-l pătrundem. Totul se reducea la „metale grele şi foarte grele". Mai târziu va apărea o emisiune, la o altă antena, cu acest nume. Eram însetaţi de muzică şi, la un moment dat, chiar nu mai făceam diferenţa între genuri. Era muzică bună şi muzică proastă. Cu timpul şi cei mai conservatori dintre noi, aveau să renunţe puţin la rigiditatea lor şi vor trata uşor altfel muzica rock. Încercam cu toţii, fie că eram DJ. (termen folosit de altfel greşit dar încă nu puteam face diferenţa dintre DJ. şi redactor muzical. La început ne-am rezumat la simpla performanţă de DJ. de discoteca însă, despre asta, ceva mai târziu), fie jurnalişti, să facem radio în această ţară, aplicând riguroase, reguli americane sau franceze la un Bucureşti aflat la început de drum în domeniul radiourilorFM; şi încercam să o facem cât mai inspirat cu putinţă, cum credeam că ar fi mai bine, punându-ne în ipostaza ascultătorului.

Dacă tot am vorbit de Diana Singer, ea a fost prima pe pieptul căreia am văzut o încercare de ecuson. Era „ceva" care te făcea să te simţi un pic mai nu ştiu cum, un pic mai „ăla care e de la radio" sau „ăla care lucrează la radio", cu toate că verbul nu era cel mai fericit ales.

Acel carton, tăiat dint-o copertă de caiet pe care lipisem cuvântul „radio" decupat din abţibilduri franţuzeşti cu „FUN RADIO", era marca noastră de privilegiaţi ai sorţii, cum ne consideram. Era o realitate pe care ne doream s-o aducem cât mai aproape şi s-o simţim cât mai tare. Era acea explozie de bucurie pe care o ai câteodată, de-ţi vine să ieşi în stradăşi să strigi: „uitaţi-vă, oameni, eu sunt singurul fericit al acestui oraş, al acestei ţări, al acestui glob", ca mai apoi să iei în braţe pe oricine şi să-l săruţi, să

încerci să găseşti în ochii lui înţelegerea fericirii tale.

Eu unul n-am avut un aşa „ecuson" din simplul motiv că se terminaseră abţibildurile şi n-am avut de unde să decupez „magicul" cuvânt. Dar asta nu însemna deloc că n-aş fi fost fericit...

Şocul l-am avut atunci când Capittain ne-a spus cum va lucra radioul; douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Eram învăţaţi ca la ora 22 să se termine totul şi să intre într-un somn greu, gospodăresc, vă mai aduceţi aminte? Prinul gând a fost: „Şi mama ce o să zică?", iar încep „meciurile." Spre surprinderea mea, n-a fost deloc aşa. Mai mult, m-a încurajat. Niciodată nu mi-am pus problema că sunt (eram) student şi s-ar fi putut să mă incomodeze acest program.

* * *

Câteva zile a fost lejer. Chiar prea lejer, după care, bunul nostru Capittain s-a făcut „al dracului". Începea să vadă că greşim; ne punea să reluăm totul, de ajunseserăm să ne rugăm să plece mai repede în Franţa. Probabil că ne ghicea gândurile. Pleca (nu în Franţa), dar rămânea Nicolas şi era şi mai greu. El nu ştia să vorbească decât franţuzeşte, eu doar româneşte şi ruseşte, aşa că ne înţelegeam în limbajul clasic al semnelor; şi, pe cuvânt de onoare, nu era uşor deloc. Preferam să nu mă gândesc la posibilitatea unei greşeli. Mă instruia (el pe limba lui, eu înţelegeam, dacă înţelegeam, dacă nu, reluam de unde greşisem. Deja începusem să ştiu unde aş fi putut greşi). Am crezut că puteam să-l păcălim, crezând că ne auzim doar noi. Omiteam însă un lucru: ne asculta un Bucureşti (sau cel puţin cei din preajma Universităţii, inclusiv Capittain, care venea după ce-şi servea cafeaua) şi începea din nou să ne „chinuie". Cât de mult „l-am putut face cu ou şi cu oţet"" (e drept, doar în gând) pe acest om şi acum ce recunoştinţă-i port... Păcat că Dumnezeu nu a încercat să facă mai mulţi oameni ca el... Capittain era pentru noi doar Capittain, omul care adusese radioul, grasul cu inima cât un oraş, cu toate că din când în când îl înjuram. Omul care mesteca *„chewing gum"* şi asculta muzică la walkman, ochelaristul cu bentiţă. Mai târziu aveam să aflăm că el a fost autorul extraordinarei reclame a Fun radioului, reclamă în care era surprins Ceauşescu la ultima sa cuvântare, sub fotografiefiind scris: *„Certains a l,Est n'auront jamais la chance d'ecouter Fun radio"* (Cine Tele Revue 17 mai 1990, nr. 20). De asemeni, tot el era unul dintre cei mai „scumpi

muzicali"aiFun radioului parizian. Când am aflat, el era deja departe. N-am putut decât să ne simţim onoraţi şi să sperăm că odată se va întoarce şi vom putea sta liniştiţi la o cafea. Asta sper (vorbesc doar în numele meu) şi acum. Să ne întoarcem la firul povestirii noastre. Ca să ne dăm seama că ne auzim în oraş, normal, aveam nevoie de o „monitorizare" deci de un aparat de radio. Ca să putem vorbi, aveam nevoie de „girafe" la microfoane. Cel care a venit cu aparatul de radio de acasă, cel care a găurit băncile ca să ne pună girafele microfoanelor, cel care a adus prima măturâ în radio, omul pe care-l puteai trimite oriunde fiind sigur că problema se va rezolva, omul care bea în cantităţi impresionante cafea şi pecare l-am văzut fumând ţigări străine (*Summer)*, cel care ar fi putut concura cu succes la orice competiţie a viteziştilor vorbirii, cel care făcea faţă admirabil „dojenelor" ardeleneşti, mai mult sau mai puţin răutăcioase ale Dianei Singer, era Gabi Stoian. În egală măsură întruchiparea frumuseţii masculine sau a ironiei (fine sau grosiere, în funcţie de partenerulde dialog), sau a gospodarului pe care şi-l doreşte orice femeie, pot să-l rezum la numele lui. Omul care, mai presus de viaţa propriului cămin, a pus radioul. Omul cu lapte proaspăt şi pâine caldă în fiecare dimineaţă, la ora 6, pentru cel care lucrase de noapte, indiferent dacă afară era noapte şi ger sau cald şi bine.

Acestea toate le făcea fără a pretinde un leu de la cineva. Să fim plătiţi ni s-ar fi părut un chiot într-o mănăstire. Eram atât de fericiţi încât am fi plătit noi pentru şansa pe care o avusesem, nicidecum să fim plătiţi. Era un entuziasm prea valoros ca să poată fi cumpărat. Simţeam o bucurie imensă să „facem rost" de muzică şi să putem să o oferim, deşi o plăteam cu bani grei. Din Franţa veniseră câteva benzi şi mai apoi câteva single-uri, majoritatea în cvadruplu exemplar şi, în special, muzică franceză. E adevărat, am primit muzică, mai multă şi mai diversă, din partea unor studenţi (întâmplarea a făcut ca aceştia să fie francezi), sub formă de donaţie. Discuri vechi, uzate, dar pentru noi însemnau foarte mult. Uzat, neuzat, melodia era, totuşi, pe disc. Acea plăcere a rămas şi mult după. Preferam să alcătuim programul cu muzică de acasă. Ştiam şi cum e înregistrată, ştiam că este (relativ) nouă. Până aici, cred că am sărit câteva etape. Cum am învăţat să mixăm? Capittain a avut strălucita idee să noteze numele tuturor melodiilor, al interpreţilor, ordinea în care veneau aceştia pe bandă, locul unde intrau pe bandă jingleurile, într-un caiet studenţesc. Acum aveam cum să ne orientăm în afara „învăţării pe de rost a benzilor" şi puteam comuta de pe un magnetofon pe altul. Începuse deja să apară amprenta proprie programelor fiecăruia. Puteam „alerga pe bandă"

să căutăm ce ne interesa. Se întâmpla,de multe ori, să nu ne încadrăm în timpul în care se derula o melodie, cu căutatul celeilalte. Astfel „intra" alta şi rupea tot firul pe care ni-l propusesem să-l urmărim şi, aşa,eram nevoiţi să alergăm după altă melodie etc. Era greu. Postul nostru de radio trebuia să funcţioneze fără blancuri (chiar dacă acestea erau de câteva secunde). Erau şi nu trebuia să fie, dar lucrând cu benzi fonotecate deja, blancuri n-aveau cum să apară. Ne era doar necaz că nu ne puteam urmări ideea. Asta într-o primă fază. Referitor la intervenţii,lucrurile se complicau şi mai mult. Trebuia să ne încadrăm doar în *„intro-ul"* piesei, fără să intrăm nici o secundă peste partea vocală, să spunem totul dintr-o răsuflare, clar, fără ezitări, scurt şi la obiect. Dacă puteam vorbi şi în ritmul melodiei, respectând celelalte reguli, era perfect, dar, din păcate, se întâmpla prea rar. Dacă, totuşi, se întâmpla, vorbeam ca şi cum am fi fost programaţi. Eram oameni, trebuia să existe modulaţiile naturale fiecărei voci şi asta tare greu şi rar se întâmpla. Norocul nostru era că „gâdea"(Capittain) nu înţelegea românește, deci principalul era să nu facem „Ă-uri". Atunci era tragic. Când „Ă-ăiam", Capittain ştia că a fost o ezitare şi lua foc, de nervi, deseori vorbind într-o englezo-franceză de mai mare frumuseţea. La un moment dat a ajuns la concluzia că ar fi bine să ne complice şi mai mult existenţa; drept pentru care a tăiat benzile, punând după fiecare melodie blanc (parcă-l văd şi acum, era galben, AGFA). În mod logic, aproape două săptămâni, pe post a curs doar muzică, noi fiind parcă inexistenţi. Singurul care se juca cu toate aceste reguli, cu voluptatea, graţia şi dezinvoltura unui copil care construieşte în nisip castele, era Mircea Zane. De fapt el era singurul profesionist dintre noi. Avusese pe vremea „împuşcatului", o discotecă. În mare măsură, aceste reguli, lui nu-i erau necunoscute ca să nu zic erau familiare. Era o plăcere să-l asculţi pe Zane. Ne strângeam în cămăruţa pe care generos o botezasem „secretariat" şi-l ascultam. Deseori, dacă făcea cineva gălăgie, se întâmpla ca ceilalţi să ducă un deget la buze săsâind prelung şi continuând cu: *„Acum e Mircea Zane"*. Era suficient. Atunci îţi venea să urli. Cum putea să se joace atât de sigur cu toate, cum de mâinile lui nu încurcau blestematele alea de căi, să apară un blanc? Cum puteau să vorbească numai pe *intro*...? Erau întrebări la care căutam cu disperare răspunsul. Aveam să înţeleg asta mai târziu. La el totul se petrecea într-o ordine desăvârşită. Un ceasornic cu inimă de om. La el dispăruse de mult acel „acum trebuie să... acum trebuie să..." pentru ca, mai apoi, mâinile să primească comanda tradusă din cuvinte în mişcări. Mircea avea ceva fascinant; o noblețe uluitoare şi incitantă şi asta nu numai la pupitru. Lăsa după el un „aer de poveste, de cuvinte nespuse." Asta îmi spuneau fetele.

La început am zis „mofturi". Apoi am fost foarte atent. Avea degete lungi, fine, ca de pianist şi se mişcau într-un dans precis, voluptuos şi dur în acelaşi timp. Mircea Zane era un mister, amestecat cu un aer distins, sobru, aproape englezesc, noi, ceilalţi, simţindu-ne în preajma lui cenuşărese de gen masculin. Prezenţa lui completa orice. În puţinul timp pe care îl petrecea în radio, fetele erau toate „pe el" şi,sincer, ne era cam necaz. În faţa noastră el era un fel de Capittain doi, dar, ce să-i faci, maestrul e maestru, iar învăţăcelul, orice ar face, are nevoie de suficient timp ca să-şi schimbe statutul. Şi tot despre Mircea Zane: Era omul după care ne era jenă să spunem ceva pe antenă, din acest motiv „curgea" suficient de multă muzică până să ne hotărâm să scoatem o vorbă...

Ligia Marin - cea mai doamnă dintre toate doamnele. Expresia cea mai feminină a feminităţii. Fata care avea o „Dacie" verde şi un casetofon

Ligia MARIN, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

„Stereo-Spaţial" cu care venea totdeauna în braţe. O urmăream cu cei mai calzi ochi posibili. De fapt, pe Ligia nu puteai să o urmăreşti altfel. Ţin minte ce rău mi-a părut că nu mă născusem mai devreme, să pot fide o vârstă cu ea. Îi spuneam „d-ra. inginer"'. Asta o irita grozav. Dar avea un mod al ei de a se enerva. Sunt oameni care se urâţesc. Ligia parcă se făcea mai frumoasă. Scotea câte un „of" după care se uita într-un anumit fel la

tine... Ceea ce spunea privirea ei, nu-i greu de dedus, dar o spunea artistic. De fapt, Ligia rămâne una dintre cele mai plăcute voci şi cea mai actriţă dintre actriţe. Ligia parcă pentru asta era făcută... Avea un mod al ei, propriu, chiar şi să greşească. Era omul pe care era imposibil să te superi. Un pic timidă, un pic sigură, cu voce liniştită şi privire calmă, cea care părea că nu poate să se enerveze niciodată, în orice situaţie ar fi pusă. Elena Lulea. Un pic (mai mult) distantă, inaccesibilă, cu un păr numai bun de reclamă pentru un şampon scump, cea care te privea într-un anumit mod atunci când greşea de nu puteai să-i mai zici nimic, era „bătrânica Uni Fun¬ului". Nume pe care, probabil, le cunoaşteţi de pe antenă, nume care au deschis acest post de radio, iar mai târziu, au format prezenta Societate Comercială Unichub Multimedia S.R.L. Iată numele lor: Andronescu Valentin, Arnold Mariana (Marina, sau secretara noastră), Calu Bogdan (Bagheera), Chivu Sergiu, Dumitrescu Robert, Diaconescu Maria Codruţa (Floruţa Codrescu), Galeriu Monica. Gherguş Lucia (mama lui Gherguş Cristian sau Z-tone), Homocea Liliana, Ilic Tudor (Doru), Ionescu Constantin (Costel Ionescu), Klinger Daniel (Dani sau Padrone), Lulea Elena, Marin Ligii, Marinescu Constantin (Toti),Mateescu Anca (Ioana Matei), Moisescu Alexandru (Andi Moisescu), Nahoi Ovidiu, Nistor Marian, Cristina (tot secretarăşi tot a noastră), Preda Alexandru, Rădulescu Sandra (Corina), Singer Cristian Vladimir (pur şi simplu Singer „ăla mare"), Singer Diana, Tohăneanu Cătălin (Tohă), Zamora Liviu.

Iată ce-şi propunea societatea să aibă ca obiect al activităţii:

- înfiinţarea unui post de radio independent .
- producerea de echipament electronic muzical, informatic publicitate, reclame audio-video-TV, afişaje .
- agenţie de presă .
  birou de relaţii cu publicul privind activitatea postului de radio .
- servicii de înregistrare audio-video .
- editare de ziare, reviste, discuri — organizarea de servicii tehnice specializate pentru conferinţe, simpozioane, şi
- activităţi similare, asistenţă pentru spectacole etc.
- organizare de spectacole.
- repararea de instrumente muzicale, servicii pentru aparatură electrică .
- management artistic intern şi extern .

- pregătire profesional artistică în domeniul radio TV inclusiv cursuri de programe şi formare, servicii de informaţie privind domeniul artistic şi radio TV .
- activitate de export — import pentru aparatură şi instrumente muzicale, echipament audio-video (aparatură, benzi, discuri etc. bunuri industriale, bunuri de larg consum, confecţii încălţăminte, marochinărie, cosmetice etc), bunuri alimentare agro-alimentare şi comercializarea lor prin magazine proprii sau prin terţi.

Asta se va întâmpla mult mai târziu, abia în martie, 1992. Deocamdată suntem la început, în 1991, atunci când ziarele scriau despre noi: *„Şi-a început activitatea pe 11 ianuarie 1990 la ora 12 şi 10. Este postulde radio al Universităţii Bucureşti; transmite pe banda de unde ultrascurte - 70 (sic 69,8 n.a) MHz. Aparatura tehnică, instalarea ei. asistenţa tehnică donatăşi asigurate de Funradio Paris, prin bunăvoinţa domnului Benoit Sillard (care este în acelaşi timp şi director la ziarul „Le Figaro")"* PHOENIX nr. 2/1990. Sau *„La această oră echipa studioului Uni Fun Radio numără peste 35 studenţi de la diferite facultăţi bucureştene (Filologie, Construcţii,Politehnică) şi tot nu sunt de ajuns pentru a face faţă asediului zilnic al fervenţilor ascultători"*. Universul Copiilor. Sau: *„Ei ne chinuie zilnic, non-stop, de la radio Uni Fun şi sunt deocamdată mascaţi în DJ."* Libertatea. În afară de cei pe care i-am enumerat deja,iată alte nume ale Uni Fun Radioului, nume devenite mai târziu celebre; Roberto Pancos, Nichi Boicu, Dia, Cristin Tocan, Blindăreanu Sandu Alexandru (S.A.). Cristian Nemţeanu (dr. DJ). Iulian Senoş (DJ Strumph), Radu Tănase, Cristofor Iosub, Mioara Cioranu, Bogdan Nicolescu, Eugen Leu (Leo), Radu Pârlog, Dănăricu Teodor (Dudu).

La început toţi am fost o apă şi-un pământ; mai târziu ne-am repartizat pe compartimente. Erau „ oamenii de la butoane", respectiv DJ (de fapt, redactori muzicali, operatori, sunetişti, prezentatori, actori în acelaşi timp), jurnalişti (reporteri, redactorii emisiunii jurnalistice sau ştiri), secretariat şi Nichi sau Niki B.

Niki B. era cel mai ciudat om. Foarte bun matematician, cu o logică (păcat că numai uneori) de fier, omul care a dat de două sau trei ori la Facultatea de Matematică, a intrat tot de atâtea ori,

şi s-a lăsat de ea la fel, de două sau de trei ori. Niki era filosoful nostru. Povestea odată despre o femeie care îi plăcuse foarte mult şi pe care o „părăsise". În mod normal am întrebat de ce? Niki a răspuns: *„N-a fost suficient timp singură"*. Niki a continuat: *„Omul poate să gândească doar atunci când e singur. Toţi filosofii au fost nişte singuratici. Pe vremea lui Ceaşcă nu puteam fi singuri, atunci eram nevoiţi să trăim într-un şeptel toţi şi ne loveam unii de alţii şi ne călcam pe bombeuri... n¬aveam timp să fim singuri. Acum putem. Asta poate că a fost cel mai bun lucru pe carel-am dobândit. E tare păcat să-ţi baţi joc de el..."* Recunosc, eu am rămas siderat. La un moment dat nu mai încercam să-i facem pe Niki să argumenteze ceea ce spunea. Ziceam doar „E Niki, mă, lasă-l în pace". Îl tratam ca pe „un nebun" izolându-l în final deşi nu merita acest lucru. La un moment dat îl transformasem în bufon. Ne plăcea cum se consumă explicând lucruri la care nici prin cap nu ne trecea să ne gândim. îl lăsam cu problemele lui existenţiale şi plecam ca regele, satisfăcut de râs. Niki simţea asta, precum şi indiferenţa noastră binevoitoare şi-l dureau. Noi, în schimb, nu prea aveam timp de el. Codruţa era singura care îl proteja într-un fel. Deşi matematician, Niki printr-o afirmaţie reuşise să dea peste cap regulile aritmeticii. *„Unu plus unu totdeauna va fi egal nu cu doi, cu cât ne-am învăţat ci cu unu. Când este vorba de doi oameni, prin unu plus unu se anulează motivul acelei adunări. Cifra doi, neutralizează. Un bărbat plus o femeie, totdeuna vor avea ca rezultat un cuplu, nu doi indivizi. Două persoane totdeauna vor avea ca rezultat o relaţie."* Ne-a şocat acest raţionament, după care am început, treptat să-i dăm dreptate. Tot Niki a inventat faimoasele lecţii de limba franceză pe care le-am primit la începput noi, cei din interiorul radioului iar mai apoi, invariabil,toţi musafirii postului (fie ei chiar francezi). Îşi confecţionase un cub în interiorul căruia pusese un borcan. Pe faţa cubului de lemn făcuse un orificiu pentru monedă, cum erau la metrou. Avea o furculiţă şi o lingură enorme pe care le legase de cele două picioare din spate ale scaunului. *„Dă cinci lei"* zicea. Îi întindeam. *„Nu, nu aşa, bagă-i aici să funcţioneze aparatul ca să pot să te învăţ în timp record"*. Puneam moneda ca lametrou atunci când plăteşti. Se auzea un zgomot sec, de sticlă goală când moneda ajungea pe fundul cubului. Niki lua în mâini cele două instrumente şi ţi le arata pe rând zicând: *„Repetă după mine: furculition"* repetai. Satisfăcut ascundea primul obiect gigant, arătându-ţi-l pe cel de-al

doilea *„Lingurition"* repetai. *„Vrei săştii mai mult? Mai bagă cinci lei"*. Atunci se repeta totul până când, probabil plictisit, Niki scotea din borcan o monedăşi ţi-o dădea înapoi zicând cu milă: *„Prinzi cam greu. Mai trebuie să studiezi acasă"*.

Cu timpul a evoluat şi dintr-un banal cub şi-a făcut o autentică maşină de ghicit viitorul. Lipise pe faţa cubului, cu scotch, un mini calculator (logic-defect). Băgai cinci lei, după care Niki meşterea ceva la calculator şi inevitabil îţi spunea: *„Nu te prinde pe frecvenţă, mai dă cinci lei"*.

Tot Niki a fost cel care a găsit într-o colegă eternul feminin. Culmea era că noi, ceilalţi, nu o puteam vedea decât pe Crenguţa, fata de treabă, colega excelentă. Mai târziu l-am înţeles pe Niki. El n-avea nevoie de o femeie ci de cineva care să aibă răbdare şi timp să-l asculte, iar la ultimul capitol Crenguţa era de invidiat. Niki a fost omul despre care niciodată n-am ştiut când a venit şi nici nu mi-am pus vreodată această problemă. El era acolo dintotdeauna. Mai târziu când vor apărea cei de la radio Contact, Niki va fi protagonistul unui episod absolut istoric.
După ce au montat antena, probabil şi studioul de emisie, într-un moment dat ei au agăţat de antenă un imens steag cu delfinul, acum bine cunoscut.

A doua zi însă, steagul dispăruse... Niciodată n-am putut să-mi dau seama cum ar fi putut cineva să-i ia; de fiut nici nu putea fi vorba. Era aproape imposibil; şi, totuşi, Niki a venit cu steagul în braţe, împăturit cu grijă, ca o cămaşă nouă. *„Ce mă, numai ei să aibă steag şi noi nu? Nu-l avem pe al nostru, da' îl avem pe al lor. Dacă noi n-avem, ei de ce ar avea?"* Atunci cele două posturi erau vecine atât de frecvenţe cât şi geografic. Bineînţeles că le-am înapoiat steagul colegilor de la Contact, mai mult, acesta devenind un fel de talisman în relaţiile noastre cu ei.

Niki era o prezenţă obligatorie a radioului. De fapt erau Uni Fun Radio şi Niki B. Era unul dintre acei frumoşi „nebuni" îndrăgostiţi de idealuri. Era unul dintre nebunii superbi în inconştienţa lor. Nebunii care vor vinde biletele la primul lor spectacol, în stradă, care vor tipări pungi cu sigla radioului, pe banii proprii, care vor sta zile şi nopţi baricadaţi în studiou păzindu-şi visul devenit realitate,

cu strănicie, care nu o dată au fost "prietenesţe" stâlciţi de poliţia română, nebunii care vor citi în ochii brutelor poliţiei teama şi se vor apropia de ei cu mâinile goale şi pumnii strânşi şi vor ţipa din răsputeri aşa încât la auzul propriei voci să capete puteri: *„Dă mă, loveşte, simte-te mă şef, dă mă că oricum pe mine nu mă atingi. îmi striveşti trupul dar nu vei putea să-mi atingi sufletul cu labele tale jegoase. Ce cauţi mă aici, cu ce drept ţipi mă la mine aici, în casa mea, în radioul ăsta al meu. Brută împuţită, loveşte mă, simte-te mă pe tarlaua lui tactu'..."*.

Nasul lui Niki era spart şi sângele îi curgea în gură. *„Cum mă, să nu mă laşi tu să intru. Cine eşti tu mă. Te găsii interesul acum şi vei fi venit să ne păzeşti? Vedeţi mă, mă bate poliţia română, ăia care cică-s cu noi mă, că nu îni-e frică de ei şi stau drept în faţa lor şi-i înfrunt"* Era congestionat la faţă. Sângele-i curgea picurând grăbit pe parchetul înnegrit, amestecându-se cu praf şi miros de cizmă cazonă. L-am luat pe sus şi l-am dus în secretariat. Poliţiştilor li se făcuse teama. Începuseră să explice în fraze incoerente, că, de fapt, accesul în clădire după o anumită oră a persoanelor „suspecte" era interzis. Probabil Niki fusese suspect pentru faptul că era modest (vorbind elegant) îmbrăcat. Era sărac... Eram cu toţii revoltător de săraci.

Rămăsese în secretariat cu Niki doar Codruţa căreia i-a mărturisit printre lacrimi de durere şi de nervi: *„N-am făcut nici un rău nimănui. N-am făcut nimic. M-au bătut c-aşa au vrut ei"*. Nu era necesar să ne spună. Deja începusem să-i cunoaştem bine şi ştiam că avea dreptate. Floruţa Codrescu, (Codruţa Florescu Diaconescu) omul pe care l-am găsit deja acolo, ca şi pe Gabi Stoian. Cea pe care am simţit-o mereu aproape atunci când mi-a fost mai greu. Cea care mă necăjea strigându-mă „Baguerra" deşi ştia că asta mă irită, dar spus de ea avea un anumit farmec, transformând porecla într-un apelativ ironic, îngăduitor şi bonom. Fiinţa cea mai energică în care aveam o încredere oarbă. Prima dată când m-am apropiat de ea, cu intenţia să-i vorbesc, Codruţa plângea. Era după una din adunările jurnaliştilor. M-am apropiat de ea şi am întrebat-o de ce plânge. Mă aşteptam să fie un pic distantă, cum fuseseră ceilalţi cu noi, cei veniţi prin concurs.

Codruţa mi-a răspuns sincer, direct ca unui prieten foarte vechi, aproape confesându-se. Mai târziu va deveni redactor şef - cea pe

care mulți o vor judeca, dar, oricum, cea despre care totdeauna se va vorbi cu stimăși, uneori, chiar cu puțină invidie. Codruța era Codruța. Nu numai eu aveam încredere oarbă în ea căci pentru mulți cuvântul ei era lege deși niciodată, dar absolut niciodată ea n-a impus...

Venea multă lume pe la noi din curiozitate sau poate din acel sentiment care îți-l poate da răspunsul *„Am fost la radio"* dat prietenilor la întrebările puse atunci când nu te-au găsit acasă. Veneau bărbați și femei, unele urâte, altele grozav de frumoase dar care nu se puteau compara cu Codruța. Ea avea înainte de toate ceva, care impunea respect. De abia după aia vedeai dacă e sexy sau nu. Ligia era (și este) în primul rând grozav de apetisantă. Cu Codruța soție, Dia putea să se considere cu adevărat norocos (noi îl înțepam uneori dar asta nu-i scotea din ale lui și orice am fi spus de Codruța el nea r fi răspuns: *„Nu fiți mă tâmpiți, ce dracu'. Nu vedeți că la mine astea nu țin? Dacă-mi vorbeați de altcineva mai înțelegeam, da' așa..."* După care se apleca din nou asupra butoanelor chinuindu-se să găsească sunetul perfect, ca în rezolvarea unei eterne, pasionante probleme). De fapt ăsta era hobby-ul lui. Codruța spunea în glumă: *„Ăsta nu vede decât butoane. Cred că, dacă aș fi avut butoane, aș fi fost mai interesantă pentru el,decât așa"*. Mai târziu, deja în serios, va spune despre Dia: *„E un om deosebit. Asta se vede de la o poștă. În ce privește sunetul, pot spune că are o ureche aproape perfectă. Aici niciodată n-am încercat să-i contrazic pentru că aș fi devenit ridicolă. Oricând ar fi putut să-mi demonstreze că n-am dreptate"*. Pe propria piele m-am convins. Ce spusese Codruța era adevărat... Mai târziu se vor despărți iar motivul nu-i vor cunoaște decât ei. Noi n-am încercat să aflăm nimic. Ar fi însemnat să intrăm cu cizmele în sufletul omului.

A venit odată cu mine. A fost coleg de concurs la viitoarea redacție muzicală. Un tip slăbuț, deșirat, înalt și totdeauna cu zâmbetul pe buze. O voce caldă, tânără, aproape adolescentină. Omul cu nume de familie nemțesc și cu prenume românesc. La început afost una din figurile șterse ale radioului. Nimeni nu-i simțea când vine sau când pleacă. Acum vorbesc despre cel care mai târziu va deveni inima luptei noastre pentru păstrarea radioului românesc, la care să lucreze oamenii acestei țări, să nu se transforme într-o antenă bună doar pentru retransmiterea programelor străine. El va fi cel pe care-l vom

aștepta cu înfrigurarea cu care copiii îl așteaptă pe Moș Crăciun, apărându-ne cu strășnicie de cei care ne oferiseră un vis, pentru ca mai apoi să dorească să-i transforme în bun propriu. Vorbesc despre cel pe ai cărui umeri a căzut cel mai greu lucru: apărarea noastră în fața autorităților, obținerea autorizației de licență și frecvență, despre cel datorită căruia, aproape după o lună de tăcere, Uni FUN deja va apărea ca o constantă în peisajul radiofonic bucureștean. Vorbesc despre omul pe care l-am înjurat (în gând) nu o dată și-n seama căruia voi pune mai târziu (pe nedrept), multe nereguli ale radioului. Vorbesc despre cel mai tânăr și, după părerea mea, cel mai priceput manager de radio din țară -Dani Klinger. Omul cu Oltcitul închis la culoare, cel care prin al său zâmbet ne va da siguranța corectitudinii „mutărilor" noastre în competiția cu partea franceză, pentru a ne putea creste „puiul" în pace, în continuare.

Liviu ZAMORA și Raoul RUSSU, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

Ne mutaserăm deja la Hotel Modern și țin minte cum îl așteptam cu toții în hol. Nu conta cât și cum, principalul era să învingem. În așteptarea noastră ne făceam planuri de viitor; ce vom spune atunci când vom emite din nou, ce muzică bună am mai găsit etc. Ni se făcea foame dar nu plecam. Existau printre ascultătorii noștri doi copii, două surori: Alexandra și Valentina care ne vizitau zilnic și ne aduceau covrigi calzi. Gestul era absolut superb în puritatea lui. Dar despre toate astea mai amănunțit mai târziu.

Valentin Andronescu. Omul bun la toate. în egală măsură redactor muzical, cât şi ştirist, om de „producţie", omul (după mine, dintre cei mai talentaţi în ţară) de reclamă audio, perfecţionist, maestru al schimbărilor de voci, foarte bun operator calculator şi aş putea continua cu superlativele. Singurul lucru pe care Vali nu ştia să-i facă, era un lucru prost. Dacă „vorbeai" cu el să-ţi faci un generic, un jingle şi reuşeai să-l faci să zică „da", puteai fi liniştit. Era de la sine înţeles că vei avea un generic sau un jingle formidabil. La început, când au apărut primele reclame, să le realizezi era nu numai un lucru de curaj, ci şi de inconştienţă. Era extrem de greu cu echipamentul tehnic de atunci. Şi, în ciuda acestui lucru, reclamele noastre, sunau cum sunau. Erau zile şi nopţi pe care Vali le petrecea lângă microfoane, uitând de foame, de frig, de oboseală. Deseori se întâmpla să adoarmă cu capul pe mixer sau în cele mai ciudate poziţii posibile. (Chiar voiam să-i trezim, de teamă să nu rămână înţepenit în poziţia în care adormea. Dar dacă am fi făcut¬o, nu ne-ar fi fost dulce deloc. Era printre puţinele lucruri care îl iritau în mod deosebit. Dacă tot am ajuns la ceea ce îl irita, încă un lucru: nu suporta să umble cineva în studioul de producţie fără ştirea lui. Dacă vreun nefericit ar fi făcut acest lucru...). Cu toate superlativele pe care le-am înşirat şi care, vă rog să mă credeţi, n-au fost deloc gratuite, Vali era de o modestie, la un moment dat, enervantă. Noi n-am ştiut ce „hram" a purtat el înainte. E adevărat, avea o voce deosebit de plăcută şi degete lungi, dar niciodată, nimeni n-ar fi gândit că Vali a cântat şi că era şi un pianist bun. Găsind odată un disc al lui Florian din Transilvania şi uitându-ne pe copertă, depistăm cu stupoare: *„claviaturi şi voce Valentin Andronescu"*. Fără comentarii... într-adevăr, el şi Dia erau cei mai potriviţi oameni pentru Producţie. Sunetişti perfecţi, artă a fonotecării, artă a alcătuirii unui material. La început n-am avut cel de-al doilea mixer (pentru producţie) şi era vital pentru reclamă. Magnetofoanele pe care se făceau reclamele, erau două „Rostovuri". Vali însă ştia sa facă aşa încât să suplinească mixerul. Nu era deloc greu de înţeles mândria cu care, după ce realiza o reclamă, ne povestea la câte vicleşuguri a recurs. Omul care niciodată n-a vorbit despre el. Noi a trebuit să ghicim ce-l doare şi despre ce ar fi bine să nu vorbim. Un om deosebit de mândru, ce nu putea accepta niciodată nici măcar cinci lei, cu toate că i-ar fi fost deosebit de necesari. Aveam să aflăm despre greutăţile lui familiale, despre divorţul de

prima soţie, despre nenorocita de pensie alimentară pe care trebuia să o plătească din mizerul său salariu care, de fapt, nu-i ajungea nici măcar lui, pentru necesităţi stricte. Era greu să-l inviţi pe Vali la o bere. Deşi îi spuneam că-l invităm, prefera să refuze politicos dacă n-avea bani şi asta se întâmpla cel mai des. La început n-am insistat. După, cumpăram berea şi i-o aduceam zicându-ne: „Doar n-o refuza să bea o bere cu mine". Astfel nu-i lăsam prea mult „loc de întors" şi citeam pe faţa lui plăcerea cu care sorbea fiecare înghiţitură. A doua zi, sau cu proxima ocazie ne-o servea cu aceaşi monedă. A fost foarte reţinut până ne-a cunoscut. Deosebit de protocolar, cu toate că nu-i prindea deloc. Vali a fost rocker. După un timp lucrurile s-au schimbat mult. Eram ca fraţii (deşi fraţii se cam bat din când în când. Deci ceva mai mult decât fraţii). Ce aş mai putea spune despre el. Ar fi grozav de multe. Mă voi rezuma doar la o frază care exprimă un adevăr cert. Păcat că în lumea radiourilor (nu numai particulare) sunt aşa puţini oameni ca el. Tare păcat... Avea o vorbă atunci când se odihnea: *„Mai lasă-mă să-mi bat un cui la sicriu. Apropo, ai o ţigară?*". Era singurul lucru pe care îl accepta, fără să răspundă.

Directorul abia apărutului Uni-Fun, Cristofor Iosub. (Mai târziu Niki va desena pe tavanul redacţiei din hotel Dorobanţi „IO-Sub", ca replică a unei femei dată unui bărbat. Cel puţin asta ar fi vrut să însemne desenul lui, cu toate că depăşise de mult toate regulile abstracţionismului). Un băiat cu o frunte imensă (prelungită în mod fericit de un început de chelie), purtător de ochelari, ca şi mine, student la Facultatea de Filologie (pe atunci) la secţia franceză — română. Un fumător convins, cu degete îngălbenite de nicotină, şi cu ochii blânzi şi calzi (numai de director nu). Cel care va trata mai târziu cu Marian Munteanu (îmi permit să-l numesc numai Marian Munteanu având în vedere faptul că am fost coleg de facultate cu el. Lipsa apelativului „domnul", nu vrea în nici un caz să fie interpretată ca lipsă de respect. Totdeauna, respectul a primat în relaţiile mele (în special) şi ale noastre (în general) cu el). Era greu să iei decizii atunci. Păşeam nesiguri pe un tărâm necunoscut, aşa că Jean (aşa îi spuneam lui Cristi Iosub) nu era în nici un caz de invidiat. Trebuia să realizeze puntea necesară în relaţiile noastre cu partea franceză şi nu numai.

A fost odată ca niciodată. Dacă ar fi să scriu o poveste probabil

că acum aş fi ajuns la momentul când acare în scenă artileria grea: Feţii-Frumoşi; spun Feţi¬Frumoşi pentru că la noi ei au fost mai mulţi. Într-o zi, la radio, printre mulţi vizitatori a apărut un băieţel scund, blond, cu ochii mari albaştri. La început, sincer, nu l-am cunoscut. S-a prezentat. Venise la mine. Era vorba de un fost vecin, bun prieten dar cu care, mutându-se, n-am mai putut păstra legătura. Era îmbrăcat cu o geacă închisă la culoare, şi un fular care-i acoperea jumătate de faţă. Mi-a spus doar atât: *„Aş vrea să vin şi eu la voi. Ce trebuie făcut?"*. Normal, l-am trimis la director, el lua deciziile. Peste puţin timp, eu voi fi pentru prima dată în rolul lui Capittain, iar puştiul îmi va fi primul elev. Era Cristin Tocan...

Era Gabi Stoian şef DJ. îmi spusese că va veni un tip nou; să-l ajut .„dacă e cazul". Intră în studio un tip înalt, deşirat, mă salută cu două degete la cap şi-mi zice: *„Bem o bere?". „Eu nu beau"* răspund puţin ofensat de familiaritatea cu care mi se adresase. *„OK, scuze"*. M-am sprijinit cu mâinile de spătarul scaunului, în semn că aşteptam să se aşeze odată. A înţeles gestul meu. *„Asta e o cale. Ea se mişcă aşa"* - începe eu. Tipul se uita curios la mine. După ce i-am explicat m-am dat puţin în lături să-i fac loc să se desfăşoare. Atunci a pus picior peste picior, şi-a ridicat mâinile spre a-şi sufleca mânecile, a pus ţigara deoparte şi a început... Ţin minte că la sfârşit m-am simţit onorat să beau cu el o bere. Iar invitaţia am lansat-o de astă dată eu... Mă simţeam mic şi grozav de novice în arta de a lucra cu muzica, deşi până să intre în emisie tipul, eu eram atotştiutorul, doar aveam deja un oarecare exerciţiu. Trecuseră câteva luni. Dar el avea ceva numai al lui care mă zăpăcise şi fascinase în acelaşi timp. Viteză, siguranţă, dinamism. Venise Sandu Alexandru... Avea câţiva ani de discotecă în spate.

Mi se păruse că am trăit un vis frumos. În afară de Zane mai aveam deja un profesionist printre noi (şi ce profesionist.) Unii puneau semnul egalităţii între Mircea şi Sandu deşi, după părerea mea, ar fi fost cam greu şi un pic necinstit faţă de amândoi. Spre deosebire de Mircea, Sandu era mult mai deschis, el fiind pentru mulţi dintre noi, Capittain român. El ne-a format pe mulţi. Am folosit pe „ne-a format" cu toate că nu ar fi cel mai potrivit cuvânt. Poate mai bun ar fi ne-a iniţiat în tehnica, siguranţa, frumuseţea mixului la bătaie (mixaj specific discotecilor). E greu să mixezi la bătaie şi, totuşi, el reuşea să facă asta întotdeauna. La el de mult nu mai era problemă de exerciţiu ci deja de artă. El ne-a avut ca elevi pe mine, pe Andi Moisescu, pe Cristin Tocan, pe Cristi Gherguş, (noi iiziceam Zetone; pe post se prezeta DJ Z.), pe Iulian Senoş (DJ Schtroumpf). Cristi Nemţeanu nu recunoştea că a furat câte ceva de la Sandu dar îl respecta. S. A. îşi cunoştea valoarea, dar niciodată nu l-a tratat altfel decât ca pe bun prieten. Asta era premisa de la care pleca. Atunci când apărea câte un coleg nou, mai întâi bea o bere cu el, după care, aproape că se cunoşteau de când lumea. Ca orice om valoros, nu putea fiscuit de vorbe spuse pe la spate. Însă atunci când era vorba de Sandu, fie că era de faţă fie că nu, noi, elevii lui, nu admiteam să se vorbească urât despre el .

Tot Sandu a fost cel care şi-a pus pick-upul şi discurile proprii la dispoziţia radioului, astfel studioul nostru acumulând ceva mai multă muzică şi un aparat în plus. Dimineaţa, în intervalul 9-12 aveam, într-un prim stadiu al grilei programelor noastre, o rubrică de dedicaţii. Le primeam telefonic (cred că nu-i greu să vă imaginaţi ce se petrecea la telefon, timp de două ore) şi, imediat ce le primeam, acestea intrau în emisie, însoţite categoric de melodia cerută, nu ştiu cum se făcea, dar aproape toate preferinţele ascultătorilor se aflau pe discurile lui Sandu. Şi Sandu era cuprins de acelaşi entuziasm ca şi noi. Nu conta că se distrug de atâta folosinţă cum nu conta dacă pick-upul rezistă sau nu solicitărilor, era mult mai mare plăcerea de a le lăsa ceva din tine, ceva la care ţii foarte mult, la dispoziţia celorlalţi pentru ca, ajutându-se de acel lucru, să poată face lumină în casele ascultătorilor şi să le încălzească sufletele cu un strop de tinereţe. Înainte să vină Sandu aveam ca surse cele două magnetofoane. Muzica o aveam fiecare înregistrată pe casetă sau pe bandă. Casetele nu puteau fi folosite pentru că n-aveam casetofon şi benzile pentru că erau (de obicei înregistrate pe viteza de 19 cm/s şi erau trase pe 4 piste.) „Revoxurile" nu ne permiteau acest lucru. Viteza lor de rulare a benzii era de 2 cm/s (la unul) şi de 4 cm/s (la celălalt), înregistrarea fiind executată doar pe două piste. Abia mult mai târziu Dudu va fi cel care va înlocui capetele, tot cu capete „Revox" dar pe patru piste şi va face magnetofoanele să funcţioneze pe viteza 19 cm/s. Atunci vom cumpăra o bandă pe careCristi Tocan va înregistra cele mai cerute melodii (dacă nu mă înşel, ele erau în jur de 8¬9). Deseori, înainte să începem rubrica de dedicaţii puneam doar banda rezumându-ne să vorbim pe blancuri.

Doleanţele ascultătorilor noştri erau puţine şi rareori se întâmpla să ceară cineva o melodie care să nu fie pe acea bandă. Dar dacă încercai să oferi o melodie nouă în locul celor rulate şi pararulate (mai exista o rubrică de dedicaţii şi seara) omul s-arfi putut supăra. Lumea era încă refractară la nou, exact ca atunci când ai stat mai mult timp într-o cameră întunecoasă şi brusc ţi se aprinde lumina. Instinctiv îţi aperi ochii. A fost greu la început să impunem şi alte melodii în afară de cele cu care publicul era familiarizat de la radiodifuziunea naţională. A fost greu dar nu imposibil. Francezii începuseră să ne trimită discuri cu toate că în dotarea venită din Franţa noi nu aveam pick-up (Vor trimite odată un pick-up pe care noi nu îl vom vedea în studio pentru că reprezentantul Fun Radiola Bucureşti îl va ridica de pe aeroport şi-i va vinde în... neverosimil şi totuşi adevărat,... talcioc). La fel se va întâmpla şi cu discurile. Pick-upul îl vom vedea o dată re-re-re¬revândut, în vitrina unui butic nenorocit. L-am recunoscut după abţibildul care certifica apartenenţa lui la echipamentul Fun Radio Paris şi pe care abţibild era de altfel trecută şi seria aparatului. Reprezentantul firmei franceze ne-a spus că aparatul a fost expediat din Franţa, are caracteristicile tehnice... seria,... numărul... dar s-a pierdut pe drum. Sună bine, ce mai. Discurile, când se întâmpla să mai ajungă la noi, erau din cele rulate pe bătrânul, mult încercatul şi credinciosului Unitra, al lui Sandu.

Ceva mai târziu, ne-am hotărât să cumpărăm muzică pentru radio. Trebuia să „punem mâna" pe unul dintre cei care se ocupau cu înregistrarea de benzi şi casete. Atunci erau foarte puţini. Sandu cunoştea pe un anume Radu Pârlog (nu va scăpa nici el de poreclă. El va fi Pârlogea). L-a chemat la redacţie. A apărut un domn înalt şi slab, cu puţină chelie, cu barbă, în pantaloni negri şi o geacă de fâş. Eu totdeauna mi-i închipuiam pe posesorii de studiouri foarte bine îmbrăcaţi, un pic aroganţi, cu o faţă plictisită, adică „figuranţi" (ăsta era termenul nostru pentru astfel de oameni). Radu n-aducea nici pe departe cu imaginea pe care mi-o făcusem eu. Era inginer, de formaţie, şi profesor de materii tehnice în Liceul Neculce. Într-un fel eram un pic invidios pe elevii lui, gândindu-mă câtă muzică pot avea aceia prin profesorul lor. Recunosc, gândeam copilăreşte...

Deci a venit Radu. Noi intenţionam să-i plătim muzica dar nu ne gândisem cu ce. N-a fost nevoie de bani, Radu rămânând printre noi, devenind laolaltă cu mine, cu Sandu, cu Cristin Tocan, „muzical". Mai târziu el va fi realizatorul unei emisiuni de jazz care va avea foarte mare priză la public. Într-un fel am realizat achiziţionarea de muzică. Prin noi Radu putea avea mai mulţi clienţi, drept pentru care, am dat anunţ pe post că înregistrăm muzică (contra cost, evident). Jumătate din suma încasată o lua Radu, cealaltă jumătate noi, radioul. Astfel a mai intrat ceva muzică în post. Cel care a dorit să colaboreze cu Radu, a fost Cristi. Avea un studio (la vremea aceea de invidiat). Noi dădeam „vina" existenţei acestuia la Cristi, pe profesiunea părinţilor lui (amândoi lucrând în domeniul medical). Răutăţi copilăreşti... Odată am fost la Cristian şi, ţin minte, am amuţit când am văzut aparatele. Abia atunci am înţeles de ce era atât de pretenţios la sunet. Şocul a fost însăşi mai mare când am văzut studioul lui Radu. O căsuţă modestă, cu camere mici dar foarte înalte. Aducea mai mult a cetăţuie. Am intrat într-o cameră unde era studioul. Imaginaţi -vă, un perete plin de sus până jos cu aparate dintre cele mai performante, începând cu toate modelele de magnetofoane Akai, deck-uri, pikup-uri, staţii etc, de nu ştiam unde să mă uit mai întâi. Mai târziu, Radu, va deveni şef DJ şi, legat de asta, pot să spun cum a venit la noi un alt nume cunoscut şi iubit de ascultători. E vorba de Z-tone.

Trebuia să intru într-o seară de serviciu. Eram deja în Hotel Dorobanţi (la parter). Radu îmi spusese: *„vezi că vine unu', cică a lucrat la Contact. Să vedem cum sună" „Bine, bine dar cum arată?"* - întreb eu. *„E unu' gras, cu nişte pantaloni până la glezne, creţ, o să-l recunoşti tu"*. Ajung la radio. Într-adevăr, mă aştepta un tip plinuţ, cu geacă închisă la culoare. De sub geacă se vedea un tricou alb, era îmbrăcat cu pantaloni închişi la culoare, exact aşa cum mi-l descrisese Radu. Avea o privire curioasă şi puţin, dar foarte puţin speriată. *„Cristian Gherguş"* - se prezintă pitorescul personaj. L-am invitat în studio. Am început să-i explic, cum o făcusem odată cu Sandu, ce pot şi ce vor acele butoane ale mixerului. *„E clar?"* am întrebat, *„Da"* mi-a răspuns scurt omul. *„Atunci hai să te vedem"* îi spun eu în glumă. Neaşteptând să termin, îmi pune o mâna imensă peste piept şi, aproape împingându-mă, mă dă la o parte. Era copia perfectă a celui care formase Radio Contact - Gabi Dobroiu. N-am zis nimic. Omul şi-a terminat ora, m-a invitat în locul lui şi apoi a plecat. A venit a doua zi. Radu îl ascultase şi îi dăduse votul lui. Noi primiserm din Franţa, fiecare câte o casetă pe care era înregistrat

numele fiecăruia (cu efectele de rigoare.) Rămăsese una singură pe care n-o luase nimeni. Era înregistrat un nume ciudat: DJ Z. *„Ai ceva împotrivă dacă te vei numi Z?"* îl întrebă Radu pe Cristi. *„Nu, Doamne ferește, chiar îmi place. Trebuie doar să mă învăț cu el."* Așa a apărut pe antenă misteriosul DJ Z. Niciodată Z-tone n-a fost supărat, sau eu, cel puțin, nu l-am văzut supărat. Era o prezență reconfortantă, cu un umor tipic mai degrabă trupeșului erou al lui Dumas din Cei trei mușchetari. Mult mai târziu, el va fi cel care se va întoarce val vârtej de departe de București, și-mi va spune *„Am auzit că ai rămas singur cu ăștia și-ți e din ce în ce mai greu să lupți. Am venit să te ajut. Trebuie procedat cu calm. Nu te pripi, Cicirică; ai încredere în fratili tău"*. Într-adevăr atunci mi-a fost tare greu și cuvintele lui Z-tone, cât și gestul său, mi-au dat puteri nemaiîntâlnite. Acest banal gest îmi va fi cu neputință să-l uit vreodată. Atunci Sandu fusese deja gonit. Gabi Stoian nu mai era. Vocea Codruței era neputincioasă. Ligia aproape că fusese forțată să renunțe la radio. Cristi Tocan plecase la un alt post de radio. Andi Moisescu venea prea rar (avea examenul de admitere). Niki fusese forțat să plece, Zane era la Londra sau Dumnezeu știe unde. În sprijinul meu sărise doar Raoul Russu, Radu Niculiu și Piticul (o chema Oana Popa, dar fiind cea mai mică dintre noi și la propriu și la figurat, o numisem așa).

Sper să fi reușit până acum să vi-i prezint pe cei despre care în 1994 Mircea Radu vaspune: *„Fenomenu' Uni-Fun"*. Prezentarea sunară pe care m-am străduit s-o fac nu este cronologică. Sunt amestecate episoade ale vieții radioului. Universitatea București, parcul Ioanid, Hotel Dorobanți (parter, etaj 12), Hotel Modern (recepție, terasa, etajul 12), strada Semilunei, strada Speranței (predestinat nume). Acesta a fost traseul pe care s-a mișcat acest post de radio. Alte radiouri și-au schimbat și frecvența, noi am păstrat-o pe cea inițială. în 1990 am emis pe 69,8 MHz, acum pe 69,8 emite Uni-Plus radio. Sunt mulți care nu mai identifică ultima denumire a radioului cu prima. Mulți sunt chiar dintre cei care au lucrat la Uni-Fun (sau Uni-Fan). S-a schimbat în primul rând atmosfera din interiorul radioului, apoi, în mod logic, și oamenii.

Despre mine s-au spus multe. Toată lumea a fost surprinsă când am plecat. Cei despre care am vorbit ceva mai sus, știau foarte bine că nu am plecat din cauza banilor, deși pe antenă am fost învinuit și de asa ceva. Recunosc, m-a durut cumplit și am preferat să nu răspund, să mă izolez în mine, să las pe fiecare să înțeleagă ceea ce i-ar fi plăcut, oricum n-aș fi reușit să le schimb convingerea, poate doar să declanșez un război al nervilor între mine și ceilalți. Culmea a fost că cel care mă învinuia pe mine că am părăsit postul de radio, a fost Boby. Niciodată nu am fost de acord cu prezența lui pe antenă. Nu puteam accepta că pentru a șoca pe cineva să spună tare și răspicat „Fuck You", probabil pentru a sublinia propriile cunoștințe de limba engleză, cunoștințe dobândite în America. Marca noastră, niciodată nu a fost „Fuck You", cu toate că întotdeauna am dorit să șocăm și de altfel o făceam îndată cum aveam prilejul, dar în nici un caz astfel. Și Boby a fost un motiv al plecării mele, bineînțeles nu singurul... Eu unul mă simțeam jignit să lucrez alături de acest om; îmi simțeam munca, străduania mea de a face ceva, umilite de el. Și dacă tot am folosit acest cuvânt, nu voi ezita în a spune că prima dată în viață m-am simțit umilit tocmai în acest radio. Mă doare că trebuie să spun asta dar, din păcate, este un adevăr...

Nu pot uita camera friguroasă, în care fusesem invitat să apar în fața „bordului director", precum un inculpat în fața instanței, cum nu voi putea să uit cum a intrat toată conducerea, s-a așezat pe scaune, lângă tot ce putea fi un aparat de încălzit, pe mine lăsându-mă undeva în mijlocul lor, în picioare și, disprețul cu care eram privit de toți și asta pentru că directorului comercial de atunci, nu știu ce nu-i plăcuse într-un program al meu. Un ins pe care eu îl văzusem pentru prima dată venind la Universitate, ca fiind un cinstit muncitor la I.M.G.B. și care mă întreba *„Băi, voi n-aveți nevoie de o femeie de servici, de cineva care să vă bată cuiele, care să facă curat pe aici, să spele dușumelele, că mă ofer?"* Acum acesta stătea îmbrăcat „la patru ace", formând din când în când câte un număr la telefon sub pretextul că are de încheiat contracte în timp ce „bordul" mă judeca pe mine. Știam că trebuie să fiu cât se poate de diplomat, să nu mi se miște un mușchi pe față, să nu fiu surprins că m-ar ti lovit vreo afirmație a lor și era cumplit de greu. Era războiul nervilor. Ei erau patru, eu unul... Era o perioada foarte grea despre care am vorbit ceva mai devreme, când am spus că a venit Z să luptăm împreună. Când am ieșit din acea blestemată cameră, simțeam cum îmi tremură picioarele de nervi. Urechile îmi zvâcneau și-mi venea să plâng. Primul lucru pe care l-am avut în cap a fost: „Chiar așa am ajuns; să mă judece ăsta?" Poate asta mă durea cel mai tare... Și atunci a

apărut Z-tone. Ca şi cum venise mama. Mi-a fost imposibil să-i spun ceva, dar era suficient să se uite la mine şi imediat ar fi înţeles. Asta mi-a spus-o a doua zi Marina. Ştiu că atunci când am ieşit nici măcar ea, care este o persoană vorbăreaţă, n-a zis absolut nimic... Eram învinuit că mă plafonasem. Am întrebat:

„ Cum adică? " Mi s-a răspuns dezarmant: *„nu ştiu, da' te-ai plafonat"*. Am început să cer detalii. Răspunsurile erau invariabil *„Nu ştiu". „Atunci cum vrei să sune?* " - era întrebarea logică. Am primit ca răspuns *„Nu ştiu"*. Peste două zile eram în schimb în topul muzicalilor de la posturile independente (şi nu numai), pe locul trei, după Sandu. Ce mai puteam înţelege?! Dar asta se va întâmpla mai târziu.

* * *

Universitatea Bucureşti, sau prima fază a drumului parcurs de postul nostru de radio. Amintindu-ne peste ani şi făcând comparaţii, vom ajunge la concluzia că a fost cea mai frumoasă perioadă. Diana parcă era altfel, n-aveam timp să ne certăm, toţi eram prieteni,ceea ce se simţea şi pe antenă; era cu adevărat în interiorul radioului. Fără să ştim şi fără să vrem, realizasem o premieră în domeniul radioului...

CAPITOLUL II
MIX

Linguriţa se lăsa leneşă pe o parte a ceştii de cafea, obosită de dansul concentric al mişcărilor făcute pentru ca ness-ul să fie cât mai dulce, bun... Mă uitam cu o oarecare curiozitate la ea, ca şi cum nu o mai văzusem niciodată. De fapt nici nu ştiu dacă o vedeam sau dacă doar privirile mi-erau aţintite asupra ei. Eram ca un student nepregătit după ce a dat un examen greu şi s-a întâmplat să-i ia şi-şi pună întrebarea ce-o fi văzut profesorul atât de bun în raţionamentul său de s-a îndurat să-i dea examenul. Habar n¬avem; să-i spun, să nu-i spun? Îmi era al naibii de teamă de reacţia pe care s-ar fi putut să o aibă. Şi totuşi simţeam nevoia să mă consult cu cineva şi ştiam foarte bine că în afară de ea n-aveam pe cine să întreb cum să procedez:

-Ştii, în Universitate a apărut un anunţ cu un post de radio

-Şi?...

- Şi m-am gândit să mă duc să văd ce s-o întâmpla pe acolo. Chiar dacă nu fac nimic, cel puţin am încercat. Acum era momentul cel mai dificil: trebuia să fiu cât se poatede diplomat.

-Şi?...

-Şi am venit să te întreb, tu ce părere ai avea?

- Adică să-ţi spun dacă să te duci sau nu... M-a privit pe sub ochelari, un pic interogativ, un pic dojenitor, un pic matern. Încearcă!

Învinsesem... era prea frumos... Nu-mi venea să cred. „*Oricum, de întârziat tot întârzii, cu asta m-am învăţat, cel puţin să nu-ţi port de grijă*", continuă matern. Peste ani îmi va spune: „*Mă, cel puţin lasă-ne o pozâ, vorba lui taică-tu, dacă ni se face dor de tine să avem de unde să te luăm. Acasă văd că vii cam ca la hotel. Mănânci, dormi (atunci când dormi) şi pleci, parcă te-aş fi făcut pe drumuri*". Eram fericit şi, totuşi, nu-mi venea să ridic ochii de la linguriţa din ceaşca de cafea. Aveam „verde", dar eram pus însituaţia să nu prea ştiu ce să fac cu acel verde. Într-un târziu m-am ridicat de pe scaun şi, de la linguriţă, ochii mi-au căzut pe proprii pantofi. Erau făcuţi cu cremă, lustruiţi cu grijă, pantalonul cu dungă perfectă. Mamei nu-i plăcea să apar la ea la serviciu îmbrăcat oricum. M-am uitat rugător la ea. I-am văzut ochii zâmbindu-mi complice de după rama ochelarilor. Nu ştiu când am ajuns la Universitate. Mi s-a părut că e foarte multă lume şi toată lumea se uita la mine. M-am oprit la lift. A fost prima oară când am folosit liftul acela. Pe uşă scria: „*Pentru cadrele didactice, exclus pentru studenţi*". Sus, la patru, pe coridorul care ducea la radio, mese puse la perete, scaune puse lângă scuipătoare şi foarte mult fum. Am trecut de o camera cu uşa întredeschisă unde era multă lume jos şi cineva spunea ceva. Ceva mai departe o altă cameră, probabil dedicată grupelor cu doi–trei studenţi; acolo nu era nimeni, următoarea cameră, de fapt următoarea uşă, avea foarte multe abţibilduri lipite pe ea. Dacă erai la distanţă, aveai un sentiment grotesc ca acela pe care-i provoacă zidurile pe care sunt atârnate covoare cu „Răpirea din Serai". Am intrat. Multă lume; aproape că nici nu mi-a observat cineva prezenţa. Nici nu ştiam ce să fac. Să mă aşez, n-aveam unde, să întreb pe cineva ce se întâmplă, n-aveam pe cine. Toţi aveau acelaşi figuri debusolate ca şi mine. M-am sprijinit cu spatele de un calorifer şi am aşteptat...

Rememorez totul acum şi am senzaţia că totul e exact ca atunci... Atunci când vedeam pe viu uşa colorată, când pipăiam cu ochii mesele puse la perete, când m-am apropiat de tine dorind să mă ofer în totalitate... Acea pată de lumină într-un univers cazon, acea boare de parfum de femeie într-un aer tare de munte, boare care te face să întorci capul şi să cauţi, aşa cum făceam eu acum, clipele unui trecut multprea prezent încă în suflet şi în locul căruia să nu găseşti decât sobrietatea forţată a unei clădiri asemănătoare mai degrabă unui spital de campanie decât unei instituţii în care se află tineri, sobrietate făcută parcă să striveacă încă de la prima răsuflare un posibil sentiment diferit de „*a învăţa învăţând*"-ul devenit teoretic istorie dar pe care îl dezgropăm de cum avem ocazia. Redescopeream răceala impusă parcă pentru a conştientiza şi mai tare

diferenţele dintre tine ca om care ai stat între zidurile acestei cazemate şi milioanele de Zorba cărora nici prin cap nu le-ar trece să vină măcar să vadă cum e. Venisem să te fur aşa cum au făcut-o, de mult de tot vitejii în poveşti, cu frumoasele lor. Venisem să fur punctul acela de viaţă care curge şi care are şi frumuseţe naturală, şi neprevăzut, şi gingăşie, şi dragoste, toate acestea fiind reale şi existând ele prin ele şi nu ascunse în scheme de urmat, pentru a ajunge undeva, nu ca animale puse în colivii triste şi colorate ţipător pentru a crea o aparentă bună dispoziţie ca rezultat al unei disperări fără ieşire. Venisem şi-ţi găsisem absenţa şi încercam săţi-o fur chiar şi pe aceasta să o iau pe toata, să mi-o ascund, în inimă, în suflet, în pori, în mine într-un cuvânt. Mi-era dor să-ţi spun cuvinte provocatoare şi să te simt, cum te schimbi ca o femeie pudică, spunându-i că o doreşti cu disperare, ea răspunzându-ţi ca într-un pact tacit, un pic cochetând, că habar n-are ce spui şi că pe ea oricum n-o interesează deşi tu simţi exact contrariul. Atunci o apropii tare de tine şi încerci să-i inspiri tot parfumul perfid de urmaşă a Evei; ca parfumu-ţi discret în aerul tare, de munte.

Îmi veneau în cap scenele vânătorii regale ale lui Nichita. Mă simţeam un fel de „leu în cuşcă" iar tu acea voce, oarecum victorioasă, care ar fi afirmat: „*Iată vânătoarea regală*". Într-adevăr un leu care se lăsa vânat de dragul vânătorului sau căruia îi va rămâne pe veci supus şi căruia i-ar fi spus prin versurile unui hit la modă: „*I wanna run to you/ But if I cometo You/ Tell me-will you stay/ Or will you run away?*" Stupid...

Te-aş fi urmat pretutindeni, povestindu-ţi cu voce domoală întâmplări cu regi şi zâne care ştiau să cânte suprema melodie a existenţei. Ţi-aş fi arătat ca unui copil că afară e soare, că după întuneric vine lumină, că după noapte vine zi, că după iarnă totdeauna, dar absolut totdeauna vine primăvara, chiar dacă începe în decembrie o singură dată în viaţă, înverzindu-şi copacii în uniforme sobre de jertfit tânăr trup de soldat... Ţi-aş fi dat un ghiocel, să-i văd cum înfloreşte la tine deschizându-te întocmai ca pe un boboc pe ale cărui petale strânse, cade generos sărutul solar. Aş fi stat cu tine laolaltă pe marginea unui lac sau a vreunei îndepărtate mări să-ţi arăt cum plânge soarele seara pe apă, cu raze de aur, probabil trist că a mai trecut o zi. Te simţeam apropiat ca pe un prieten de arme al lui Hamingway, urmărind împreună, cu egala, dostoievskiană participare, prezumtiva pedeapsă a crimei vreunui idiot şi ne-am fi simţit ca odată Ivan Karamazov, începând să renaştem vreo legendă a vreunui Mare Inchizitor. Pentru noi, totul se rezumă doar la câteva repetabile prin mimică gesturi,

irepetabile sub aspectul încărcăturii sufleteşti. Reuşeam să fim chirurgi care să opereze pe cord deschis având ca sală de operaţie un Bucureşti întreg, în faţa căruia, cu o anumită, coordonată, determinată dezinvoltură am reuşit să ne dezbrăcăm de tot ce însemna viaţă personală. Nichita a lansat doar simbolul, noi am fost realitatea. N-a fost vorba numai de un singur leu, ci de mult mai mulţi. Leu revoltat câteodată de locul lui în acest spaţiu, săgetat fiind până în adâncul fiinţei. Câteodată voia să facă rău, dar imediat săgeata se învârtea în ranăşi spărgea veninul acumulat în suflet prelingându-i-l, otrăvindu-l încet, sigur, permiţându-i să facă doar mişcări dictate, învăţate pe de rost în multele ore de dresaj. Şi atunci leul se liniştea, devenea mult mai „cooperant" şi, de ce nu, mult mai puţin periculos. Eu mă număr printre fericiţii care au putut să verifice afirmaţia conform căreia dragostea naşte ura şi invers. Asta pe mine m-a învăţat el; şi nu numai pe mine. Pe noi toţi... cum ne-a învăţat că poţi ţine chiar mai mult la el decât la o persoană pe care credeai până ieri că o iubeşti, dar., acum e jingle, iar după jingle e totdeauna muzică...

*
* *

- Coborâţi la prima?
- Nu.
- Eu cobor, daţi-mi voie
- Dacă aveţi pe unde, vă rog.
- Ca să pot, veniţi dumneavoastră în locul meu.
- Încerc...

Omul făcea eforturi să se strecoare prin mulţimea de trupuri împingându-se, încercând să alunece pe trupurile celorlalţi. Maşina se mişca precum un imens şarpe, zguduindu-ne ca pe saci de cartofi, făcându-ne să ne sprijinim unul de celălalt, chiar dacă nu era plăcut şi eram nervoşi şi ne venea să înjurăm toţi meteorologii care anunţaseră o zi urâtăşi închisă, cu vânt şi ploaie iar aceasta parcă vrând să ne facă în necaz, era tocmai invers anunţului făcut la meteo - singura rubrică a televiziunii naţionale, pe care, cu siguranţă, o urmărea orice român. Mirosea a năduşeală, a trupuri obosite, alergate, o femeie vocifera ceva mai încolo că i se striveşte plasa şi că a stat mult timp la coadă să cumpere tot ce avea în sacoşă, un bătrân cu mişcări lente, întârziase să se prindă de bara de susţinere şi se legăna sprijinindu-se de noi, călcându-ne pe picioarele înfierbântate şi obosite

după o zi de lucru.
-Ascultaţi aici ce vă zic eu: Le bagă şi lor ăştia pumnu-n gură. Da' bine cel puţin că lor nu le e frică, mânca-i-ar tata. Dar, m-am luat cu vorba şi a plecat asta fără să cobor. Acu', asta e. M-aştepta cumnată-miu. M-o înjura, da' n-am ce face. Vă ziceam de băieţii ăia. Da...dacă aş putea, aş plăti abonament la ei, numa' că nu primesc. Sunt finanţaţi de afară, aşa zice lumea.
Da' eu oricum aş plăti abonament la ei; barem ştiu că aflu realitatea nu minciuni sfruntate ce ne vând ăştia la Radio Mare şi la TVR, cică liberă. Am ascultat ieri până noaptea târziu. Fi-miu a venit cu ăla mic şi l-a lăsat la noi, şi am stat cu el. Doamne, pe onoarea mea, n-am putut să închid un ochi. Fi-miu a plecat pe la zece, că avea avion şi am stat cu ăla mic. Prima dată am stat să ascultăm muzică. Ăla mic e mort după muzica asta nouă. Eu sunt mai bătrân, nu prea o înţeleg da' am stat cu el. Să vezi dom'le ce. a fost...

- Şi ce a fost? M-am încumetat eu să-l întreb pe vorbăreţul meu partener de drum.

- De toate. Nevastă-mea făcea nişte gogoşi şi nu m-a lăsat, a vrut să asculte şi ea. Aşa că m-am mutat cu ăla micu' la bucătărie. Eu stau pe lângă Universitate şi la noi se prinde ceva mai bine; am nişte prieteni care stau pe la Academia Militară şi ziceau că la ei nu se prinde. Unu vorbea în engleză, după aia tot ăla în franceză, câtiva au făcut dedicaţii pentru femeile care făceau gogoşi şi nevastă-mea, îţi dai seama, a fost în al noulea cer. A zis că o să facă o dată gogoşi şi se duce să le ducă şi lor.

- Doar atât? am întrebat eu.
- Nu, da' doar asta mi-a venit mie în minte. Să vezi ce bancuri făceau la adresa ăstora, ITB-iştilor ăstora, sau pe seama securiştilor.

- Dv. ştiţi limba engleză sau franceză probabil, dacă aţi putut să înţelegeţi ce spuneau.

- Aiurea. Nu ştiu o boabă, nici dintr-una, nici dintr-alta da' vorbeau şi româneşte. Am râs cu lacrimi domnule, ce mai. Asta ne trebuie, ceva care să te mai scoată din mizeria asta a vieţii. Să uiţi dracu' de necazuri, de nevoi.
- Da, şi eu cred...

- Păi, pe bune...Domnule, am fost bucuros să stau cu mata de vorbă. Gata, cobor...şi aşa trebuie să mă întorc o staţie înapoi. Sper să mă aştepte cumnată-miu. Sănătate!
- Sănătate...am răspuns. Cred că vorbăreţul meu domn n-a mai auzit şi răspunsul meu. Şoferul închisese oricum uşile. Într-un fel îi eram re- cunoscător vorbăreţului; fără să ştie,de fapt, îmi făcuse o imagine a ascultătorilor faţă de noi.

Ce fusese în respectiva seară? Deja ne născusem şi începusem.e drept, destul de nesigur să facem primii paşi în viaţă. Fusese ultima seară în care Capittain şi Nicolas mai erau alături de noi. Dimineaţa urmau să plece spre Paris, iar cel care vorbise în limba englezăşi în franceză fusese grasul nostru cu ochelari şi bentiţă şi în acea dimineaţă, promiţătoare pentru viitorul nostru, au sunat pe antenă primele şi ultimele cuvinte în limba română ale lui Capittain: *„Bună dimineaţa, Bucureşti"*...

... Începuse o nouă zi. Şi pe noi, şi pe dumneavoastră, stimaţi ascultători, ne aşteptaun drum grozav de lung. Un drum care nu va avea finish ci numai start... Începuse o nouă zi. Capittain ne salutase şi pe noi şi pe dumneavoastră. Startul fusese dat...

*
* *

Începuseră manifestaţiile din Piaţa Universităţii. Ne simţeam nu numai obligaţi dar şi datori într-un fel să ţinem la curent ascultătorii cu evenimentele din piaţă. Aveam un singur mijloc (posibilitate). Să coborâm cu reportofonul în piaţă, să înregistrăm atât cât ne permiteau casetele şi bateriile şi apoi să difuzăm. Era într-adevăr o muncă de chinez bătrîn, dar asta numai până când i-a venit unuia din noi ideea să scoatem microfonul pe geam şi să încercăm să transmitem aşa. Aparent, era cea mai comodă modalitate. Microfoanele erau foarte sensibile şi puteau „prinde" tot. Am încercat prima dată doar să le scoatem pe geam. Se auzea ceva, dar nu suficient de bine. Eram învinovăţiţi că nu transmitem nimic din piaţă. Atunci am încercat imposibilul. Ieşeam pe rând pe acoperiş ţinând în mână microfonul. Ne aşezam în fund pe acoperişul rotund şi lucios, de tablă. Nici nu se putea pune problema de a fi într-un fel asiguraţi. Cel care ieşise pe acoperiş era ţinut de mână de un altul dintre noi, pentru ca cel de al doilea să fie ţinut de mână de al treilea s.a.m.d. Nu prea era încurajator

să te uiţi în jos. Orice pas greşit ar fi putut costa viaţa. Primul care a ieşit aşa, cu microfonul, a fost Gabi Stoian. După, fiecare, indiferent dacă eram ştirişti, reporteri, DJ, secretare. Lumea de jos se uita cu spaimă la noi. Era ocolit de trecători locul unde ar fi putut cădea cel de sus... Lumea spunea că suntem nebuni şi adevărul era că nu prea greşeau. Păcat însă că nu ne putea recepţiona întregul Bucureşti. Tot de aici a pornit o acuzaţie privitoare la noi. Ziarele au susţinut că întreaga sonorizare a pieţii a fost făcută de noi. Interesant era că noi nu aveam suficiente aparate pentru emisie, nefiind

vorba de posibilitatea de a mai fi în stare să sonorizăm şi o asemenea manifestare. Porta-voce n-aveam, difuzoare atât de mari, la fel (doar ne monitorizam folosind aparatul de radio al lui Gabi şi ar fi fost stupid să susţii că difuzoarele acestui receptor ar fi putut satisface necesităţile Pieţei Universităţii). Mai târziu am fost la un pas de a fi închisă emisia de către Liga Studenţilor. Motivul - *„Nu asiguram sonorizarea manifestării."* Cum - conta ceva mai puţin. Tot în ziare citisem că *„ne călcasem statutul de post de radio apolitic"* şi suntem pasibili de a ni se retrage frecvenţa. Atunci acest „apolitic" era foarte discutabil. Mai târziu ni se va reproşa că perturbăm „procesul educativ" din Universitate. Prin ce, va rămâne o enigmă, pentru ca totul să culmineze cu decizia Ligii Studenţilor de a ne obliga să părăsim localul Universităţii. Atunci a fost una dintre perioadele

dramatice ale postului de radio. Eram legaţi de fiecare amănunt, de fiecare zid vopsit în culori închise, cazone, de fiecare neon care nu funcţiona decât atunci când voia el, de acoperişul pe care îl escaladasem nu o dată, de poliţistul care ne fusese instalat pentru a asigura paza, poliţist care, invariabil, zilnic venea cu un borcan de mâncare din care ne invita şi pe noi să servim ceva cu un colorit greu-definibil.

Un om deosebit. Cred că era raritate în rândul poliţiei. Puteam vorbi cu el chiar şi despre literatură; omul nu era total pe dinafară sau dacă nu înţelegea ceva, nu se sfia să întrebe şi după ce-i răspundeam, ne zâmbea un pic vinovat şi în acelaşi timp bucuros că poate sta de vorbă cu noi. Eram pentru el nişte mici zei iar noi ne apropiasem de el ca de un prieten. Era imposibil să te superi pe el. Un om simplu, dar cu acel bun-simţ al omului de la ţară. Niciodată, dar absolut niciodată nu l-am văzut încruntat sau îmbufnat. Avea colţul lui, măsuţa lui, în cel mai ascuns ungher al camerei. Când noi eram ocupaţi, îşi scotea o carte şi începea să citească. Tare mult ar fi vrut să ştie franceza dar... Era un om înalt, slab, aproape deşirat, brunet, cu ochi buni, îngăduitor.

Erau de fapt doi poliţişti. Cel de al doilea era exact opusul celui de care am vorbit un pic mai sus. Era exact tipul poliţistului clasic; inclusiv cu o unghie supradimensionată la degetul mic al unei mâini, veşnic plictisit, pe a cărui faţă nu se putea citi decât un sictir fără margini.

Am fost nevoiţi să ne despărţim de amândoi.
A fost nevoie să vină din Franţa reprezentantul firmei FUN RADIO Paris să trateze cu Liga Studenţilor. Noi ne-am schimbat sediul. Locul unde ne întâlneam era parcul Ioanid. Aproape că acel foişor era „păzit". Totdeauna rămânea unul din noi acolo, pentru a putea să-i ţinem la curent cu ce se mai întâmplase şi pe ceilalţi. Fantastic era faptul că nimeni nu ne obligase să facem asta, că nimeni nu făcea vreo grilă de prezenţă. Stăteam din proprie iniţiativă şi niciodată nu s-a întâmplat ca foişorul să fie singur. Cu excepţia nopţii, în permanenţă era cineva...

*
* *

Ploua cu năduf. Era frig, aşa cum e după ploaie. Ţin minte cum le găseam pe fete, zgribulite, înfrigurate. O dată când am venit am găsit-o pe

cea de a cărei afirmaţie vom râde un picmai mult sau mai puţin ironic făcută la TV (veniseră să ne filmeze şi toţi stăteam ţepeni, ca într-o fotografie veche). Ne întrebase pe fiecare ce facem la acel post de radio. Marina a răspuns scurt şi răspicat: *„Eu aparţin în totalitate Uni Fun-ului"*. Fusese căsătorită, avea un băiat pe nume Alexandru, divorţase, unul din motive fiind programul de la radio sau şi programul de la radio. Marina cea pe care o găseam în fiecare zi citind un roman de dragoste (unii, inclusiv eu, erau de părere că sunt cărţi ieftine). Marina trăia acţiunea romanelor sale. Marina care dorind să se impună, atunci când aveai nevoie de serviciile ei, se ridica leneş şi, puţin rugată, se îndura într-un final glorios să te servească. Culmea era că se simţea că nu este voită lentoarea ei ci, poate exemplul secretarelor anilor pe care îi consideram deja îngropaţi. Marina era convinsă că astfel se impune. Marina care colora la un moment dat peisajul prin feminitatea ei, prin formele ei, prin zâmbetul ei deseori enigmatic. Marina care era una din puţinele persoane care totdeauna va găsi un cuvânt bun pentru fiecare atunci când respectivul se afla la nevoie şi cea care ar fi vrut, pe cât e omeneşte posibil să ajute, prin orice, dacă ar fi putut. Marina, cea care îl va lăsa pe Alexandru la părinţi pentru ca ea să poată să fie cât mai mult timp alături de noi. S-a întâmplat sa o văd o dată plângând. Nu ştia să plângă la fel ca celelalte femei. Avea în ochii ei ceva de animal rănit, avea privirea unei căprioare în suferinţă... Am găsit-o pe Marina în foişor, udă de ploaie până la oase, învelită într-o pătură, exact ca sinistraţii...

Statul nostru în parcul Ioanid s-a terminat atunci când a venit reprezentantul FunRadio Paris şi ne-a spus că a găsit un nou sediu pentru postul de radio şi asta datorită faptului că se asociase cu o firmă de turism (Simpa-turism). Este greu de descris bucuria noastră când am auzit acest lucru. Ne transformasem deja în Fun radio Bucureşti. Ne-am urcat repede în maşini şi am plecat spre locul indicat. Erau câteva maşini: a lui Radu Pârlog, a lui Dani, a Ligiei, a lui Sergiu. Eu m-am urcat în maşina lui Radu. Ţin minte că aveam două steaguri imense cu Fun Radio pe ele (le adusese reprezentantul firmei franceze când venise la Bucureşti) şi întocmai ca la un meci de fotbal, le-am scos pe geamul maşinilor. Maşina lui Radu avea un steag iar celălalt era în maşina lui Dani. Scurtul drum din parcul Ioanid până la Hotel Dorobanţi s-a constituit într-o coloană victorioasă. Maşina care deschidea drumul era cea a lui Radu. Cel care ţinea steagul eram eu. Când maşina plecă din loc, acesta începu să fâlfâie ca un semn al biruinţei noastre asupra realităţii. Am ajuns la Hotel Dorobanţi... De aici va începe cea de a doua fază a postului nostru de radio.

Am fost găzduiţi la etajul al doisprezecelea. Aveam la dispoziţie două camere (de fapt două apartamente). În primul, (cel din dreptul liftului) vom monta studioul de emisie, cel de al doilea va fi ocupat de emiţător şi de redacţie. Acum era momentul să câştigăm ceva mai mulţi ascultători. Antena câştigase în înălţime...

La început nu puteam spune că ne simţeam în largul nostru. Mi se părea că toată lumea e cu ochii pe noi. Poate şi pentru faptul că noi aveam sediul în cel mai scump hotel din Bucureşti (sau cel puţin aşa ne plăcea nouă să credem.) A fost dificil să ne obişnuim cu privirile curioase ale recepţionerilor, un pic compătimitoare, dar foarte puţin înţelegătoare. Erau, probabil ca şi ceilalţi turişti, oameni cu bani, oricând gata să dăm un bacşiş gras. Că adevărul nu era nici pe departe acesta, e o altă problemă. Bodyguarzilor le plăcea să ne oprească şi să ne întrebe cu un sictir fantastic, aproape profesional unde mergem, cu toate că ne învăţaseră pe de rost pe toţi de mult. Sunt mărunţişuri, recunosc, dar mărunţişuri care deranjau, şi culmea e că ştiu că nu pot transforma nimic dar parcă am posibilitatea să-mi vărs focul. Nu voi uita sictirul acela mult timp, ca de altfel nici privirile lacome ale prostituatelor din holul hotelului. Apropo de prostituatele hotelului; ştiu că o dată am fost cutremurat. Era iarnă, un frig afară de crăpau pietrele, coboram de la radio împreună cu un prieten care mă aşteptase. Eram cu gândul undeva departe, picioarele îşi ştiau pe de rost drumul spre casă aşa că mergeau singure. Am coborât şi probabil ochii mi s-au oprit pe una din acele fete. Ştiu că s-a ridicat, a venit la mine, m-am oprit, şi-a dat paltonul la o parte dezvelind un trup aproape perfect şi uitându-se cu subînţeles în ochii mei. Am revenit brusc pe pământ, am grăbit pasul şi am ieşit trăgându-mi prietenul demână. Aveam un gust amar. Nu puteam înţelege de ce o aşa frumuseţe de fată trebuia să stea în recepţia unui nenorocit de hotel să se ofere tuturor celor cu bani când, cu siguranţă, undeva un băiat care ar fi putut-o iubi cu adevărat, probabil, o aştepta. îmi rămăsese în cap zâmbetul ei de profesionistă ascuns după tonele de fard. M-am uitat cu coada ochiului după ea. Am văzut-o aşezându-se calmă un pic uimită la loc pe scaun. Mai târziu, când ne vom muta la parter o voi vedea şi fără tonele de fard şi-mi voi da seama că este într-adevăr frumoasă. La etajul doisprezece, fiind vorba de un apartament într-un hotel, în mod aproape normal nu aveam lumină albă ci un fel roz-roşiatic, mai curând o lumină discretă decât necesară. Era foarte greu să lucrezi noaptea astfel căci respectiva culoare te trăgea al naibii de mult la somn. Învăţaserăm să lucrăm aproape fără sonor motivul fiind vecinii. Odată cu mutarea noastră

au început şi necazurile de rigoare. Unul dintre acestea, bineînţeles a fost faptul că cei care locuiau în preajma hotelului, au început să se plângă că am bruia postul de televiziune. Atunci când se făcea foarte cald afară, puterea emiţătorului începea să scadă vertiginos iar noi, oamenii de la pupitru, dorind parcă să creştem această putere începeam să emitem în roşu, fiind la graniţa dintre sunet maxim şi distorsiune.

Unul dintre atuurile noastre faţă de celelalte posturi de radio erau dedicaţiile (acest cuvânt cred că încep să-l suport din ce în ce mai greu). Dimineaţa dedicaţii - dupa-amiază dedicaţii - seara dedicaţii şi emisiuni, noaptea emisiuni şi dedicaţii. Pe lângă multe altele acesta a fost unul dintre punctele noastre forte. Omul trebuia obişnuit cu ideea că cineva se gândeşte la el şi tot acel cineva lucrează pentru el, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Emisiuni, de toate genurile, ajungând şi la emisiuni de groază (difuzate - logic -noaptea) teoretic acestea ar fi trebuit să inspire groaza; dar din studio văzând ce şi cum se petrece, mai curând ar fi putut fi numite emisiuni umoristice. De fapt erau cel mai greu de realizat tocmai datorită acestui lucru. Ştiu că am ascultat acasă câteva din aceste emisiuni şi neştiind ce se petrece în studio, fiind pus strict în pielea ascultătorului, mi-a fost chiar al naibii de fricâ (de altfel am preferat să închid aparatul pentru a reuşi să adorm liniştit.)Şi tot despre emisiunile de groază. Niciodată", dar

absolut niciodată nu au fost făcute mai întâi pe bandă. Totul se petrecea în direct.

Cu timpul printre noi am văzut un tânăr deosebit de simpatic. „Înțolit" după ultimul video-clip al unei formații rap, puțin „clămpău" dar după figură un om bun. Îl chema Ștefan. A fost pe rând ospătar, barman, a lucrat câtva timp chiar și la recepție; el era amicul nostru de la „room-service". Când era el de serviciu niciodată n-am avut probleme cu țigările sau chiar cu mâncarea (a nu se înțelege mâncare scumpă; fripturi, mici etc), chifle, pateuri, când se putea chiar și câte o bere (românească). Logic era unul dintre clienții noștri permanenți la rubrica dedicații și prin el întreaga bucătărie a restaurantului etc. Ștefan știa foarte bine posibilitățile noastre financiare. Chiar dacă trebuia să ne întâlnim cu o fată sau cu cineva cu care se putea încheia un contract, lecția era știută de noi. Veneam fie în restaurant fie în barul de zi al hotelului. Ștefan ne vedea și începea să se agite pe lângă noi. *„Ce servește domnu ? V-aș recomanda x - produs, cafeaua o doriți cu frișca, cu puțină înghețată, o doriți mare, mică, cu puțin lichior, cu ce fel de lichior, permiteți să vă întreb. Ah! Fumați. Permiteți-mi să vă ofer o țigare specialitatea casei. Nu costă nimic. Clientul nostru, stăpânul nostru. Vă rog doar să încercați..."* și tot așa până când era suficient un semn din ochi, o privire „d-aia" și Ștefan știa că totul e OK. Bineînțeles deseori se întâmpla să n-avem bani să plătim întreaga consumație nu pentru faptul că ar fi fost mare ci pentru simplul motiv că barul (nemaivorbind restaurantul) acestui hotel erau foarte scumpe (cel puțin pentru noi), dar oricum nu era o problemă. Puteam achita în rate, vorba aia, ce nu face omul pentru blazonul său. Pe scurt: Ștefan fusese admis în clanul nostru.

După Ștefan, încă un om al hotelului pe care am reușit să-ni-l apropiem a fost unul din furioșii recepționeri. Un băiat deșirat, înălțuț, proaspăt venit printre cei care constituiau personalul hotelului, un îndrăgostit de muzică. Știu că venea pe la noi să mai tragă din când în când câte o casetă. Avea un dublu radio-casetofon Sharp, dintre cele de generație nouă. El dorea să ne plătească muzica. Nu-mi aduc aminte ca cineva să-i fi cerut bani vreodată. Astfel omul s-a simțit întrucâtva dator, așa că atunci când Sandu i-a cerut casetofonul pentru o seară „având ceva de tras", n-a fost nici o problemă. Sandu primise o comandă de câteva casete. Mici găinării. Știu că omul n-a spus nimic; a adus aparatul. Nu l-am văzut pe Sandu atât de atent cu un aparat ca atunci. Ne dăduse voie doar să ne uităm la el. *„Dacă se întâmplă ceva cu scula omului vă rup. Rugați-l și voi și atunci când vi l-o da, faceți ce vreți voi cu el. Nu e scula mea, nu-mi permit. Mă înjurăăsta de nu mă văd".* A doua zi omul și-a primit aparatul înapoi în deplină stare de funcționare, mai mult cu capetele șterse cu grijă încât se auzea mai bine decât „atunci când a fost nou". Laurențiu îl chema pe băiat. Așa el și-a căpătat încrederea în noi și ne va împrumuta de acum încolo aparatul. De fapt și atunci când s-a defectat (Slavă cerului nu la unul dintre noi), tot la radio a venit și noi l-am făcut să meargă. Deci dacă se întâmpla să rămânem fără bani de țigări, nu era o problemă. Sharp-ul lui Laurențiu ne scotea din încurcătură.

De fapt acel aparat nu mai era demult al lui Laurențiu ci devenise unul al nostru și cred că nici un alt Sharp nu a tras atâta muzică, ca să poată să se compare cu acesta. Oricum noi îl foloseam, noi îl îngrijeam, noi îl depanam. La un moment dat a venit la mine o fată (trebuie să recunosc, am acceptat să o ajut mai ales uitându-mă cum arăta. Nu puteai să o refuzi) și m-a rugat să trag ceva muzica. Până aici nimic neobișnuit. Surpriza afost atunci când a scos dintr-o geantă 23 de casete... în timp, le-am înregistrat (cred că în două sau trei zile; dar spre stupoarea mea n-am avut cui să le dau înapoi. Le am și acuma acasă, puse bine, așteptându-și stăpâna. Plătise doar un avans, restul de câteva zeci de lei (nu avea la ea) rămânând să le achite atunci când va veni să-și ridice casetele. Știu că atunci când am facut această afacere am putut să-mi cumpăr trei pachete Chesterfield și cu o mândrie ironică la adresa celorlalți spuneam că voi fuma doar un anumit tip de țigări. Aiurea...Am încercat să mă las. Și m-am lăsat... la fiecare sfârșit de săptămână...câteva ore.

Adevărul era că dacă ne-am fi priceput, am fi putut face o mafie adevărată cu muzică. Dar...parcă era mai frumos să oferi așa, pe gratis, pe post. Era ca un fel de premiere a căutărilor tale, a cheltuielilor tale, un fel de aplauze la scena deschisă. Știu că regretam enorm că emiteam mono și lumea nu se poate desfăta ascultând muzica la performanțele adevăratei înregistrări. Trebuia să ne mulțumim deocamdată doar cu atât. Acelea erau posibilitățile.

Unul din visurile noastre a fost acela ca omul să ne asculte în mașină și oriunde s-ar mișca în București. Teoretic, postul nostru de radio trebuia să se facă simțit nu numai în București ci și la o distanță de 60 de kilometri de acesta. Dar asta se întâmpla foarte rar. Îmi aduc aminte ce bucurie a fost atunci când, de la munte de la cota 1400 am auzit postul de radio. Se auzea foarte prost, e drept, mai slab decât Europa Liberă pe vremuri. Conta

faptul că se auzea. Era un lucru foarte mare. Sau atunci când la rubrica dedicații, a sunat un cetățean din Ploiești și a cerut o melodie. Știu că toți ceilalți au fost dați la o parte și prima dedicație a fost a acelui cetățean. Sau ce senzație am avut când, într-o duminică, împreună cu alți prieteni am ieșit la o bere. De fapt în acel program ca de obicei fusesem de serviciu și eu, și Sandu, și Z-tone, și Gabi Stoian, și Cristi Tocan și, la respectiva terasă unde ne-am oprit să bem berea, am auzit înregistrat programul de cu seara. Îmi duc și acum aminte mirarea barmanului atunci când m-am dus și am cerut o bere și acesta mi-a recunoscut vocea. Se uita cu spaimă amestecată cu mirare. Omul parcă nu s-a dumirit mult timp că într-adevăr eram eu pentru că atunci când ne-am ridicat să plecăm, ne-a strigat. Am crezut că nu plătisem ceva, deși era puțin probabil. Omul mă chemase ca să mă roage să-i dau un autograf. Făcuse rost de o bucățică de hârtie curată și mi-o întindea cu grija cu care dai un document. Era prima dată în viață când eram pus într-o astfel de situație. Aproape că nu știam ce să fac. Să mă bucur, să fiu sobru, să arborez un zâmbet ușor binevoitor și plictisit cum îmi imaginam eu că fac cei care dau autografe, să-i mulțumesc. Știu că i-am scris ceva și am plecat mai încurcat și derutat decât el. M-am uitat pe furiș înapoi. Omul părea fericit. Asta însemna că făcusem ceea ce trebuie. Atunci am plecat mai departe liniștit.

Era o noapte în care aveam program de party. (Asta s-a întâmplat ceva mai târziu). Perioada când șef peste redacția muzicală era Diana Singer, în acea seară a venit un tinerel, deșirat, încruntat, cu două discuri la subțioară, grozav de nervos. *"Cu ce vă pot ajuta?"* îmi întreb personajul. *"Vreau să vorbesc cu șeful". "Îmi pare rău dar șeful nu este acum aici, veniți mâine dimineață". "Bun, atunci cu cine pot vorbi?"*. Aveam senzația că eu nici măcar nu exist sau mai corect, că personajul ciudat nici măcar nu mă vede sau că nu vrea să mă vadă. Trebuie să recunosc că îmi era puțin teamă. Totuși eram singur într-un post de radio. Nu putem să-l reped pentru că nu puteam ști cum va reacționa. *"Poate vă pot ajuta eu cu ceva". "Am venit să lucrez aici. Vreau să intru pe antenă,acum..."* Am înlemnit. Privirea mi s-a oprit câteva secunde pe coperta unuia dintre discurile pe care cetățeanul le avea la subțioară. "Hits 80", un disc nemțesc... Tânărul era îmbrăcat cu o geacă de stofă închisă la culoare, cu pantaloni închiși și pantofi negri. Afară era iarnă. Avea un fular galben-potocaliu. *"Vă rog frumos liniștiți-vă și încercați să veniți mâine să vorbiți cu șeful". "Cum îl cheamă?". "Diana Singer". "A, e șefa; bine vin mâine"*, după care s-a întors brusc pe călcâie, aproape milităreşte și a părăsit studioul. Am răsuflat ușurat. Pericolul trecuse. M-am felicitat pentru diplomația mea. A doua zi într-adevăr personajul a apărut. A vorbit cu Diana, și ea, cam neîncrezătoare, l-a primit. A doua zi când a apărut ciudatul personaj era aproape de nerecunoscut; foarte calm, liniștit, chiar în banca lui și dacă te uitai mai bine la el, o „EA", ar fi putut spune că este deosebit de frumușel. N-aveam să știu că timpul va lega o prietenie trainică între noi. Este cel căruia eu și Z-tone îi vom povesti despre Sandu și fără să vrem îl vom ridica pe ultimul undeva în sfere greu accesibile oricărui pământean, încât îl vom speria aproape pe bietul om, făcându-l să-și pună întrebarea dacă e tocmai bine să-i găsească Sandu acolo. În acea perioadă Sandu era plecat din București. Este personajul care va intra în emisie a doua seară după cea a cărei conținut tocmai l-am povestit. Este personajul care mi-a fost lăsat în grijă, să văd dacă se descurcăși dacă da, atunci să-l las singur, să-i arăt doar butoanele, să văd dacă ar fi probleme și apoi să vedem dacă va rămâne printre noi sau nu. Omul a venit la program, foarte punctual, s-a uitat cu o oarecare curiozitate la butoanele pe care eu le mișcăm. M-am uitat să văd dacă ar fi probleme, după care strângându-mi casetele, benzile, discurile, etc. am plecat acasă, să-l ascult. Venise (protocolar) Iulian Senoș,(familiar) Dj Stroumpf...

*
* *

O priveam pe femeia din fața mea cu milă. Îi vedeam ochii care doreau musai să-și păstreze o oarecare siguranță și în același timp nu reușea deloc. Se simțea ca șoarecele în fața pisicii. Înaltă și deșirată. Încercam cu răutate să găsesc ceva feminin la ea și faptul că nu puteam în nici un fel să-mi imaginez că ar fi putut să fie o urmașă naturală a Evei, parcă-mi dădea o satisfacție fantastică. Pregătise tot ce putea însemna dosar, tot ceea ce putea fi cerut spre a fi controlat, începând de la contractele de colaborare ale angajaților, până la cele mai noi facturi. Îi auzeam glasul pițigăiat și gâtuit de emoție spunându-mi ceva aproape țipând, mâinile tremurându-i ușor. Nu știu de ce dar la un moment dat mi-am oprit privirile pe nasul ei. Parca n-avusese bunul simț să fie măcar ceva mai delicat sau mai „obraznic" sau mai nu știu cum, mai „nas". Dimensiunile lui și începutul de roșață dinspre obraji, începuseră să mă indispună.

"În primul rând aș dori să-mi cer scuze pentru violența de care am dat dovadă la ultima noastră convorbire telefonică. Îmi cer scuze mai întâi de toate ca un bărbat în fața unei femei". S-a uitat la mine ca și cum n-ar

fi înțeles nimic după care s-a simțit probabildatoare să fie diplomată și să zâmbească (din complezență). Pe față nu i s-a putut citit decât o grimasă aproape dureros de forțată. Și-a dat cu mâna prin par, ca și cum ar fi vrut să-și așeze o șuviță rebelăși, necăjită că n-a găsit nici una, a devenit brusc serioasă și protocolarăși-mi răspunse scurt: *„Te scuz, dar nu ca o femeie pe un bărbat. Eu sunt directoarea acestui post de radio”. „Oricum în fața mea ai fost și vei rămâne femeie chiar dacă ești directoarea acestui post de radio și eu sunt unul dintre patronii rețelei din care face parte, în speță cel care răspunde de această filială mă rog, trecem peste asta, spuneam deci că mă scuz pentru atitudinea mea ca un bărbat în fața unei femei”.* A strâns din dinți, ochii aruncându-i scântei. *„Să încep cu lucrurile bune sau cu cele rele?”* am continuat imperturbabil. Fără să aștept răspunsul ei am continuat. *„Deci voi începe cu lucrurile bune. Ieri am ascultat pe cel care a fost pe post în jurul orei 21,30...”* Se uita la mine și aștepta curioasă. *„A fost o emisiune interesantă, cu o formație locală. Tipul s-a descurcat, conducând discuția foarte bine”.* Îi așteptam reacția. A vrut să se stăpânească și nu-i apară nici un zâmbet, să nu i se miște nici un mușchi. Era o actriță slabă, însă...

„Dacă ai ști tu cât de mult am făcut eu pentru postul ăsta de radio și tu-mi spui că totul este discutabil. Ești nedrept. Dacă ai ști că noi am lucrat aproape o lună fără nici un leu și trăim vremuri destul de grele, când lumea are nevoie de bani, când totul se face numai pe bani”. Fără să vreau, pentru câteva secunde n-am mai auzit-o. Mi-au defilat toate peripețiile prin care am trecut noi. Noi ceilalți care de fapt deschisesem acel ceva care, chiar dacă ne-ar plăcea să recunoaștem chiar dacă nu trebuie să o facem, dădusem startul unei noi viziuni a noțiunii de radio. Cei care după aceea, ca să-și apere puiul vor sta, zi și noapte, în studioul oprit, fără nimic altceva decât ceapăși uneori pâine. Cei pentru care nenorocita aceea de legumă va fii un simbol al victoriei lor. Noi ceilalți care în afară de radio aproape că renunțasem la orice. Mulți renunțasem la familii, mulți la alte servicii, mulți la facultate. Cei care acum se numeau patroni ai unei rețele de posturi de radio, patroni *„în sandale rupte”*. Noțiunea nu-mi aparține, ea a fost folosită prima dată de Codruța, însă era adevărată. Patroni care se uitau cu spaimă la costul unui bilet de tren și-și deschideau portofelul și așa gol și plăteau din banii câștigați ca profesori, ca ingineri, ca bursă studențească... Noi ceilalți care simțeam tare, tare când se deschidea o nouă filială deseori nereușind să ne luăm salariul. Noi, ceilalți care am spart ziduri în timp ce în cealaltă cameră, unde trebuia să cadă cărămida,

altul dintre noi era în emisie. Noi, ceilalți care, cu un ciob sau un cuțit sau ades cu mâinile goale, jupuiam tapetul de pe ziduri bătrâne pentru ca mai târziu să reușim să fim primii în această țară care au reușit să antifoneze studiouri cu cofraje de ouă obținute cu greu, după îndelungi rugăminți, de la Avicola. Cei care luam totul de la început după ce tocmai reușisem să amenajăm un studio, pentru simplul motiv că trebuia să ne mutăm. Noi, ceilalți, care pentru a ajunge în emisie trebuia să urcăm douăsprezece etaje pe scări și toate astea părându-ne normale.

Am privit-o pe femeia din fața mea cu milă. Probabil că se simțea foarte bine când lumea, cunoscuții, vecinii îi spuneau „D-na Directoare” și care, probabil după o lungă experiență pre-decembristă dorea să „angajeze” în postul de radio soț, nași, cumetri, prieteni pentru simplul motiv că Ea este d-na Directoare, gândind că, dacă acel post nu-i aparține, înseamnă că e cumva al întregii lumi, un bun public, deci al nimănui. Mă așteptea cu frică pentru că știa că voi întreba de ce, de ce, de ce, cum, în ce scop și voi concluziona probabil prin „răspunzi în fața mea”. Exista doar un singur drum prin care ar fi putut să mă facă să tac, să-mi închidă gura: *„Să mă spună lu' Dani”* refuzând să înțeleagă că Dani nu-mi e director și că tot ce însemna acel oraș, ca filială, nu însemna din punctul devedere al patronatului Dani ci Bagheera. *„Am urmat niște cursuri de marketing și să știi că tu nu procedezi bine ca patron. Tu trebuie să-mi asculți păsurile, să-mi creezi condiții de muncă, să-mi ridici moralul, să mă ajuți din toate punctele de vedere căci eu sunt o fire ă... ă... ă... senzuală”.* Nu am înțeles ce legătură avea senzualitatea cu ceea ce discutam noi. Probabil nedumerirea se citea pe fața mea. Doamna a repetat același lucru...

Probabil că o fi fost, dar așa ceva pe mine nu mă interesa. Am strâns tot ce însemna salariat al postului de radio (mai puțin femeia de servici. Adică o persoană) și le-am pus redactorilor o întrebare. Cum ar dori ei să sune postul de radio. Părerile au fost împărțite. Un băiat blond în schimb mi-a răspuns aproape fără să se gândească: *„Așa cum sună cel din București”.* Sună foarte îndrăznețși totuși nu imposibil. Am stat și m-am gândit cum amputea face acest lucru. Noi începusem prin adaptarea realității posibilităților radiofonice. Ar fi fost foarte greu să impun, respectând legi rigide demonstrate ca fiind valabile în cazul Bucureștiului. Am preferat să ne despărțim atunci și să încercăm să ne întâlnim a doua zi, fiecare având scris, în cazul în care timpul îi permitea, un plan, sau, dacă nu avea când să scrie, măcar să aibă în cap „portretul” postului de radio pe care l-ar

asculta cu mai mare plăcere (nu ca nume ci ca tip de radio) şi de ce...

Am ajuns la hotel. Se spune că noaptea este un sfetnic bun. M-am întins în pat cu mâinile sub cap şi ochii în tavan ca şi când aş fi căutat un anumit punct. Prin geam pătrundea lumina lunii. Nu puteam adormi nu numai din cauza gândurilor ci şi din cauza faptului că în acea seară făcusem eu ce făcusem şi reuşisem să beau trei ness-uri destul de tari. Era o noapte frumoasăşi foarte clară... aşa ca cea pe care o petrecusem demult, în Bucureşti alături de proaspătul venit Iulian Senoş; eu acasă, el pe post, la radio. Era o voce nouă, puţin diferită de ale noastre. Avea alt suflu, altă cadenţare a cuvintelor.

* * *

S-au aprins făclii de fructe pe bătrâni meri. Viile plâng cu boabe mari şi dulci de strugure, păsările îşi dansează pe cerul încă zâmbitor, ultimele dansuri înaintea drumului pe care-l reînnoiesc în fiecare an, plecând aiurea în lume, luându-ne chiar şi speranţa că mâine ne vom trezi şi soarele ne va zâmbi prieteneşte de după geam.

Păsările pleacă luând cu ele speranţele, culorile, sunetele unei veri despre care nu de mult vorbeam la viitor, luminându-ni-se feţele cu sidef de scoică a apropiatei vacanţe. Obosit şi trist, soarele îşi întoarce privirile înroşind în ochi de păcătoasă culoare—frunze care cad proporţional parcă cu orele care despart de vară.

Octombrie, luna aburindă în parfum de gutui coapte. Octombrie, luna păcătoasă în culori de gelozie. Octombrie, dimineţi reci şi distante ca ochii femeilor frumoase...

14 octombrie - A trecut ziua pisicii negre... Credeam că azi cerul îşi va plânge cu patimă zilele trecute dar se pare că soarele mai are destule fiice pe care nu le arătase şi acum ca într-un tablou, le etala pe fiecare, rază după rază, obligându-le parcă să plângă peste capetele noastre cu timide lacrimi de lumină...

Oamenii vin şi pleacă în grăbite şiruri de măşti colorate, de pantofi vechi şi scălciaţi,de sacoşe multicolore şi pline cu premiul drumului repetat sâmbătă de sâmbătă aproape cu obstinaţie. Casă-piaţă-casă...

Trupuri obosite, sprijinite între ele, înghesuite unul în altul ca de frig, trupuri, figuri care parcă de un imemorabil demult au uitat să se mai bucure de cer, de soare, de toamnă, de culoare, de linişte, într-un final. Liniştea apare doar atunci când peste obositul oraş se aşterne noaptea. Noapte adâncă cufundată parcă în somn profund, gospodăresc, somn care parcă pregăteşte o nouă zi, la fel de anostă ca şi cea precedentă. Zi care nu va face altceva decât va înnoi fuga după animalica hrană. Zi care va lumina privirile oamenilor cu raze sălbatice, de animale încolţite, care sunt în stare să-şi apere osul cu o nebănuită putere.

Octombrie luna care înroşeşte în săgeţile luminoase ale soarelui său, privirile speriate ale oamenilor care parcă au uitat demult să mai râdă. Toamna parcă nici nu ţine seama de asta. Preferă să facă risipă de culori şi sunete în faţa a orbi ochi şi surde urechi. Singurele locuri unde se aud oameni răzând ca barbarii altor ere, sunt localurile cu mult fum de ţigări proaste şi miros de bere ieftină. Omul a preferat parcă să-şi dozeze şi bucuria în recipiente cu etichete colorate şi conţinut îndoielnic şi atunci parcă toată dorinţa ta de a „ieşi la şosea şi a te uita la lume" piere. Capul îţi cade în piept, din piept îţi iese un nepotincios oftat şi picioarele încep să meargă în ritmul acelor paşi pe care îi face oricine în drumul său spre propriul „acolo". Trec pe lângă tine bărbaţi şi femei; ei preocupaţi de propriile gânduri, ele privindu-te cu un dispreţ aproape suveran. Atunci revolta din suflet izbucneşte şi ridici capul spre toamnă, dorind să o opreşti doar pentru tine. Te opreşti, te aşezi pe o bancă şi te uiţi la toamnă, respirându-i adânc parfumul de frunze arse şi sufletul de bucuria puterii culorii. Peste puţin timp te ridici şi-ţi continui drumul. Un fotograf te invită din ochi în faţa obiectivului ce-i simţi îndreptat spre buzunarele tale. Nu poţi decât să-i zâmbeşti. Paşii parcă te poartă independent de voinţa ta spre radio, spre microfon. E în faţa ta şi parcă se uită la tine curios-ironic. Am impresia că mi face complice cu ochiul. Îmi întorc ochii de la el, socotându-mi geaca. Colegii, pe lângă mine, vorbesc, ţipă unul la altul, trec în fugă ştergându-se parcă de trupul meu, spre redacţie sau din redacţie. Se pregătesc emisiuni, se discută emisiuni sau se povestesc aventuri care mai de care mai deocheate, se vorbeşte despre ore, minute, secunde. Mult fum, multă lume; feţe cunoscute şi nu prea, sunet de chinuite maşini de scris. Marina parcă citeşte cu încăpăţânare aceeaşi şi aceeaşi carte cu femei părăsite şi bărbaţi duri, pufăind din când în când din ţigara pe jumătate stinsă ce parcă a uitat-o între degetele îngălbenite de nicotină, balansându-se rar, într-un du-te vino, pe picioarele din spate ale scaunului de plastic, deja obişnuit cu acest tratament. Diana ţipă la Codruţa, Codruţa îl cheamă pe Dani,

Dani strigă că nu poate veni, Vali zâmbeşte, Cristi Singer înjură de mama focului cabluri păcătoase care, parcă dorind să-i facă în necaz, nu se supun mâinilor lui. Toti îi spune ceva la ureche Monicăi care se străduieşte să pună în ordine câteva scrisori, Monica pufneşte într-un râs zgomotos, pe bancheta din faţa Marinei doi băieţi şi trei fete pe care nimeni nu-i mai văzuse până atunci zâmbesc de replicile lui Z-tone date lui Iulian, replici dure, fără perdea care fac la un moment dat pe cele trei fete să izbucnească într-un râs excitat, de puştoaică, dorind parcă să atragă astfel vreo pereche de ochi asupra lor...

Doar microfonul stă liniştit la locul său. Pare venit din altă lume printre noi, în mijlocul acestui vacarm. Lângă el pick-up-ul îşi face docil treaba, învârtind un disc lăţit tacticos pe platan. La un moment dat intră în studio Liviu Zamora, se uită curios la mine, îl salut, îmi răspunde scurt, după care, dorind să vadă ce e scris pe disc, începe să-şi rotească ochii şi capul în sensul rotirii acestuia. Nu izbuteşte să citească nimic, drept pentru care mă întreabă ce şi cine cânta. Dau neputincios din cap. Nu-i pot spune decât că e un disc scos de EMI (asta o citisem eu înaintea lui pe disc). Aprobă, după care iese grăbit din studio. Intră Diana şi mă întreabă scurt:

-Ce faci?
-Bine...
-E blanc - îmi comunică.
-Nu ştiu.
-De ce?
-Ghici...
-Râzi de mine?
-Cum mi-aş permite? Râd cu tine.
-Râzi...
-Nu-mi vine.
-Ziceam că râzi în loc să faci ceva.
-Ce?
-Ceva.
-In ce sens?
-În ce sens... mă îngâna ea - Giratoriu.
-Nu sunt eu de serviciu.
-Da' cine e?
-Nu ştiu.
-Hm... mda, spune Diana după ce se uită pe grilă.
-Cine e?

- ....

Diana s-a aşezat pe scaun şi-a pus căştile pe urechi. Nu era greu de presupus care era numele celui care trebuia să fie de serviciu... începuse de mult altă melodie. De atunci ne-a venit o idee. De ce să nu facem o emisiune în care ascultătorii să poată să-şi înregistreze un L.P. exact cum este acesta, deci şi cu blancuri? S-a dovedit a fii o idee destul de bună, mai apoi.

Am lăsat-o pe Diana singură în studio. Am intrat în redacţie. Toti şi Monica, fiecare cu câte un teanc de scrisori în faţă, arătau nu foarte bucuroşi. Am zis că-s obosiţi aşa că nici n-am arătat că aş fi văzut indispoziţia lor. Toti se uita pe furiş la Monica. Monica, e drept uşor roşie în obraji, părea deosebit de prinsă de o scrisoare. N-am vrut să inoportunez cu prezenţa mea alcătuirea unei emisiuni de mare excepţtie care trebuia să intre în acea seară. Am recunoscut pentru mine însă că Monica era frumoasă...

În secretariat Marina se îndurase şi lăsase cartea la o parte şi ca şi cum mă văzuse abia atunci bucuroasă mă întâmpină cu: *„Salut, Baghera"*. Probabil Zetone a auzit-o. Şi-a făcut foarte repede apariţia în secretariat. *„Cicirică, ce faci?"* N-a aşteptat răspunsul meu. *„Bă, de când te ştiu n-ai dat şi tu o bere. Ce faci cici acu? Ai program? A, n-ai program. Dai o bere?" „Dau da' nu mă trimite pe mine după ea". „Te boierişi', ai? Lasă că se duce domnu"* şi arătă unul din băieţi. *„Prietene, am o problemă, te duci să iei nişte bere!"* Băiatul s-a ridicat şi cu privirile lucind ca în desenele animate când Tom vede o pisică sau Jerry o şoricică, aproba bucuros. Disperat m-am apropiat de urechea lui Z-tone şi i-am şoptit. *„Băi, n-am mai mult de trei beri"*; băgasem în calcul şi pe Iulian. Marina, cu urechi mai sensibile decât ale unei pisici: *„Da' eu nu merit?"*. Eram distrus. Nu ştiu cum s-a întâmplat dar exact atunci a ieşit din redacţie Toti. *„Şi eu, şi eu. Şi vrea şi Monica"*. Am pălit. M-am uitat cu disperare la Z-tone. Peste umăr acesta îmi arunca un „nu fii idiot". I-am dat băiatului banii. Acesta a luat o fată şi au dispărut. Peste jumătate de oră au apărut. E drept roşii la faţă... Băiatul ducea o ladă, fata alta...

Am făcut ochii mari. logic. Am înţeles că Z-tone plătise restul. După ce au pus lăzile jos, băiatul a venit la Z-tone întinzându-i banii. Am presupus că ar fi restul. Băiatul, fericit i-a zâmbit şi lui Z-tone şi mie după care a spus:

-Fac cinste
-Cu ce ocazie? întreabă Z-tone.

- Sincer să fiu, judecând după cum a vorbit Z-tone cu băiatul, am presupus că-l cunoaşte. La fel ca şi mine, Z-tone îl văzuse pentru prima dată.

- M-am împăcat cu prietena mea. Ne-am uitat nedumeriţi la faţă. Zâmbea. A înţeles nedumerirea noastră.

- El e Dan. El e prietenul meu. Ne certasem. Acum pur şi simplu ne-am împăcat. Asta e tot.
-Aha... da?!
-Da - răspunse un pic cochetând fata.

-Şi...? întrebă Z-tone arătând spre celelalte personaje de pe banchetă.
-Ea e verişoara mea, el e prietenul ei...
-Aha... şi?
-Îmi pare rău, nu ştiu, răspunse fata.
-Eu îl caut pe domnu' Z.

- Serios? Dacă îl cauţi pe domnul Z atunci să ştii că el stă în faţa ta, mândru spuseZ-tone umflându-se ca un cocoş.

- Cât de mare sunteţi, se minuna fata. Z-tone căpătă proporţii văzând cu ochii. -Vreau să spun cât de voinic sunteţi.

- Dom'le sunt bărbat bine, ce să mai... Dv., adică tu nu serveşti o bere? Eşti invitata (aici făcu o pauză) noastră.

- Cu multă plăcere şi neaşteptând altă invitaţie, se înfipse curajoasă în prima sticlă care îi era la îndemână.
-Ce faceţi mă' aici? Beţi fără mine? se auzi de undeva glasul lui Vali.

-Ia mă şi taci. Avem o sărbătoare. Cineva s-a împăcat cu altcineva.
-Iar scrisori de la „Bună seara, iubito". Iar părăsiţi, iar neconsolate. Mie îmi ardeau ochii, Z-tone se străduia să-i facă semne disperat. Marina izbucni în râs cu gura plină, mai mai să se înece.

-Ce aveţi mă. Aţi înnebunit? Ce dracu' aţi tăcut aşa? Ce am zis, probabil iar e vorba de...

-...de ce nu-mi spui că mă iubeşti - Fredona destul de fals Z-tone. Vezi mă că tot tălâmb ai rămas. Domnii, adică doamna şi cu domnu' s-au împăcat. Şi asta au reuşit să o facă doar venind aici. Au avut până acum nenumărate încercări, dar din diverse motive, acest lucru a fost practic imposibil. Pe Ea nu o lasă ai ei să se întâlnească cu el, el suferă în tăcere pentru că îşi dă seama că nu vor putea astfel fi fericiţi niciodată pentru că totdeauna se va găsi un obstacol în calea fericirii lor. A încercat să înduplece părinţii ei dar, din păcate, nu a reuşit. Ei doresc ca fata lor să stea de vorbă cu un om cu o situaţie materială fantastică, sau măcar civilizată. Nu poate fii vorba de aşa ceva în cazul nostru. El este un muncitor cinstit la uzinele Faur, iar salariul nu-i permite cheltuieli prea mari având în vedere faptul că mai are acasă cel puţin trei fraţi, din care unul nu poate lucra pentru că este infirm, altul este minor iar cel de al treilea este student şi..., e ca studenţii. Ştii cât de bogaţi şi cum pot ăştia să lucreze. În afară de asta mai este o mamă bolnavă şi un tată care i-a părăsit încă de când distinsul domn aici de faţă avea o vârstă fragedă. Pentru el întâlnirea cu duduia în acest loc, binecuvântat de Dumnezeu, nu a putut fi decât un vis prea frumos. Din acest motiv, ne-am strâns cu toţii aici să sărbătorim acest eveniment de marcă în viaţa prietenului nostru. Din acest motiv noi chiar ne pregăteam să ridicăm paharul în cinstea acestor frumoşi îndrăgostiţi, ca pe vremuri Romeo şi Julieta, să le urăm viaţă lungă unul alături de celălalt. După ce, după lungi încercări de a-i linişti, de a-i face să-şi aline focul, provestindu-ne nouă, unor oameni de bine, necazul lor, după ce am izbutit, în sfârşit, să-i ascultăm până la capăt şi să ne bucurăm de bucuria lor, a venit bruta dă Andronescu, mai tâmpit decât prevede legea, intrând cu bocancii săi jegosi în sufletul acestor tineri, faţă de care soarta a fost atât de nemiloasă.

- Domnule Z, cât de frumos puteţi vorbi, exclama personajul care îl căuta pe Z-tone. Iubiţel, începi să-mi placi din ce în ce mai mult. Ştiam eu că eşti băiat deştept. Vino să te pup.

Am rămas interzişi. Z-tone însă, nu s-a sfiit. S-a aplecat iar drăgălaşa făptură îl sărută pasional pe buze. S-a aşternut o linişte profundă. Indiferent, Vali întinse mâna după sticla sa de bere, bău o gură şi spuse satisfăcut:

-Bună bere...

-Vai, cât de senzual puteţi bea, continua admiratoarea lui Z-tone, uitându-se de asta dată la Toti. Prins exact când înghiţea, neobişnuita remarcă a fetei îl făcu să se înece şi să dispară rapid în redacţie, tuşind.

- Ce băiat, aspectuos şi viril... continuă ea. Pauză... linişte... Mormântală... Apare Toti.

- Cum te cheamă pe tine? - întrebă fata cu o voce senzuală, clipind foarte des, mângâindu-şi cu palmele partea interioară a coapselor.

- Toti - sună răspunsul sec. Monica se uita curioasă când la Toti, când la insolitul personaj feminin. Vali nu mai găsise alt loc liber decât pe canapea, lângă fata cea curioasă. Deodată aceasta îl întrebă cu cea mai senzuală voce posibilă, ţuguindu-şi buzele cât mai expresiv şi clipind din genele-i lungi.

- Da' tu cine eşti?

- Mă-ta! răspunse imperturbabil Vali.

- Cât de nesuferit poţi să fii. Să ştii că m-am supărat.

Pauză. Vali sorbi cu o plăcere fantastică, încă o gură de bere, după care, calm, întoarse privirea spre fată şi răspunse.

- Da' dacă nu mă interesează aspectu', e vreo problemă?

- Să ştii că plec.

- Drum bun, din partea mea!

- Lasă că o să auzi tu de mine, nesuferitule - mai apucă să adaoge printre lacrimi fata strângându-şi lucrurile şi îndreptându-se spre uşă.

- Oricum ne vom mai întâlni, între patru ochi şi atunci s-ar putea să-ţi pară rău. Deschise uşa, ieşi şi o trânti cu putere după ea. Ne uitam unul al altul încercând să înţelegem ceva. Z-tone sparse tăcerea spulberând penibilul momentului.

- Păi, să nu uităm de ce am venit. Ridică sticla, ciocni cu băiatul care făcuse cinste, fetei îi făcu cu ochiul. Erau fericiţi. Nu peste mult vor deveni unii dintre cei mai de nădejde prieteni ai noştri. Dan sau Concurenta cu numărul 0 şi prietena lui Crina. Atunci, în acea seară pentru ei era doar o singură lume în care existau ei şi noi care fără voie făcusem doi oameni fericiţi.

* *

Ora 19. Momentul când va trebui să intre în undă emisiunea lui Toti şi a Monicăi. „Bună seara, iubito". Toti nu se ştie unde dispăruse, Monica mă rugase să aleg numai muzică lentă ca fundal al acestei emisiuni. De fapt rugămintea ei era foarte logică. Înainte să vinăşi să-mi spună de ce aveau nevoie, eu deja pregătisem o orăşi ceva de muzică lentă (asta în caz că se vor lungi şi să nu fiu luat pe nepregătite). Îşi alege Monica ceva melodii pe

care le dorea musai în undă, mi le pune lângă mixer, le calez şi începem. Toti însă nu apărea deloc. Îl mai aşteptăm noi încă cinci minute şi văzând că nu apare, Monica decide să înceapă singură. Deci apăs pe play la pick-up şi discul cu „Bună seara, iubito" începe să se învârtă marcând începutul emisiunii. *„Bună seara, dragi prieteni"*, începe Monica emisiunea. Voce caldă, calmă începe să citească cele mai interesante scrisori; scrisori ce conţineau poveşti de dragoste, unele mai triste, altele şi mai triste; de obicei scrisori primite din partea oamenilor cu probleme, nu musai puşti. Vali stătea lângă mine şi căsca plictisit. Afară e o seară plăcută încă destul de caldă pentru luna în care ne aflăm. Fundalul emisiunii e suficient de sus ca să poată fi auzit şi suficient de jos ca să nu o incomodeze pe Monica. La un moment dat se deschide uşa studioului. Monica observă acest lucru, ridică ochii de pe scrisoare, eu îi tai microfonul şi ridic nivelul fundalului. Nimic... Nici o mişcare. Probabil că a deschis-o curentul sau, cine poate şti, cineva care este pentru prima dată în postul de radio şi n-are de unde să ştie că acolo este cabina de emisie a jurnaliştilor. Monica se ridică de pe scaun, se îndreaptă spre uşă şi o închide. Îmi face semn reaşezându-se pe scaun să-i deschid microfonul. Continuă scrisoarea de la a cărei citire numai ce fusese întreruptă. Din nou se deschide uşa. Iar se opreşte şi se duce şi o închide. Reîncepem. Din nou uşa. De astă dată Monica nu s-a mai ridicat de pe scaun să o închidă. Continuă aşa. La un moment dat aud în spate un căscat la care, dacă ar fi fost în studio, Sandu i-ar fi ţipat „Căscatului": *„La paie bă`, la paie"*. Vali se aşezase pe vine şi stătea cu ochii semideschişi. Deodată pe uşa studioului în care era Monica apare o arătare îmbrăcată într-un fel de trenă lungăşi cu turban pe cap. Am aşteptat ca făptura să se arate la faţă ca să ştiu ce să fac. Spre mine se întoarce deodată ciudatul personaj. Era Toti care făcuse dintr-o draperie manta iar din două din prosoapele hotelului - turban.

Îmi face cu ochiul, după care se apleacă spre Monica, ce foarte preocupată citea o scrisoare. În momentul când povestea din scrisoare începuse să se precipite, când ea începuse să sufere din ce în ce mai tare după el, Monica îl zăreşte pe Toti care începuse să se mişte ca în ritmul unui vechi dans african. Monica încearcă cu disperare să se abţină şi sa nu izbucnească în râs, după care, nemaiputând să reziste, începe să hohotească. Cei care au ascultat acea emisiune n-au putut să audă hohotele Monicăi, eu aşteptându-mă la o astfel de reacţie din partea ei şi fiind cu o mână pe butonul care îi întrerupea microfonul, iar cu cealaltă pe calea care amplifica fundalul. Am reuşit să reacţionez la timp. Cred că reuşiserăm să se scurgă vreo două, trei melodii până s-a liniştit, până Toti a revenit la înfăţişarea

lui normalăşi s-a aşezat pe scaun lângă Monica. Brusc, de la veselie, cei doi au început să se certe; precum că Toti îi deranjase emisiunea după ce că a întârziat iar Monica nefiind în stare să se abţină, dacă era „aşa tare". În sfârşit, îmbufnaţi amândoi s-au liniştit, s-au aşezat unul lângă celălalt şi au reînceput. Monica încerca să termine scrisoarea pe care o începuse iar Toti aşteptând-o legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului cu mâinile încrucişate pe burtă şi cu picioarele sprijinite pe stinghia mesei. Emisiunea îşi luase aparent cursul ei firesc, revenise la melancolia unei astfel de producţii. După ce se trezise şi Vali la vederea lui Toti deghizat, acum se aşeza liniştit la locul său în această poziţie de mai înainte. Simţeam iritarea din voce a Monicăi şi norii care pluteau deasupra lui Toţi, acesta începu să se legene din ce în ce mai nervos cu scaunul până când într-un final glorios ultimul să renunţe la a-i mai susţine şi a se prăvăli cu tot cu Toti, sub masă. Dacă prima dată am reuşit să salvez situaţia în cel de al doilea rând mi-a fost cu neputinţă. S-a auzit o căzătură zgomotoasă, total în dezacord cu atmosfera emisiunii. Monica a izbucnit în râs şi Toti, căzut cu picioarele în sus se străduia să se strângă de sub masă. Din spatele meu cu regret Vali spuse: „- *Dacă i-aş fi rugat să facă zgomotul ăsta pentru o reclamă, sigur nu făceau. Bă' tu nu auzi ce se petrece?*" Atent fiind şi la Vali şi la ce se petrecea în studioul din faţa mea aproape că n-am mai dat importanţă fundalului. Discul pe care îl foloseam era foarte vechi. Acul începuse să sară dar extrem de neinspirat modificând un pic chiar versurile melodiei. Pe antenă se auzea foarte clar: „Bună seara, iubito, te aş...,. te aş...,te aş...,te aş....,te aş.. ca şi când."

După toate astea cine oare putea fi înjurat? Logic, directorul. De ce? Poate pentru faptul că totdeauna, în orice instituţie persoana cea mai înjurată (e drept nu în faţă deşi la noi câteodată se întâmpla şi asta) era directorul, chiar dacă n-are nici o vină. Vina lui supremă este faptul că există. Oare nu e aşa?...

Ca Toti sa fie liniştit, remediul îl cunoşteam. Trebuia să am la îndemână un Elvis, preferabil „Tutti Frutti". Atunci Toti se liniştea, iar dacă era în formă, începea să danseze, încercând să-i imite pe regele Rock-n-roll-ului, (şi o făcea nu fără succes. Poate că îl ajuta şi statura lui mignonă). Cu Monica era mai greu. Niciodată n-am ştiut cu ce melodie aş fi putut să-i fac plăcere. Lui Vali îi plăcea Dire Straits, Diana era greu de prins (cam orice, metale să fie) Sandu şi Z-tone - Belinda Carlisle („La Luna") Costel Ionescu - muzica italiană şi tot ce nu-i putea plăcea Dianei, Cristi Singer - metale. Dani - imposibil de aflat. Elena - la fel, Ligia - muzica lentă, Alex Preda - muzica franceză (Goldman), Andy Moisescu - Funk (iniţial), metale (apoi), Nicky - Funk şi gata, Laurenţiu Drăguşin - orice, mai puţin metale, Codruţa -U2 (odată avea un tricou cu o reclamă la unul dintre albumele acestora. Ţin minte că figura lui Bono era foarte plăcută. Era circulară, puţin ieşită în afară, în dreptul urechii se putea ghici un bănuţ mic şi rotund). Oricum tricoul pus pe trupul unui „El", n-avea acelaşi farmec. Asta e sigur). Ce aş dori să spun cu asta? Treptat am fost împărţiţi în aşa fel încât să putem ocupa pe grilă momentul zilei unde vom putea să lucrăm mai bine, adaptând propriile preferinţe, clipei. Nu am fost împărţiţi de către cineva ci treptat ne-am împărţit singuri. Astfel s-a format „bucata" discotecarilor, a rockerilor, a muzicii electronice.

Bagherra, Doru Ilie şi Cristi Nemţeanu, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

Astfel eu, Sandu, Z-tone, Iulian, mai târziu, Cristi Nemţeanu eram „discotecarii", Ligia, Raoul - muzica lentă, Liviu Zamora - muzica electronică, Alex, Laur - muzica franceză, Diana -metale, Codruţa - new-wave şi muzica veche românească, Costel - muzica italiană şi (parţial) discoteca, Andy Moisescu - metale. În nici un caz însă nu rămâneam la un anumit fel de muzică şi gata. Pur şi simplu înprogramele noastre se putea găsi mai mult rock, disco, etc. Fiecare trebuia să se simtă ca peştele

în apă într-un anumit domeniu, pe o a sa proprie „bucătică" deşi fiecare „cochetam" şi cu celelalte genuri. Astfel se explică faptul că sâmbătă spre duminică, programul era făcut sau de Sandu, sau de Z, sau de mine, sau de Iulian. De fapt pe grilă exista un om, în acea noapte, om care era „responsabilul" sau dacă vreţi „şeful" acelui program cu toate că în cam toate aceste nopţi lucram aproape toţi (şi eu, şi Sandu, şi Z, şi Iulian şi e drept mai rar ca noi, Vali. Practic „discotecarii" erau cei care imprimau întru-un fel ritmul nopţii. Astfel alături de noi a fost (şi nu o dată) Diana, e drept cu „bucătica" ei. Oricum atmosfera de sărbătoare, de sfârşit de săptămână o cuprindea şi pe ea şi parcă atunci nu mai era atât de „dojenitoare". Lucra şi Liviu şi chiar Toti. Legat de Toti, într-o noapte, nu mai ştiu cine a avut ideea să facă, un fel de parodie la emisiunea „Bună seara, iubito" şi am reuşit să o facem. Monica nu o dată îi va spune lui Toti, după acea noapte, că lui îi iese mai bine parodia emisiunii decât emisiunea în sine. O fi fost răutate, n-o fi fost...

Nu exista o ordine la intrarea în undă, în acele nopţi. Microfonul era deschis tot timpul. În acele nopţi, reuşeam să transformăm radio în discotecă. Practic noaptea de sfârşit de săptămână era numită între noi „discotecă cu antenă". Mulţi dintre noi nu fuseserăm în discotecă decât în postura de consumatori, de dansatori. Nu puteam decât presupune cum ar fi să realizezi un program într-o discotecă. Marea noastră şansă a fost însă faptul că la un loc cu noi în acele nopţi era omul care făcuse nu o discotecă ci foarte multe. Este vorba, bineînţeles, de Sandu. El ne spusese că niciodată nu va ieşi un program, fie el de discotecă sau de orice altă natură, până când omul de la mixer nu se va simţi bine. În momentul când în primul rând acesta se simte bine, atunci programul n-are voie să nu iasă (excepţie tăcând doar momentul când omul de la mixer se simte „prea bine"). Ceea ce ne-a scos pe noi în evidenţă a fost faptul că niciodată n-am păstrat acea distanţă care era impusă, să zicem de Radio Bucureşti. Acea relaţie Ascultător-Prezentator (redactor). Ascultând casete înregistrate cu programe de ale noastre de atunci mi-am putut da uşor seama că de fapt noi nu ne mai păstram demult în sfera radiofoniei. Noi descriam, aproape cu lux de amănunte, tot ce se petrecea în studio şi în radio. Omul (ascultătorul) se simţea alături de noi, participând la bucuria generală, şi nu era deloc greu să-şi imagineze ce se întâmpla în radio la acea oră. Fiecare program de party se desfăşura după un scenariu nescris. Era foarte clar că începutul programului aparţine cam totdeauna lui Sandu sau Z-tone, sau Iulian sau Cristi Nemţeanu, pentru ca în jurul orei două sau chiar trei să intru eu la pupitru. Atunci era momentul când intrau în undă slow-urile. Eu, practic,

niciodată n-am avut posibilitatea să dansez cu o fată (fie ea colegă de radio, fie ascultătoare care se nimerise să rămână peste noapte cu noi) pentru simplul motiv că eu trebuia să stau la pupitru. Dacă nu intram eu la mixer, regia se schimba puţin. Mai concret: până dimineaţa nu era nici măcar un acord de melodie ceva mai lentă. Nu sunt în nici un caz adversarul melodiilor ritmate, dar atunci când sunt numai melodii ritmate, devine obositor. Dacă totuşi se întâmpla (foarte rar) să se îndure unul din colegii mei să înceapăşi un program de melodii lente atunci cu siguranţă, plăcerea de a dansa cu cineva se spulberă instantaneu pentru simplul motiv că fie Sandu, fie Iulian, fie Z-tone găseau ei ceva de spus exact atunci când ai fi dorit să-ţi strângi partenera mai tare în braţe. Greu începea un program dacă unul din noi lipsea. Şi dacă asta se întâmpla, parcă nu era aceeaşi vervă, parcă ceilalţi din emisie erau un pic plictisiţi sau nu ştiu, ceva lipsea. Fiecare din noi aveam foarte strict delimitate „îndatoririle". Sandu era „responsabilul" la capitolul muzică foarte nouă (în special americană), Z-tone şi Iulian la capitolul Hituri deja consacrate, Cristi Nemţeanu - muzică sud americanăşi rap „supărat", eu muzică lentă şi reggae. Această împărţire se făcea doar la capitolul muzică, intervenţiile erau într-un fel „la grămadă". În nici un caz a nu se înţelege că dacă cineva îşi termina „bucătica" ieşea din studio, considerând că programului era gata. Intram cu toţii în studio şi se întâmpla să ieşim doar în cazul în care eram chemaţi la telefon sau când nevoile strict fiziologice ne obligau.

Spuneam că începutul aparţinea în special celorlalţi colegi ai mei, prin asta a fi înţeles debutul programului. În cazul în care unul din noi din diverse motive nu a venit la radio, în programul de party, era chemat telefonic. În cazul în care acesta nu era acasă, el era apoi chemat prin radio. Era cunoscut faptul că noi oriunde ne-am afla, ascultăm postul de radio. Ţin minte că odată am uitat să ajung la radio. Plecasem să mă întâlnesc cu cineva,deh, ca băieţii... La întoarcere (destul de mult trecut de miezul nopţii), mama mă aştepta trează şi-mi comunică aproape speriată că la radio s-a întâmplat ceva, a căzut emisia sau ceva în felul ăsta şi că m-au chemat de urgenţă. Era ceva foarte grav în tot cazul. Nu ştiu în cât timp am ajuns la radio. Ştiu că am plecat pe jos, alergând. Slavă Domnului nu se întâmplase nimic. Sunase Sandu, mă pierduse...

*
* *

Schimbasem mixerul, cumpărând un „Vermona". Negru, cu multe butoane

cu egalizator şi urât, urât, urât rău (cel puţin după ce începură să se jupoaie vopselele din dreptul căilor, arăta şi mai urât). În studio, o dezordine totală. Cineva avusese ideea să punem singleurile în cutiuţe şi în dreptul fiecărei cutiuţe să fie o literă, astfel încât să putem să le găsim mai repede. Maxi-singleurile stăteau sprijinite de perete cu coperţile jupuite şi dezlipite, arătând mai degrabă a discuri de bibliotecă de cartier decât a discuri de post de radio. Se uzaseră de mult. Era suficient de riscant să doreşti să-ţi realizezi programul folosind acele discuri. Radu Pârlog avusese ideea să urce toate aparatele pe un fel de schelet. Dispunerea era cam următoarea: pe rafturile de sus se aflau cele două magnetofoane, unul într-o parte, cel de al doilea în cealaltă parte. Era suficient să întinzi mâna după ele şi ajungeai foarte uşor, cu condiţia să nu ajungi prea repede pentru că s-ar fi putut atunci să împingi puţin magnetofoanele şi era riscul ca acestea să cadă şi, neavând alt loc, puteau cădea fix peste tine şi erau destul de grele. Sub maguri două pick-up-uri, unul în stânga celălalt în dreapta. Cel din dreapta, puţin mai sus, avea în scheletul pe care se aflau aparatele, un loc special pentru un casetofon. Era vorba despre un dublu deck făcut de o firmă pe care noi, la început, am considerat-o pirat, Onkyo. Judecând însă după tot ce a păţit acel casetofon, cred că pot spune că a fost mai robust decât un STUDER. Butoane sărite, uşiţe rupte, şurubelniţe în reglajele capetelor (atât în cele din lăcaşul pentru redare cât şi cele din lăcaşul pentru înregistrare), etc. şi el se încăpăţâna să funcţioneze şi nu oricum, ci foarte bine.

Pe scurt, în studio o dezordine de nedescris, încât câteodată nici nu-ţi mai venea să zâmbeşti. Cel care ne va face totdeauna observaţie, va fi Gabi Stoian. El mătura, el fura aspiratorul de la femeile de serviciu ale hotelului, el făcea ordine în discuri, datorită lui îţi mai venea să trăieşti.

Era octombrie, lumea începuse să culeagă viile. N-am fost nici noi ocoliţi. Nu în sensul că am mers să adunăm vreo vie ci ne-au adus puţin must ascultătorii. După un pahar demust îmi simţeam obrajii zvâcnind şi brusc viaţa devenea ceva mai roză, câteodată chiar prea roză. Culorile foarte deschise nu mi-au plăcut niciodată, aşa că am preferat să renunţ la vitaminizarea cu must, preferând vitaminele merelor sau altor fructe. Ceva mai devreme spuneam că într-un program de party rămâneseră cu noi şi câteva ascultătoare. Asta s-a petrecut nu numai o dată. La noi venea cine dorea, când dorea. Dacă omul venea cu sufletul deschis, era bine venit. Spuneam că preferam vitaminele altor fructe pentru că pe lângă tineri veneau şi oameni trecuţi de prima tinereţe şi o dată la mine a venit o

bătrânică să aducă mere şi colivă ca să audă spus de mine „Bogdaproste". Să spun că m-am fâstâcit n-ar fi cuvântul potrivit. În primul rând acea bătrânică mi-a arătat un respect deosebit şi, pentru mine, a fost o mare cinste gestul dânsei.

Primeam scrisori în care mulţi, sau multe spuneau că ne iubesc. Niciodată n-am înţeles cum poţi iubi un om fără să-l cunoşti. Multe dintre semnatarele scrisorilor aşteptau un răspuns de la noi. Scrisori de toate genurile. Scrisori venite de la copii, care sufereau fie din pricina faptului că iubirea lor nu este împărtăşită, fie pentru faptul că aveau situaţii familiale dificile şi căutau la noi un anume refugiu, fie aveau probleme la şcoală şi ne destăinuiau marea lor tainâ cum că i-ar fi supărat pe cutare sau cutare profesor şi acesta, mai devreme sau mai târziu, se va răzbuna, sau faptul că s-au îndrăgostit de un anumit profesor şi acesta nu le acordă mai multă atenţie decât celorlalţi colegi, sau, pur şi simplu,ne puneau întrebări existenţiale. Ce ar fi fericirea, ce ar fi dragostea. A apărut necesitatea unei emisiuni intitulate „Răspunsuri la scrisori", care să cuprindă răspunsuri pentru fiecare scrisoare. Cel care a avut această idee a fost Sandu. De fapt, mult timp el va fi cel care va realiza emisiunea. Singur, într-o primă fază, pentru că mai apoi să ne „invite" pe fiecare din noi să răspundem scrisorilor pe care le primisem. S-a conturat o emisiune deosebit de veselă, în care se simţea din plin ironia tipică de altfel lui Sandu. Treptat scrisorile s-au modificat, lăsând loc şi întrebărilor puerile care, normal, primeau răspunsuri adecvate. Această emisiune s-a transformat treptat întruna mai mult distractivă. Era ca un fel de joc de ping-pong cu ascultătorii. Sandu şi aşa primea foarte multe scrisori, foarte multe chiar cereri în căsătorie (de fapt asta s-a întâmplat cu fiecare din noi), dar odată cu apariţia acestei emisiuni, numărul scrisorilor, logic, a crescut. La un moment dat, nu mai aveam timpul necesar celui mai lapidar răspuns. Noua emisiune începuse să ne placă din ce în ce mai puţin. Ne revoltau la un moment dat mulţimile de scrisori cu întrebări puse doar de dragul ca respectiva persoană să-şi audă numele la radio. Nu era greu pentru Sandu să încerce să ridice un pic ştacheta emisiunii. Ceea ce de altfel a şi făcut. Am auzit că l-a determinat să facă această schimbare o vizită primită de la un ascultător. Gura lumii spune că ar fi venit un băiat împreună cu tatăl său. Băiatul nu se putea deplasa, era în cărucior. L-a întrebat pe Sandu dacă el realiza emisiunea. S-a uitat din cap până în picioare la Sandu după care a conclucionat prin „Aşteptam mai mult de la dumneavoastră". Spune gura lumii.

Cert este că Sandu la un moment dat schimbă emisiunea. În ce sens? Pur şi simplu nu mai răspunde întrebărilor puerile, încearcă să ia din fiecare scrisoare partea ei bună, motivul pentru care fusese scrisă. Cu timpul emisiunea se va schimba în bine. Eram fără doar şi poate şi scrisori din care nu puteai să scoţi nimic, nici măcar motivul pentru careele au fost scrise. Da, da, aţi citit bine, nici motivul pentru care acestea au fost scrise. Au fost şi scrisori în care se specifica doar o întrebare mai mult sau mai puţin cretină. Spun asta nu după ceea ce mi-ar fi povestit Sandu, ci din proprie experienţă. La un moment dat Sandu a renunţat la această emisiune. Cei care au continuat-o am fost eu şi Cristi Tocan. O structurasem în două părţi. în prima parte, de obicei răspundea Cristi, în cea de a doua răspundeam eu. Mult timp emisiunea şi-a păstrat tonul ei uşor ironic dar cu timpul scrisorile au început să fie din ce în ce mai serioase (unele chiar patetice) deci şi răspunsurile noastre a fost nevoie să le schimbăm, renunţând puţin la tenta de ironie în favoarea gingăşiei. Copiii - pentru că în marea lor majoritate ne scriau copiii - au început să ni se confeseze. Problemele lor vizavi de şcoală, de profi „răi", de atitudinea omului iubit, de apariţia unor sentimente pe care nu le mai întâlniseră până atunci, ceea ce a necesitat apariţia unei alte emisiuni legate de partea medicală, anatomică a schimbărilor care survin la om la o anumită vârstă. Realizatoarea acestei emisiuni va fi Beatrice Preda, sora lui Alex Preda, studentă atunci la medicină. Această emisiune intra în undă joia. De obicei Beatrice structura această emisiune la un nivel destul de ridicat, aproape ca o consultare a doi medici, ajungând deseori la amănunte (recunosc, foarte necesare) dar extrem de sec prezentate încât, cel de la pupitru, în cel mai fericit caz, putea avea o grimasă elocventă, aproape chinuită, asemănătoare cu cea a unui elev care tot timpul este prins de profesor nepregătit şi care nici în ruptul capului nu poate înţelege ce dracu' are profu' cu el. Spun asta pentru motivul că acela care se afla joia la ora intrării acestei emisiuni în undă, la pupitru, eram eu şi deseori simţeam stomacul revoltându-mi-se...

Astfel, eu am ajuns la concluzia că mi-ar fi tare greu să devin medic. De fapt, am aflat acest lucru o dată în plus, dacă mai era cumva necesar. Dar, chiar dacă nu aş vrea să recunosc, cert este faptul că multe din subiectele pe care le aborda Beatrice mi-au fost şi mie de folos. Era una din cele mai grele emisiuni. Era foarte dificil să găseşti un fundal muzical care s-ar fi potrivit. Z-tone probabil s-a prins de reacţia care o avea emisiunea asupra mea. Totdeauna, invariabil după aceasta, el mă invita la o bere fiind foarte

sigur că-mi e imposibil să-i urmez. De fapt, asta era realitatea... Sau, mai târziu Marina, plina de bune intenţii, ştiind că vin direct de la facultate, mă îmbia cu un sandwich uriaş dar... zâmbea pe sub mustaţă şi-l ascundea imediat în birou.

N-am avut prilejul s-o cunosc pe Beatrice ca medic. Sunt convins că este un profesionist desăvârşit. Ceea ce ştiu este faptul că era o soră autoritară (Alex chiar se temea de ea), o femeie frumuşică, un om care ştia foarte bine să se distreze (chiar ca gazdă), una dintre persoanele care vorbea perfect limba franceză (de altfel ca şi fratele sau).

Alex a fost şi a rămas un mare îndrăgostit de muzica franceză. Dacă în şedinţele noastre el era muştruluit, asta se întâmpla pentru că folosea în programe aproape 70% muzică franceză. El a ajuns la radio prin intermediul Ligiei. Aveam nevoie de oameni ca să acoperim grila şi atunci Ligia ni l-a propus pe Alex. Alături de Alex, cam în aceeaşi perioadă, au venit Andi Moisescu şi Laurenţiu Drăguşin. Pe ultimul, noi îl vom boteza pur şi simplu Laur. Andi, viitor student la matematică, era copia fidelă a unui alt redactor muzical dar de la un alt post de radio. E vorba de Gabi Dobroiu şi Radio Contact. Ceea ce ne frapase la Andi era uşurinţa cu care acesta putea mixa „la bătaie". Învăţase acest lucru de la Sandu. Veniseră în aceeaşi perioadă la mare şi el şi Alex. Andi l-a cunoscut peSandu prin intermediul lui Alex. Amândoi au vrut să exerseze şi i-au propus lui Sandu să vină cât mai des cu putinţă la discotecăşi să mixeze în liniştе (bineînţeles în timpul zilei, când discoteca era închisă publicului). Alex, fire boemă se întâmpla să „se ia cu alte probleme" şi timpul să-i depăşeascăşi să nu mai ajungă în timp util la Sandu. Andi, probabil nu găsise o problemă pe gustul lui şi, în lipsă de altceva mai bun, venea zilnic la discoteca, iar seara, tot în lipsa problemei, prefera să o caute în discotecă, lângă Sandu, reuşind să-i „fure din ochi „măiestria". Ceea ce era mai trist era însă faptul că Alex se considera net superior la capitolul mixaj lui Andi. Ultimul prefera să zâmbească binevoitor şi să-i lase pe Alex să creadă ce vrea. Lipsa problemelor la mare, în ce-i priveşte pe Andi, n-a fost valabilăşi în Bucureşti, aici confruntându-se cu nenumărate, mai blonde, mai brunete, mai apetisante, mai puţin apetisante. Altfel spus era un om îngropat în probleme.

Laur, poreclit de către o prietenă comună „Freza", a apărut ca un prieten bun al lui Alex. Foarte înalt, ochelarist ca şi mine, cu un moţ în

față inegalabil (părea că a dormit într-un cuib de păsări), frumușel și de o bunătate sufletească greu imaginabilă, împreună cu Alex și Andi forma gașca „ălora mici".

Era foarte greu să-i superi pe Laur și, de fapt, cred că nimeni niciodată nu și-a pus în gând asta. Avea (și are) o privire dezarmantă. Dacă programele nu erau bune, asta e, o să fie bune. Dacă este suspendat asta e, o să treacă, dacă e penalizat la salariu, asta e, probabil că nu pe gratis. Dacă fundalul folosit nu e bun, se schimbă. Dacă genericul nu e bun, se poate face altul, etc...

*
* *

A venit toamna peste ramuri de suflete
Împietrite în vegetale Răsuflări,
De pământ deschis
Spre a-și primi căzute
Speranțe colorate
In patimă și gutui coapte.

A venit toamna și-ți simți
Sufletul Tânăr ostaș, în armuri de
Plăpând bătut de inimă
Așteptând un nou Va fi...

A venit toamna și muritorii
Plîng cu tristeți ucise de ale speranței săgeți
Pornite de undeva,

Din mădrava Propriilor singurătăți.... A venit toamna cînd
Toți privim în propriile suflete căutînd amintirile
Timpiului pe care nu de mult îl numisem ...MÂINE.

Astea au fost primele versuri pe care am avut curajul să le arăt (e drept, mult mult mai târziu) unei colege de radio (nu pentru că între mine și ea ar fi fost ceva). Motivul a fost cu totul altul.

Mai întâi despre ce colegă de radio e vorba. E vorba despre Elena Lulea. Totdeauna am respectat-o pe Elena și nimic mai mult. S-a întâmplat să fim profesori în același liceu. Trebuia să plec la din București și am rugat-o pe Elena să stea în locul meu la o oră. Poezia am făcut-o ca material didactic pentru copii. Aveam oră cu o clasă de filologie, deci puteam să le cer mai mult decât manualul. De fapt, cam asta am făcut întotdeauna, chiar și cu clasele de real. Am încercat să păstrez doar partea legată de gramatică a manualului. Manualele, și așa sunt foarte proaste, cu texte idioate, fără sare și piper, fără acel ceva cu care ai putea atrage copii. Aceleași lecții despre orașe frumoase doar pentru faptul că au clădiri din beton și sticlăși blocuri foarte înalte, sau despre părinți care, obligatoriu, trebuie să fie sau tâmplari sau dulgheri sau zidari sau, în cel mai bun caz muncitori constructori. Am tot respectul pentru aceste profesiuni dar asta nu înseamnă că accept că doar acestea există. Din acest motiv mă gândisem să vorbesc cu copiii despre toamnă, dar nu la modul că toamna sunt frunze galbene, păsările pleacă în călătorii, afară începe să plouă, etc. Am vrut să încerc să obțin de la ei acel „de ce îmi place un lucru", respectiv „de ce nu îmi place un lucru" și ei să fie în stare să justifice logic și sincer.

Cu copiii era altceva. Cu ei totdeauna aveam curaj, orice s-ar fi întâmplat. De fapt, ei m-au făcut să-mi dau seama că sunt capabili de sentimente pe care nici măcar nu le bănuiam. Copiii au acea candoare în priviri, candoare care îți dă puteri, care te face să uiți că această „păcătoasă" profesie e atât de prost plătită. Uneori pentru o privire a lor, pentru o „filosofie" a lor, merită să uiți de toate necazurile.

Poate că acum mi-am putut da seama cel mai bine de adevărul acelui lucru, conform căruia, este cel mai pur ceva legat de copii. Mi se părea prea pătimașă afirmația și poate puțin neadevărată. Asta poate pentru că niciodată nu mă uitasem în ochii copiilor. Când spun copii, vorbesc despre copiii de liceu. Eu am avut prilejul sau mai corect, marea șansă să lucrez (până acum) doar cu copii de liceu. Nu-mi pot imagina ce om poți să fii, să poți să urli, ca un disperat, la copii. Copiii când simt că ești de-al lor, totul se schimbă, te primesc cu un fel de bunăvoință, amestecată cu bucurie și cu toate astea, în nici un caz nu-ți poți permite să greșești în fața lor. Cel puțin eu nu mi-am permis și, sunt ferm convins, n-o voi face niciodată. Ei sunt atenți la tine cu coada ochiului și cei dintre ei care sunt deja la vârsta liceului, sunt foarte radicali. Tu poți să fii bun sau rău. În nici un caz exagerat în vreo parte, pentru că atunci devii fie „al dracului", fie „prost, nu

se prinde". Acum stau şi mă gândesc, dacă aş fi ştiut eu toate astea atunci când eram elev şi chinuiam profesorii de matematică, fizicăşi chimie încât un întreg liceu D. Cantemir mă ştia ca fiind „afon" la aceste obiecte, aveam mult mai multe „arme" de lupta împotriva exigenţelor profesorilor. Într-un fel poate e mai bine că am aflat astea de-abia acum. Cred însă că e cazul să ne întoarcem la oile noastre. În ce o priveşte pe Elena ştiam că voi fi scutit de ironie (de orice fel ar fi fost aceasta) pentru că era „material didactic" poezioara mea. Sincer, m-am gândit să o folosesc pe post de material didactic de-abia după ce am scris-o. Ce m-a determinat să o scriu? Poate o joacă. În liceul în care lucrez, majoritatea profesorilor sunt în vârstă şi au subiectele lor tabu de discuţie. Nepoţi, creşe, preţuri, fotbal. Eu încă nu am nepoţi - deci sunt în afara temei, de creşe nici nu poate fi vorba. Preţurile ne calcă pe nervi pe toţi, deci încercam pe cât posibil, să evit subiectul iar în ce priveşte fotbalul, din fericire sau din păcate, nici nu ştiu cum să zic, eu nu sunt microbist. Asta e... Deci ceva trebuia să fac.

*
* *

Primul an de emisie l-am sărbătorit cum se cuvine, în mai multe locuri. Primul loc unde „am pus-o" a fost, logic, în radio, între noi. Cel de al doilea în parcul Herăstrău, organizând o minidiscoteca în are liber, fără nici un fel de plată. Ne-a ajutat foarte mult Cristi Singer cu aparatura pe care a pus-o

la dispoziţie. De fapt, aparatura fusese închiriată de la o firmă. Cristi fiind sunetist acolo, ne-a ajutat să facem rost mai ieftin. Au fost ridicate schele pe care ne-am montat aparatele şi un microfon. Petrecerea putea fi văzută de undeva. Aveam difuzoare puternice şi lumini. Toată această manifestare nu s-a desfăşurat, bineînţeles, fără atenta supraveghere a poliţiei. Nu ne-am aşteptat la o participare aşa de mare din partea ascultătorilor. La un moment dat, toată Piaţa Aviatorilor era plină. Noi, am trecut pe rând, fiecare, prin faţa microfonului, am salutat publicul după care am propus, fiecare, un microprogram şi, nu peste mult timp, toată Piaţa începuse să se mişte în ritmul muzicii. Am fost asaltaţi de puşti care doreau autografe. Puteam spune că nu mai era ceva nou pentru mine, prima dată când am dat autografe petrecându-se ceva mai demult. Părinţii mei, ca orice oameni curioşi au venit să vadă ce se întâmpla cu „odorul" lor. Cam jumătate de oră au avut nevoie să mă caute prin mulţime. M-au găsit la un moment dat printre puşti, înconjurat de aceştia, fiecare întinzându-mi câte o bucăţică de hârtie. Scriam pe genunchi. Ai mei mi-au povestit după aceea că au venit unde era lume mai multă adunată într-un loc aplecată, pentru a putea vedea mai bine ce se petrecea pe scenăşi deodată, din mulţimea de puşti m-am ridicat eu. Recunosc, pentru câteva momente am rămas blocat. În nici un caz nu mă aşteptam să-i văd acolo. Mama m-a simţit şi a fost foarte diplomată. Mi-au spus că veniseră acolo doar să vadă şi ei ce se întâmplă (ca şi cum eu nu ştiam), mi-au zâmbit şi mi-au făcut semn cu ochiul spre puştii care aşteptau, la „coadă", la autografe. Ca şi cum aş fi fost teleghidat, am luat următoarea bucăţică de hârtie, m-am lăsat din nou pe vine şi am început să scriu.

Ţin minte că fusese un frig de crăpau pietrele, dar parcă nimeni nu-i mai simţea. Se lăsase seara şi luminile noastre, deşi multe şi destul de puternice, nu mai puteau face faţă. S-a petrecut un fenomen superb. Multe maşini care treceau prin Piaţă au oprit şi şoferii lor le-au îndreptat cu farurile spre noi, înconjurând grijulii mulţimea puştilor ce se mişcau în ritmul muzicii. În acea zi, pe postul de radio au rulat benzile noastre vechi, intrate demult în memoria ascultătorilor. Acele benzi, primite din Franţa, sau melodii care le aveam pe discuri sau pe casete, dar toate, absolut toate fiind din cele vechi pe care le rulasem laînceputul existenţei noastre ca post de radio. Ţin minte că atunci când le-am auzit, după foarte mult timp, am avut senzaţia că trebuiau ascultate în linişte, de unul singur, cu ochii închişi, aşa cum asculţi muzica religioasă.

Toate sărbătorile noastre de împlinire a încă unui an de emisie s-au desfăşurat în piaţă, alături de ascultători. Mai târziu vor fi prezenţi la aceste sărbători ale noastre chiar şi cei de la Phoenix. Ştiu cum mă uitam la Nicolae Covaci. Îmi părea un zeu. Îmi era frică să vorbesc mai tare în prezenţa lui. Ştiu cum s-au urcat pe scenă, cu o siguranţă şi o semeţie fantastică. M-aş fi aşteptat să se uite la noi de foarte de sus ca şi cum nici măcar nu am fi existat. N-a fost aşa...

La Sala Polivalentă a avut loc un fel de festival al postului nostru de radio. Ştiu cu ce teamă m-am uitat la imensa sală încercând să-mi imaginez cum va arăta aceasta plină sau, mai corect, dacă aceasta va fi cumva vreodată plină. N-a fost să fie plină; a fost arhiplină. Cine vânduse biletele pentru această manifestare? Noi... toţi, începând de la director şi ajungând până la (femeie de serviciu nu pot spune pentru că noi nu aveam) secretare, sau jurnalişti sau Dj. Ne pusesem în faţa Universităţii, la intrarea în Facultatea de Chimie o măsuţă, pe măsuţă un difuzor făcut de unul din noi şi două scaune pe care stăteau cei care erau „la rând", să vândă bilete. La difuzor se auzea postul (destul de înfundat şi distorsionat; atâta permitea „boxa"), oamenii treceau pe lângă noi, se uitau lung, probabil crezând, prima dată, că adunam fonduri pentru cine ştie ce „măsuri revendicative" după care se apropiau, unii doar întrebau la ce vindem bilete, alţii cumpărau. Ne intriga foarte tare faptul că mulţi ne întrebau dacă Uni-Fun Radio (pe atunci) nu era cumva numele spectacolului, ca nume de radio fiindu-le necunoscut. Răspundeam calm despre ce este vorba, repetând acelaşi lucru de sute de ori.

Mai târziu, stând în faţa Sălii Polivalente îmi puneam întrebarea dacă noi vom intra ca şi spectatorii pe uşile destinate publicului. Am fost şocat când am venit cu Dani, cu maşina, şi acesta, a oprit undeva la parterul Sălii. Mi-am imaginat că va trebui să facem înconjurul ei, să intrăm pe acolo pe unde văzusem eu uşi. Dani a coborât, a mers calm spre una din uşile de la parter (foarte bine ascunsă dealtfel), a deschis-o şi a intrat. Un paznic ne-a întrebat ce căutăm. Am răspuns că suntem organizatorii. Acesta, obişnuit probabil cu atitudinea pe care trebuia să o aibă în faţa şefilor, a schiţat un zâmbet chinuit invitându-ne să intrăm. Venisem echipaţi cu steaguri şi pancarde pe care scria destul demare Fun Radio. De ce Fun Radio şi nu Uni-Fun Radio? În ţară încă era destul de greu să faci un asemenea steag sau pancartă, drept pentru care noi le-am folosit pe cele primite din Franţa cu sigla postului de radio francez.

N-a fost un spectacol fără peripeţii. Ştiam că fiecare dintre trupe vor avea nevoie de ocabină. N-au avut nevoie doar trupele. Chiar şi Dab (am fost tentat să spun, cei de la Dab dar era o singură persoană) avea nevoie de o cabină. Până la urmă am făcut rost pentru fiecare de câte o cabină, mai puţin pentru prezentatori şi oamenii serii, adică pentru noi. Ne-a fost aproape imposibil să mai găsim, aşa ca am aşteptat să se elibereze una din ele, să plece prima trupă, după care am ocupat noi cabina. Stăteam toţi într-o cămăruţă, unul peste celălalt sau una pe altul (scaunele sau mesele sau ceva pe care te puteai aşeza, erau insuficiente). Eram groaznic de emoţionaţi. Nu o dată vorbisem pe post. Eram conştienţi că ne auzise mult mai multă lume decât cei care se aflau acum în sală dar, parcă aveai o anumită siguranţă sau, nu ştiu, ceva în plus care parcă te putea apăra, atunci, acum...

Zâmbeam forţat, unii dintre noi voiam al naibii de mult să fumăm dar în acea cămăruţă dacă am fi şi fumat atunci, cu siguranţă, nu mai aveam ce respira. Eu trebuia să-i prezint pe Dab. Intra pe la mijlocul spectacolului. Cei dintre noi care deja prezentaseră, încurajau pe ceilalţi care-şi aşteptau cuminţi rândul. Aproape că reuşisem să ne destindem şi chiar să nu mai avem trac (asta o credeam noi). Când s-a apropiat momentul, când a trebuit să ies pe scenă, tot curajul care-i avusesem până atunci, intrase în pământ. Inima începuse să-mi bată nebuneşte. În sfârşit a venit momentul... Sonorizarea era asigurată de Cristi Singer. De fapt la toate spectacolele noastre sonorizarea era asigurată fie de el fie de Vali. Peste mai mult timp, la Galele rock, spectacol prezentat de noi (mai corect de Diana), ţin minte cum stăteam în culise, undeva în spatele lui Cristi. Diana, prima dată s-a uitat la noi, Cristi i-a făcut cu ochiul, ea s-a întors brusc cu faţa spre public şi, ca un elev conştiincios, care-şi spune lecţia, a început să prezinte, dar asta se va întâmpla mai târziu. Când am ieşit pe scenă, am simţit reflectoarele îndreptate asupra mea, muşcându-se odată cu mine până la locul unde se afla microfonul. Mi-am luat aer în piept, şi m-am uitat în sală. N-am fost în stare să văd câtă lume este, dacă este sau nu, dacă mă aud sau nu şi asta datorită faptului că reflectoarele îmi erau puse exact în ochi. Am luat microfonul, am văzut cum lumina a străluci scurt pe corpul lui metalic, am auzit câteva aplauze în sală (deci nu vorbeam singur) şi am început să vorbesc. Pot spune cu mândrie că am reuşit s-o fac destul de bine, fără nici o „bâlbă", chiar degajat. Am fost recunoscător profund luministului. Dacă nu-mi băga reflectoarele în ochi, nu ştiu dacă m-aş fi descurcat la fel. După spectacol cineva ne-a adus câteva fotografii cu fiecare din noi, făcute în momentul când prezentam. M-am simţit mândru. În nici un caz nu crezusem

că păream atât de sigur. Privind fotografia, puteam jura că jumătate de viață nu făcusem altceva decât să prezint spectacole la scenă deschisă. Țin minte de asemenea zumzetul din sală înaintea începerii spectacolului și liniștea care s-a lăsat după terminarea acestuia. După terminarea spectacolului, Sala părea exact ca în cântecul lui Chaplin. Reflectoarele triste, obosite stingându-și luminile, femeile de serviciu care intraseră în sală să facă curățenie pentru spectacolul de mâine, noi, obosiți strângând cabluri și ceea ce putea dispărea ca să venim a doua zi să strângem și celelalte aparate, în sală dispărând la un moment dat chiar și lumina de serviciu, ușile deschise ale cabinelor în care până atunci a fost o viermuiala de nedescris, toate culminând cu privirea obosită și înghețată a paznicului ce ne deschidea ușa deja cu o indiferență aproape profesională...

A doua zi a început cât se poate de normal ca și cum nu se întâmplase nimic cu o seară înainte. Am venit fiecare la radio în virtutea programului care ne intrase de mult în sânge. Am revenit ca piesele unui joc de șah, înapoi în cutie, după ce meciul se terminase. Începea o nouă zi. Spuneam din nou: „Bună dimineața. București!".

* * *

Încercam să găsim ceva ieșit din comun al acelei zile. Totul revenise la normal înspăimântător de repede. Ni se părea, de fapt mi se părea, că am câștigat câteva sutebune de ascultători în plus și față de acești nou cuceriți oameni trebuia să facem ceva ca să nu cumva să mute aparatul de radio de pe frecvența noastră. Orice concurență părea mai grea decât un veritabil examen. Era o senzație ciudată. Din nou în fața noastră aceleași aparate cu care lucrasem zile și nopți, acele aparate pe care noi le credeam educate să poată să scoată frumosul a ceea ce făceam noi acolo, în studio, să poată să transmită încărcătura sufletească a fiecăruia dintre noi, încărcătura pusă în ordinea pe care o aveau melodiile. Programele, deși foloseau în linii mari cam aceeași muzică trebuiau să aibă amprenta proprie. De exemplu, în ceea ce mă privește, eram conștient că programele mele sunau mult mai aproape de suflet, folosind în general muzică lentă. Era o concluzie la care ajunsesem, e drept, folosindu-măși de opiniile celorlalți colegi și ale ascultătorilor în general. Ceva mai de mult am spus că în programele de party, cel careera „responsabilul" la capitolul muzică lentă, eram eu, nu pentru faptul că aș fi folosit altceva decât colegii mei, ci pur și simplu pentru înlănțuirea melodiilor, pentru ordinea lor înintrarea în undă.

Am intrat odată în studioul de producție, la Vali; nu-mi mai aduc acum aminte ce anume căutam. L-am găsit pe Andronescu făcând curățenie în studio, ștergând praful de pe aparate și în același timp un casetofon îi cânta ceva. Mi s-a părut o atmosferă deosebit de primitoare și plăcută. Am intrat, m-am așezat pe unul dintre fotolii și am început să mă uit la Vali. Încet, încet a început să mă ia somnul și am picat într-o dulce lene. Exista riscul să adorm acolo și parcă ceva nu mă lăsa totuși să o fac. L-am rugat atunci pe Vali să mă lase să-mi fac o „mixată". Ce erau aceste „mixate"? Casete mixate cap coadă, adică fără nici un blanc între melodii, casete pe care le puteam folosi atunci când ieșeam la fumat sau atunci când eram chemați la telefon și nu puteam răspunde din emisie. În acel timp ceva trebuia să „curgă" pe post, drept pentru care, fiecare dintre noi făcuse rost de asemenea casete, pentru „clipe negre". Majoritatea acestora erau cu muzică ritmată (chiar foarte). Puțini dintre noi își făcuseră rost de casete mixate cu slowuri și asta datorită motivului că cele ritmate erau mai ușor de procurat fie erau mixate în discoteci, fie de noi, în timpul programului, fie copiate de pe discuri (mai târziu de pe CD-uri), mult mai numeroase cele cu muzică ritmată. Aceste casete trebuiau înnoite. Puteau să intre în undă o dată, maxim de două ori și asta datorită faptului că puteau fi învățate de ascultători și era neplăcut să ți se presupună deja programul. Dar, cu toate acestea, era nevoie de astfel de casete. Ele erau folosite în special noaptea. Dacă ar fi să fiu sincer până la sfârșit, atunci trebuie să recunosc că, datorită acestor casete, am avut și eu posibilitatea într-o noapte de party să dansez cu o fată. Caseta era mixată de mine în studioul de producție al lui Vali, deci nimeni, în afară de cei din studio, nu puteau presupune că eu nu eram la mixer. Să ne întoarcem la oile noastre. Deci, l-am rugat pe Vali să mă lase să-mi mixez o casetă. Bineînțeles că mi-a dat voie. Din păcate nu aveam muzica la mine. Atunci Vali mi-a deschis dulapul cu benzi primite de la „Concord" (am avut un contract cu aceștia, datorită căruia mai intra muzică în post și, noi, muzicalii puteam merge la firmă și comanda albume sau compilații pe care firma se obliga să le înregistreze. Curând vom renunța la acest contract). Mi-a mai pus în față o cutiuță cu casete și m-a invitat să folosesc dacă voi găsi ceva interesant pe ele. Mi-am pus prima bandă pe unul din magnetofoane, am căutat ceva și am început să înregistrez... Țin minte că astfel am ascultat „WHY WORRY" a celor de la Dire Straits. Melodia mă fascinase și, cu mâinile presându-mi casca din ce în ce mai mult pe urechi, m-am uitat la Andronescu. Curios, Vali m-a întrebat nepăsător:

-Da' tu n-o ştiai? Probabil faţa mea a spus totul pentru că a continuat: E ţapână, într-adevăr!

S-a uitat curios la mine, ca şi cum ar fi aşteptat o următoare, naturală reacţie din partea mea. A luat o altă cască şi a început să caute pe una din casete o altă melodie. Peste puţin timp s-a oprit, din nou s-a uitat la mine şi m-a pus să ascult U2... Până atunci eu ştiam despre ei că fac parte dintr-un anumit curent, că au scris ceva albume care se bucuraseră de un oarecare succes, văzusem coperta unuia din albume şi ţin minte că mă intrigase foarte mult aspectul lui Bono. De ascultat, spre ruşinea mea, nu ascultasem nimic. Vali se oprise la *„With or Whitout You"*. N-am înţeles melodia de la început (de la prima ei ascultare, trebuie să recunosc asta, dar Vali m-a rugat mult, mult s-o „bag" pe casetă. Această melodie am ascultat-o şi răsascultat-o în programele Codruţei şi mai târziu ale lui Raoul şi, cu timpul, a început să-mi placă).

Vali continua să caute ceva pe casetofon. Din nou găsise. În acea seară aveam să ascult o melodie pe care o voi boteza ceva mai târziu „a mea". în acea perioadă îmi plăcea foarte mult Springsteen cu „I'm on fire". Mărturisesc, melodia pe care o pregătise Vali era mult mai reuşită (cel puţin aşa mi s-a părut). Era vorba de „Drive" a celor de la The Cars. Andronescu se îmbujorase, probabil şi pentru faptul că putuse să facă pe cineva să găsească o anumită trăire în muzică, şi nu în orice fel de muzică, ci în muzica LUI. Am ascultat în acea seară multă muzică bună şi mai ştiu că a ieşit o casetă „ţapână" pe care n-am şters-o nici până în ziua de azi. A avut difuzarea ei pe post, după care am păstrat-o doar pentru sufletul meu.

Când aveam nevoie musai de o anumită melodie, primul la care apelam era Vali. Dacă putea te servea cu o bucurie care cu multă uşurinţă i se putea citi în ochi. Niciodată Andronescu nu m-a refuzat. Este foarte adevărat că avea şi el omul lui pe care nu l-ar fi ajutat nici în ruptul capului, dar acesta era doar unul şi, de altfel, puţini dintre noi îl ajutam,din motivele fiecăruia. Atunci acel „muzica mea" era foarte dezvoltat la fiecare dintre noi şi durea când cineva pe care-i ajutaseşi, nici măcar să nu recunoască. N-aveam nevoie s-o facă public, adică pe postul de radio sau mai ştiu eu cum, dar un mulţumesc banal, celui care te ajutase, cred că merita. Un mulţumesc spus între patru ochi, nicidecum altfel. La respectiva persoana însă era mai greu... După părerea ei, totul i se cuvenea. Dacă cineva o ajuta, ea niciodată n-a spus mai mult de „bine" şi gata. Când venise Bobby

la radio, aceasta a avut nevoie la un moment dat de un operator. OK, o ajutăm, dar cine se oferă a fi operator? Cine credeţi că s-a oferit? N-am de unde să ştiu dacă aţi ghicit sau nu în tot cazul a fost Vali. Dar în viziunea realizatoarei emisiunii, operatorul nu putea spune nimic, nu putea face nimic decât mişcările dictate de realizator etc, drept pentru care, peste puţin timp persoana în cauza îşi va regiza singură emisiunile, înjurând de toţi Dumnezeii pe Klinger. De ce? Poate pentru faptul că acesta era (şi este) directorul postului de radio, pentru că nu dă mai mulţi bani, pentru că, în general, există... Ciudat, nu?

Pe Diana te puteai bizui atunci când era vorba de un scandal. Când reuşeai să o ajuţi (dacă ţineai musai, te privea cu acea îngăduinţă găsită în priviri atunci când este vorba de idioţi, încât te simţeai aşa pe de-a-ntregul. Cu toate acestea am încercat să-mi imaginez postul deradio fără Diana şi am ajuns la concluzia că nu-s în stare. Cu bunele şi relele ei era a noastră şi fără ea nu se putea. Trebuia să existe şi cineva cu care să te certi (spun acest lucru pentru că nu ştiu să fi existat cineva în acest post de radio, în această instituţie cu care Diana să nu fi avut ceva de împărţit. Chiar şi cu Vali, chiar şi cu Cristi Nemţeanu.

Cine era acest Cristian Nemţeanu? Un om la vreo treizeci de ani (cred că era cam de vârsta lui Radu Pârlog), lucrase înainte la Radio Contact şi venise în epoca de glorie a Dianei (când aceasta era şef Dj). Pe scurt Nemţeanu a fost acceptat. Prima dată când l-am văzut, n-am prea înţeles ce căuta el acolo. Un om cu părul deja alb, cu greutăţi familiale, cu un Oltcit culoarea cafelei cu lapte, un nou „discar" printre noi. Este adevărat, animator de show, om de discotecă, dar un alt fel de discoteca. Cristi era reprezentantul discotecii „vorbite" spre deosebire de Sandu, care a fost şi a rămas partizanul discotecii ca performanţă „tehnică". Un împătimit al muzicii nord americane (chiar un pic exagerat) deseori puteau fi întâlnite în programele lui, casete înregistrate de la posturi de radio americane. Asta n-ar fi nimic. Din păcate, pe respectivele casete nu era înregistrată doar muzica ci şi întreg comentariul Dj-iului american. Nici asta n-ar fi cine ştie ce. Problema era că deseori Cristi începea să se „certe cu vocea Dj-ului" înregistrat pe casetă.

În ansamblu suna bine. Câteodată chiar reuşea să te facă curios să ştii ce spune cu atâta înflăcărare. Chiar l-am întrebat odată. Răspunsul m-a bulversat: - *Da'ce, crezi că eu ştiu? Sună mai americăneşte"*. Despre Cristi Nemţeanu: bun profesionist, din când în când însă cam lăudăros, sensibil

la frumos (în special la cel feminini), fiind gata să se jertfească pentru alinarea tristeții, singurătății feminine, într-un cuvânt, la acest subiect fiind un demn urmaș al învățăturilor lui Zorba, unul dintre personajele pentru care, în viață, suprema valoare o are banul și atât. Altfel, un bărbat frumos, sau, mai corect, care se ține bine, foarte bun șofer, comerciant destul de descurcăreț. Ceea ce m-a frapat afost faptul că el totdeauna venea la radio cu o geantă diplomat. N-am știut cu exactitate ce se afla în acel diplomat, am putut însă să presupun - muzică. Într-adevăr se afla muzică, însă trasă pe casete improprii chiar uzului de calculator în nici un caz, să permită înregistrări HI-FI, dar astea erau problemele lui. Într-o mai mică sau mai mare măsură era de înțeles. Tată a doi copii, Cristi uita de necazurile de acasă atunci când venea la radio. A dorit să deschidă multe discoteci, unele chiar a reușit să le deschidă dar... doar atât...

Raoul - cretul cu barbă. în primul rând un tip frumos, un cap de vechi grec, un calm de invidiat, mâini puternice și extrem de sigure, cel care ridicase „Club A" la nivelul la care era acesta în 1992-1993, cel care a avut o Dacie roșie, amărâtă de-ți era frică să te urci în ea, dar odată pasul făcut, mașina se schimba, ca în povești caii Feților-Frumoși, un excelent șofer. (Cu orice viteză ar fi mers și oricum ar fi mers, nu putea să-ți fie frică lângă el. Gurile rele spuneau că pe vremuri fusese chiar pilot de curse), unul dintre noi pe care mulți îl invidiau pentru frumusețea de fată pe care o avea ca prietenă. O chema Gabi. Era frumoasă din cap până în picioare de ți se lipeau ochii de ea deși știai că-i prietena lui Raoul și-l mai și iubește. Deșteaptă, harnică, pricepută, gazdă desăvârșită, finuță, ce mai„bună rău". Raoul, responsabilul cu muzica reggae, omul cu privire și gesturi de „domn".

*
* *

-Hai să-ți arăt și mătura pe care vrem s-o înlocuim - se auzi vocea Elenei.

-Nici fără n-avem! adaogă Monica

-Facem grevă. Vrem și fără și mătură nouă, nouă, da' nouă să fie de plastic sau depaie (Elena izbucnește în râs).

Dani Klinger se apropie cu camera de luat vederi de Cristi Singer aflat la pupitrul DJ-ilor cu căștile pe urechi, străduindu-se să prindă B.B.C.-ul.

- Domnule director tehnic, ne acordați un interviu? -se aude vocea lui Dani din spatele camerei de luat vederi. Cristi ridică o privire speriată, rămâne cu o mână în aer și spune:

- E pe codat B.B.C.-ul. E pe codat, nu glumesc, ai umblat la āla...

La care "āla" nu se știe. Cert e faptul că s-a ridicat în picioare, a trecut pe lângă Dani, ieșind din studio și intră în redacție îndemnând fetele, adică pe Elena și Monica:

- Hai făceți-vă că munciți că vă filmează!

- Da' protestul putem să-i citim? întreabă nevinovat Monica după care se ridică de pe scaun, se duce la peretele din dreptul ferestrei (peretele care era folosit pentru afișarea diferitelor evenimente), ia ceva revine la loc pe scaunul pe care numai ce-i eliberase și începe: „Cristi a dispărut din noi în emisie.„

Mult stimate și respectabile director general Dani Klinger și domnule director comercial Doru Ilie:

Noi - parcă sunt de la „Actualități" - *noi, colectivul redacțional al postului de radio Uni-Fun, apelăm la nemărginita dumneavoastră bunăvoință și îndrăznim să vă solicităm a ne pune la dispoziție una bucată măturâ plastic sau pai, nouă, adică nu veche, calitate superioarăși una bucată fără (obiect de strâns gunoiul -pentru cultura dumneavoastră generală). Dacă ustensilele cerute depășesc bugetul general al radioului, propunem înlocuirea lor cu una bucată femeie de servici, la a cărei alegere vă veți putea folosi dinplin de bunul dumneavoastră gust. Cu mulțumiri anticipate și recunoștință veșnică, redacția de jurnaliști.*

— Și după această știre de ultimă oră venită din redacția Uni-Fun Radio - continuă Elena - iată evenimentele care s-au întâmplat în urmă cu câteva sute de ani în ziua de 22 noiembrie: În 1869 se deschid cursurile Facultății de Medicină din București. în 1898 Biblioteca Academiei devine Biblioteca Publică.

— A intrat B.B.C.-ul - urlă de undeva din studio Cristi Singer. N-ai venit să vezi cum am băgat B.B.C.-ul, ai pierdut tot... Toată lumea a fugit în studio. Din difuzoare vocea crainicului „*...de la orologiul parlamentului britanic. Bang! A fost ora 18. Aici B.B.C. Stimați ascultători, bună seara. La microfon Petru Clej. Transmitem din studiourile noastre de laLondra, în benzile de unde scurte de ..., 77 MHz și 49 de m cu frecvența de 6,05 MHz iarla București, pe frecvența postului de radio Uni-Fun, 69,8MHz.*„

-Asta e nene, aşa mai merge. Aţi auzit? În toată lumea se aude, nene". Doar atât a fost în stare să articuleze Cristi Singer. Se simţea în vocea lui o bucurie fără margini. Ceilalţi, fie că am reuşit să jucăm destul de bine teatru, fie pur şi simplu ne-a fost greu să mai adăugăm ceva. Imediat toţi am intrat în sălile noastre, cu figuri preocupate, copleşiţi de faptul că se spusese ceva de noi „până şi la B.B.C". De la manifestul cu mătura „de plastic sau de paie", Monica se transformase brusc în omul de radio propunându-i Elenei un schimb de ştiri. Atunci în radio era curăţenie generală. Doru Ilie aspira, fiind îmbrăcat într-un sacou superb de un verde brotac, pantaloni bufanţi, cravată (noi îi spuneam „limbă de bou") asortată, lănţişor la mână şi un imens ghiul pe deget. (În ce priveşte ghiulul, era unul dintre accesoriile pe care mulţi dintre noi nu puteam să-i suferim la Doru), pantofi negrii care păreau că-1 cam strâng. Deci, astfel îmbrăcat, imaginaţi-vă cum arăta cu un aspirator imens lângă el, înotând în praf, ridicând de pe jos o rotiţă veche, de la draperii, încercând să dea la o parte „poşeta" lui Neînţeanu. Era o zi în care Cristi n-a mai venit la radio cu geanta diplomat ci cu un cufăr, în care ar fi putut să încapă foarte uşor chiar şi două magnetofoane. Cine ştie ce drumuri mai avea el de făcut după ce termina programul de la radio?! În tot cazul era o geantă mov pecare scria ceva în limba engleză. Cu buzunare şi buzunăraşe cu mânere mai scurte sau mai lungi, permiţând a fi pusă uşor şi pe umăr. Radu Niculiu curăţa cu înverşunare mixerul spălându-1 cu alcool şi înjurând birjăreşte *„pe ăia care au dat pe el cu băutura"*. Elena şi Monica ştergeau cablurile de la magnetofoanele şi casetofoanele din redacţie, glumind una cu cealaltă. Singura care stătea în linişte spălând pereţii, era Marina. Contrar aşteptărilor Marina nu scotea o vorbă. Sosit exact ca musca în lapte MirceaMarian (mascota noastră. Noi îl botezasem Mataran, porecla care îl scotea din minţi şi sesizând asta noi insistam) nu putea să înţeleagă *„cărui fapt datorăm aceste filmări"*. Deseori, ca să ne distrăm, Dani Klinger venea cu camera video şi începea să înregistreze diferite situaţii în radio. Când am văzut figura nedumerită a lui Mircea, i-am spus că nici măcar nu avea casetă în cameră Dani. Oarecum dezamăgit, Mircea a privit totuşi în obiectiv. Avea un cap perfect oval, cu chelie şi urechi clăpăuge (Noi, adică mai concret Toti, spuneam că iarna este chemat la R.A.T.B. pentru a da din urechi spre a face pârtie pe şosele. Răutăţi copilăreşti bineînţeles. Parcă ar fi avut omul vreo vină că îi erau urechile aşa). Radu a auzit că Dani s-ar fi putut să nu aibă casetă în aparat şi a fost chiar bucuros că aşa nu putea fi filmat. Spunea că frizerul l-a tuns „cu ciobu". Am crezut că Dani nu avea casetă în aparat dar adevărul a fost cu totul altul. Acea casetă Dani o va folosi mai târziu, făcând un fel de colaj cu

mai multe evenimente legate de viaţa radioului. (Zile de naştere, oaspeţi de seamă, cum ar fi domnii Mircea Druc şi Emil Constantinescu, deschiderea de noi filiale în ţară, aspectul hotelului în renovare, plecarea unuia dintre oaspeţii de seamă ai emisiunilor noastre (domnul Emil Constantinescu), pe scări, de la etajul al XII. Spre sfârşitul casetei era filmat hotelul în care exista doar postul de radio. Reduta la care se ajungea nu uşor, liftul fiind scos, deci singura soluţie rămânând escaladarea celor XII etaje pe scări. N-ar fi fost nimic... Merge ce merge omul, din când în când se mai şi opreşte, după care îşi continuă ascensiunea. Partea cea mai neplăcută era atunci când se apropia seara şi trebuia să urci cele XII etaje în beznă, în faţa apărându-ţi doar pereţi dărâmaţi sau semidărâmaţi, exact ca în reportajele cu cămine studenţeşti sau de nefamilişti, de la „Reflector". Puţini sunt cei care puteau presupune că sus se mai află ceva în acel hotel. Venise odată în vizită la noi un coleg de la un post de radio „rival" (Radio Contact), Cristi Şnebli. Povestea că a avut nevoie de mult curaj ca să ajungă până sus.

De Hotelul „Modern" ne legau multe lucruri. De exemplu faptul că eram în acest hotel atunci când emisia a fost oprită şi ne-am păzit sculele de francezii cei care veniseră să „doneze" tineretului român un post de radio. În acest hotel am fost atunci, în acele zile şi nopţi când nu emiteam ci doar stăteam aşteptând când va veni acea fericită zi în care vom ieşi din nou în eterul bucureştean. Magnetofoanele stăteau degeaba, de nimeni folosite. Recunosc, mi se părea păcat de Dumnezeu să nu le folosesc. Mă gândeam că odată cu acele magnetofoane francezii ar fi putut veni şi ar fi putut să ne ia şi bruma noastră de fonotecă. Din acest motiv încercam să intru în dulapul cu benzi (întreprindere deloc uşoară) şi să iau de acolo matriţele franţuzeşti şi să le copiez pe alte benzi. Multe am reuşit să le copiez, multe nu. Colegii, în speţă Sandu, Zetone şi Toti m-au păndit, după care m-au prins exactcând eram în întregime în dulap. Ca să fi putut să scoţi o bandă (acestea fiind încuiate)trebuia să intre în dulapul celălalt şi să încerci să scoţi prin deschizătura dintre peretelecare despărţea cele două dulapuri şi uşa închisă, banda matriţă. Şi erau role mari de câte 1000 de metri. Când am fost în dulapul prin care puteam să scot banda, dragii mei de colegi mi-au închis uşa, blocându-mă înăuntru. Nu mă feream de nimeni în această întreprindere a mea. Puteam face asta oricare dintre noi, dar mulţi n-o făceau din comoditate. După ce mi-au închis uşa ştiam că trebuie să mă aştept la ceva şoc. întradevăr a fost ceva şoc. Au aprins o bucată de ziar şi au început să bage fumul înăuntru, „ca la şoareci, la siloz". De fapt acele dulapuri erau numite de noi „silozuri" şi cine se apropia de ele însemna că merge „la siloz". M-au afumat bine şi când m-au auzit că încep să tuşesc

mi-au dat drumul. Am ieşit înjurând birjăreşte pe toată lumea. Ceea ce m-a enervat cel mai mult atunci, ţin minte, a fost că Dani nu găsise altceva mai bun de făcut decât să filmeze toată scena asta. Când mi-au văzut faţa, au început să râdă cu o poftă dementă. Toţi având nevoie chiar până afară. M-am aşezat pe banchetă, în redacţie îmbufnat nevoie mare. Am stat eu ce am stat până mi-a venit o idee. Am plecat tiptil până la toaletă unde Toti-şi rezolva problemele, l-am încuiat şi când îi era omului lumea mai dragă, i-am stins lumina. S-a auzit un ţipăt, o forţare a clanţei după care totul s-a cufundat într-o mare de înjurături sănătoase, bătrâneşti. Cu Toti, în acel moment, am fost chit. Cu Sandu şi Z-tone a fost mai greu.

Eram foarte mulţi cei care voiam să stăm pe banchetă , din acest motiv noi am inventat (Sandu a inventat) un fel de joc. Dacă erai neatent cel care stătea lângă tine îţi ardea un pumn în pulpă de nu ştiai cum te cheamă. La dreapta mea stătea Sandu iar la stânga Z-tone. Sandu era tot numai oase, aşa că te durea mai tare pumnul decât pe elpiciorul. Z-tone, pufos, până ajungea pumnul la muşchi, era nevoie de forţă suficientă, aşa că, cel care a încasat-o, tot eu am fost. De durere mă podidiseră lacrimile iar atunci când am plecat acasă, ştiu că picioarele îmi tremurau. Fiecare lovitură Sandu o însoţea cu un *„la siloz mă"*. Singurul punct nevralgic al lui Sandu era să-i prind într-o poziţie ca să pot să gâdil. Şi l-am prins... Când am simţit că se sufocă, l-am lăsat. Pe Zetone l-am prins altă dată, într-o joacă în studioul de producţie al lui Vali. Z-tone stătea comod într-unul din fotolii. A vrut să mă articuleze la pulpe. I-am prins însă mâinile şi l-am îndepărtat. Cu o viteză de care nu mă simţeam în stare în condiţiile normale, l-am apucat de picioare şi i le-am ridicat în aşa fel încât între trupul lui şi picioare se formase un unghi de 45 de grade. Au început replicile din care antologică a rămas: *„Androaneeeeeeee! Ia-l dă pă mine că-l omor. Ia-l, trăiţi-ar familia, că-i sucesc gâtu'. Bagheeruţa dă-mi drumul că vezi pe dracu'dup'aia"*. În nici un caz. Eram hotărât să-i ţin aşa mult timp. Poziţia nu era să-l doară ceva. În nici un caz. Era însă extrem de incomodă, obligându-l să stea cu bărbia presată se stern şi mâinile să se mişte, din păcate neputincioase pe lângă el. Pe mine mă amuza aspectul fundulețului perfect rotund, şi picioarele cu teneşi, în sus, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să facă lumânarea. Vali n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să potrivească cu o viteză demnă de scopuri mai nobile, un microfon spre noi şi să înregistreze toate replicile disperate ale lui Z-tone. După ce ne-am liniştit, Andronescu ne-a pus caseta.Atunci şi eu şi Z-tone ne-am năpustit asupra lui. Nici o şansă. Vali era deosebit de slab şi pe deasupra şi foarte elastic aşa încât ne-a fost

teamă să nu-i „rupem" cumva aşa că ne-am lăsat păgubaşi. De atunci, de la acea joacă a mea cu Z-tone va urma ceva care mai târziu va deveni celebru. Adevărul este că eu, în acea perioadă, căutam să-mi fac un jingle de intrare în undă. Găsisem eu ceva, dar, parcă, nu era foarte bun, sau altfel spus, nu mi se „potrivea". Nu ştiu, dar ceva scârţâia...

A doua zi, când am venit la radio, Vali m-a întâmpinat triumfător cu o „propunere" dejingle de intrare în emisie. Folosise şi ceva din jocul nostru şi ceva „efecte speciale"'. L-am ascultat... Nu-mi venea să cred urechilor. Putea foarte uşor să fie şi sobru şi în acelaşi timp grozav de ghiduş. De atunci acela a fost jingleul meu de intrare în emisie.

* * *

Ceva treabă am făcut astăzi. Inclusiv faptul că am reuşit să îngheţ pe de-a-ntregul. Iarnă nenorocită, zăpadă în luna lui februarie. Cine dracu' a mai pomenit aşa ceva? Cică am trecut într-un alt an. Pe stradă feţe triste şi înghețate. Parcă această iarnă a luat şi crâmpeiul de speranţă din ochii oamenilor. Se mişcă aşa cum ar fi spus Minulescu, nişte "jucării stricate", programate doar pentru un anumit gen de lucruri, de mişcări. S-a păstrat doar tristeţea atât de obişnuită pe faţa bucureştenilor. A mai venit un an... Ei şi, ce-i cu asta?

Încerc să găsesc în privirile oamenilor puţină bunăvoinţă, dar parcă a dispărut cu desăvârşire. Se uită la mine cu ochi hulpavi un bătrân spunându-mi parcă din ochi că am buzunarele un pic prea mari pentru statura mea şi e mai bine să le eliberez în târgul devise al celor care puteau doar să spere... Îmi înfund mâinile în buzunare împingându-le mai mult peste mănuşile ţinute strânse care făcuseră ca acestea să pară atât de mari. Trece pe lângă mine o fată frumoasă dar tristă. O văd dar timiditatea nu-mi dă voie nici măcar să o privesc în fugă. Văd însă că-mi zâmbeşte un pic enigmatic şi chiar uşor voluptuos... Ei şi, ce-i cu asta...

Culori într-un oraş alb-negru, mişcându-se într-un carusel nebun, căutând fiecare din ele un anumit, potrivit loc. Un fel de groază de puternicul alb şi negru a unui curcubeu trist şi repetat cu prima ocazie într-o încercare din păcate nefericită, de imitare a ceva ce odată apăruse ca fiind real. Deschizând ochii îţi dai seama că totul nu a fost decât închipuire, că tot acel joc al culorilor n-a fost decât un dans de umbre pe o retină obosită, că toate parfumurile pe care le-ai simţit pe lângă tine au fost mai pasagere

decât o oarecare pasăre în zborul privirii. Te cufunzi în tine căutând un acel ceva numit personal „acolo", un„acolo" unde nimeni în afară de propriul eu n-are voie să intre. Cauți și ai senzația că ai găsit de mult de tot ceea ce voiai. Stai pitit un pic la umbra propriului strigăt de disperare și umilitoare tăcere, dezolantă tăcere, ca un scenariu al unei vieți care ar trebui să se desfășoare așa sau altfel sau...

...Sau se întâmplă să te cauți în interior și să încerci să fii o sumă de clipe sincer, așa cum se spune că este cineva doar cu sine însuți. Realizezi cu o uimitoare curiozitate că de fapt nu mai reușești să fii cel pe care îl cauți, nici măcar cu tine. Ți se așterne atunci în suflet un fel de respirație rece a unei ierni venite pentru sentimente, mult prea repede... Ei și, ce-i cu asta...

Ei și, ce-i cu asta? În fond și la urma urmei nu-i nimic mai presus decât acea formă geometrică ale cărei legi matematice totdeauna au fost pentru mine o enigmă. Un fel de cerc. Un fel de bilă, adică mai multe cercuri, o infinitate de cercuri din orice unghi le-ai privi. Un rotund perfect. Un început ușor confundabil cu sfârșitul. O perpetuă, îndrăcită repetare până la demență a tot ce se poate.

Bătrânul se tot uita la mine, așteptând să-i spun ceva, încremenit ca o statuie antică, într-un gest de rugă, cu capul ușor plecat în față. O clipă ar fi fost tentat să-mi spună ceva. A renunțat însă. S-a uitat scurt la altcineva măsurându-l din cap până în picioare. Un domn a scos din buzunar o hârtie colorată și i-a întins-o. Ca într-un ritual străvechi, bătrânul s-a aplecat spre mâna darnică, apucând-o grijuliu între palme. Domnul a zâmbit scurt, și-a tras mâna și, întorcându-și capul în altă parte și-a continuat drumul.

Hârtii colorate, haine colorate, vise spulberate într-un oraș alb-negru, mai mult al învinșilor decât al învingătorilor... În primul rând învinși în fața lor... Ei și, de fapt ce-i cu asta?...

*
* *

Nu de mult m-am întâlnit cu Pitic... A rămas neschimbată. Parcă pentru ea timpul nu trece deloc. Nici n-a mai crescut, nici n-au apărut atributele feminine, cu toate că acum este deja studentă.

Pitic sau Oana Popa era puștoiaca pe care de fapt, și de drept, noi am crescut-o. Prima dată când a venit în radio, avea doar 12 ani. De atunci a devenit una „de-a noastră", fiind prezentăși la sărbătorile noastre și în fiecare zi alături de noi. Cât de mândră era atunci când plecam cu toții undeva și ea era cu noi. Părea că nimeni nu poate fi lăinăltimea sa. Părea că toată lumea e a ei. E foarte adevărat că atunci când nu mai aveam țigări sau când ne era foame și nu puteam pleca din radio pentru că, fie eram în emisie fie că pur și simplu aveam ceva de făcut care ne ținea țintuiți de acel loc, Pitic era „negrișorul" pe care îl trimiteam după țigări sau după mâncare. Când nu puteam ajunge la ședințele de fiecare luni ale redacției muzicale, eu o trimiteam pe Oana. Știam că se va duce și va veni cu tot ce s-a discutat în acea ședință (câteodată îmi era chiar „purtătoare de cuvânt") și-mi va povesti cu lux de amănunte totul. Nu rareori au fost situațiile când nemulțumit fiind de una sau de alta, mă descărcăm pe Pitic, care, de fapt, nu avea nici o vină. Stătea cuminte și mă asculta cu o răbdare angelică, până la capăt, aprobând sau dezaprobând din cap. Când îmi dădeam seama că începeam să țip la ea, îmi ceream imediat scuze. Se uita la mine complice cu acea candoare găsită doar în ochii copiilor și zicea: *„Nu se pune"*.Replica fusese furată de la Sandu, dar o foloseam cu toții. Una din plăcerile Oanei era să vorbim despre radio... Mai târziu, când am început să predau ca profesor de limbi străine în Liceul I.L. Caragiale, Oana învăța acolo. Cândva îmi spusese asta dar, bineînțeles, uitasem așa că am fost destul de șocat când am văzut-o în liceu. Prima reacție a fost să o cert că a venit după mine în liceu. Am certat-o bine, m-a ascultat ca de obicei până la capăt după care mi-a răspuns simplu că ea acolo învăța. Logic, a urmat acel „Nu se pune".

Când intra în cancelarie la început urla cât putea de tare „Bagheeraaaaa". Când am auzit-o, prima dată. am simțit că mi se ridică părul și că în cel mai fericit caz îi sucesc gâtul,ca la găini. Doar în liceu eram cunoscut drept „Domnul profesor Calu"... Nu știu când am ieșit pe coridor cu mâna în gâtul lui Pitic, care era gata să slobozească următorul răcnet... N-a fost nevoie. I s-a oprit în gât. S-a uitat la mine cu o oarecare teamă (precum în desene animate Tom la un câine care mârâie furios). Am descleștat mâna, eliberându-i gâtul. Simțeam că pe mine mă ține ceva de cap. Mi-am potrivit calm cravata, am zâmbit forțat, am luat-o pe Pitic după umeri strecurându-i printre dinți: *„Aici sunt prof. Calu". „Gata șefu' s-a făcut".*

De atunci, când venea după mine la cancelarie, mai întâi își potrivea ținuta să fie cât mai sobră cu putință, își aranja freza, ciocănea discret la ușă, băga capul înăuntru, după, tot corpul, închizând ușa fie cu mâna în spate, fie, discret, o lovea cu călcâiul. Se uita în ochii primului profesor pe care îl întâlnea după care își îndulcea vocea pe cât era omenește posibil rugându-l pe respectivul să mă cheme, categoric, *„doar dacă poate și mi-i este prea greu”*. De obicei profesorii mai în vârstă zâmbeau abia perceptibil pe sub mustață după care mă chemau. Apăream. Oana era toată un zâmbet de „friptură". Îmi zicea printre dinți: *„Ieși!”*

Pe coridor se schimba. Era pe teritoriul ei. Se simțea cu mult mai stăpână pe ea, mai nu știu cum. Venea deseori doar să mă vadă. Eu n-am avut-o elevă la clasă. Poate a fost mai bine, de ambele părți, dar prin ea știam tot ce zic puștii despre mine. Ea era pentru ei mijlocul prin care puteau ajunge mai comod la mine. Nu atât ca profesor, cât mai mult, ce mai la deal la vale, ca Baghera. Oricât de sobru aș fi vrut eu să fiu, oricât de prof eram conștient că pentru ei nu pot fi doar profesor. Pentru ei eu eram Baghera... Remarcabilă a rămas chiar scuza unuia dintre copii când a dorit să-i ascult pentru îndreptarea notei și l-am găsit nepregătit: *„Domnule profesor, vă rog să mă scuzați că nu m-am pregătit pentru astăzi, mă voi pregăti pentru data viitoare...* Pauză. Continuă. *“Hai măi Bagheera, nu fi...”* Ce ați fi făcut în locul meu?...

L-am cunoscut absolut întâmplător. Student fiind îmi plăcea să merg la sfârșit de săptămână, sau în vacanțe (mai des) în discoteci. Erau cam singurele locuri unde noi, studenții, ne permiteam să mergem să ne distrăm. Ce mai încolo, încoace, erau locurile cele mai pe buzunarul nostru. De obicei mergeam în Preoteasa. Era și căminul fetelor aproape, deci ne întâlneam mai mulți și era mai altfel. Vara, în schimb, preferam să merg în discotecă în Studențesc. Știți, era pe vremuri discoteca aceea descoperită, cea aproape de hotel. Muzică bună, prețuri accesibile la sucuri și cafea.

Odată am mers cu un prieten. Nici eu nici el nu eram combinați cu nici o fată, altfel spus, nici eu nici el n-aveam nici o prietenă și, locuind și oarecum aproape de strandul „Studențesc”, ne era mai comod să mergem acolo. Să revin la firul poveștii. Am ajuns noiacolo, am intrat în mulțimea dansatorilor. La melodii lente, stăteam pe margine, noi neavând partenere și fiind destul de riscant să încercăm să găsim așa ceva în discotecă, preferam pur și simplu să ne odihnim. Asta până în acea zi, de care vă vorbesc când două prietene, bănuiesc, au venit la noi și ne-au invitat ele pe

noi la dans; și pe mine și pe prietenul meu. Normal că nu am refuzat (deși ne-am uitat scurt în jurul nostru să vedem dacă nu e cineva care să se uite urât și să avem cumva probleme). În timpul dansului am schimbat câteva vorbe cu fetele, reușind chiar o timidă apropiere de ele. Logic toată seara am dansat toți patru. La un moment dat partenera mea mi-a spus la ureche că ar dori să asculte o anumită melodie, (de altfel rulată destul de des în discoteca aceea, dar în acea seară uitată). Când mă gândesc acum, mă pufnește râsul. Îmi amintesc cum masculul din mine a fost un pic zgândărit și m-am dus (nu fără teamă, recunosc) la pupitrul DJ-ului. Acolo era un bărbat înalt, cu o statură atletică, tuns scurt, cu părul deschis la culoare, cu mâini mari, puternice. Nu știu cum să fiu mai explicit, cum să vi-i descriu mai exact. Imaginați-vă un soi de Atlas mitologic. Un tip numai mușchi fără nici un pic de grăsime. Cel puțin așa l-am văzut eu atunci. M-am aplecat puțin peste pupitru și l-am rugat dacă se poate să „pună” melodia pe care partenera mi-o ceruse. Omul nu m-a auzit și mi-a făcut semn să vin lângă el să-i spun despre ce e vorba (Doamne, de câte ori n-am să fac și eu mai târziu același gest „dansatorilor”). Am înconjurat pupitrul și am intrat lângă el. Când i-am spus (la ureche despre ce e vorba muzica era foarte tare) omul a ezitat puțin, s-a uitat apoi la mine și mi-a zis: - *„Moșul plânge magu’”*... N-am înțeles nimic. Am luat cuvintele lui exact așa cum fuseseră spuse. Cred că am și tras cu ochiul la unul din magnetofoane să văd dacă „plânge sau nu”. Omul și-a dat seama că n-am înțeles nimic, așa că a fost ceva mai explicit. *„Banu’. Prețențiile costă”*. Brusc m-am învârtit pe călcâie și am ieșit de la pupitru. Știu că mi-a părut foarte, foarte rău. De atunci, în nici o discotecă în care am intrat, n-am mai avut pretenția să ascult o anumită melodie deși, dacă stau și mă gândesc puțin, omul acela avea dreptate.Într-adevăr, prețențiile costă. Cât despre partenerele noastre de dans din acea seară, peste o jumătate de oră eram din nou eu și prietenul meu. În timp ce eu tratam cu omul de la mixer, era o melodie lentă și fetele au invitat alți doi băieți la dans, cu care au și dispărut foarte repede.

Cu omul de la mixer mă voi întâlni peste câțiva ani, când împreună cu un coleg de radio (tehnicul de atunci, îl chema Dănăricu Teodor, nu știu dacă numele mic avea „H” sau nu, cert e că noi îi spuneam Dudu) am mers în discoteca Studențesc „să ia niște benzi de la cineva” Când am ajuns noi, el încă nu venise așa că l-am așteptat în mașină. A apărut o Dacie combi, culoarea cafelei cu lapte dacă nu chiar untului. A coborât Atlasul pe care-i văzusem atunci la pupitru, dar zâmbitor.. Atunci am putut să-i văd mai bine fața. Un chip înalt, frumos și dur și tandru. Niște mâini aproape

inuman de curate şi o voce caldă, nici greţos de „dulce", nici bolovănoasă. Dudu a luat benzile şi a făcut prezentările. *„Costel Ionescu, bucuros de cunoştinţă"*, s-a prezentat omul cu Dacia combi de culoarea untului şi mâini inuman de curate. Omul la care, mai târziu, când vom deveni colegi de radio voi privi curios, în geanta lui, deschisă, pusă neglijent pe un scaun, plină de CD-uri (atunci erau rarităţi), să văd ce „noutăţi" mai are. Omul cu „Domenica Italiana", omul care, atunci când îi voi povesti scena cu discoteca, va începe să se scuze şi căruia îi voi zice: *„Lasă asta, bate palma"* şi, de ce nu, fără ajutorul căruia, această carte, n-ar fi avut certitudinea că va apărea!

CAPITOLUL III
MIXURI PUR ŞI SIMPLU

Era foarte greu să se adapteze la acest nou mod de viaţă. Toţi cei pe care îi considerase până nu de mult prieteni, se schimbaseră. Ca atunci când intrase la facultate, după ce se întâlnea cu amici mai vechi, care nu avuseseră, norocul lui. Toţi spuneau că *„se dă mare"*, că dacă *„a intrat, acu' e necesar să ne privească de sus ca şi cum noi n-am fi vrut sa intrăm"*. Ca şi cum ar fi avut vreo vină, cu povestea despre facultate. Era normal să vorbească despre asta. Lumea lui se schimbase. Era greu pentru cei care nu trecuseră prin ce trecuse el, să-i înţeleagă, să admită faptul că nu vorbea despre facultate din dorinţa de a „se da mare" ci pur şi simplu pentru că realitatea lui, acum, se strânsese în jurul acestui lucru. Acelaşi lucru s-a întâmplat atunci când începuse să vorbească despreradio... Toţi, la început, l-au considerat „securist" şi asta pentru că înainte, probabil, toţi cei care lucrau în presă, erau mai mult sau mai puţin legaţi de acea odioasă instituţie. Lumea încă nu se învăţase să creadă că adevărul era cu totul altul, că securitatea n-avea nimic de a face cu locul unde lucra el. Lumea era încă speriată de trecut şi admitea posibilitatea unui viitor, ceva mai greu. De-abia târziu au realizat că El, prin ceea ce făcea, lovea în acea instituţie, de cum avea prilejul, „se lua de cei mulţi aleşi ai vieţii" cu un curaj demn de invidiat, cu o demenţă superbă în dezlănţuirile ei.

Devenise un singuratic. Lumea încă nu se învăţase să creadă că

adevărul era cu totul altul, că securitatea n-avea nimic de a face cu locul unde lucra el. Lumea începuse să-i ocolească sau să poarte cu el discuții neutre despre cum e vremea afară sau despre cum arată o anumită instituție pe care mulți o numeau cu o oarecare frică „radio". Începuse să se învețe cu asta; aproape că i se părea ceva suspect atunci când cineva se mai întâmpla(foarte rar) să-i mai și înțeleagă. Primea scrisori de la tot felul de lume care mai de care mai ciudate. Scrisori în care se puneau întrebări de la „ce număr poartă la pantof" până la „ce e fericirea". Mulți îl invidiau pentru asta. Probabil pentru că reușise mai bine decât alții să se ascundă după imaginea propriei persoane, lăsând să se vadă doar partea care putea fi folositoare lui X sau lui Y. Era conștient de faptul că lumea așteptă de la el un fel de confirmare a propriilor supoziții referitoare la cineva sau la ceva. Își dădea perfect seama că era infinit de greu să fie pe aceeași lungime de undă cu toți și toți să găsească la el ceea ce căutau; poate o certificare a ceva, poate o confirmare. Știa că, fără voia lui, devenise un fel de putere de decizie. Câteodată se revolta pentru că ceilalți îl considerau „ceva" și nu „cineva", un obiect care n-are dreptul niciodată să greșească. Simțea nevoia să și primească, nu tot timpul să dea, deși era conștient că era puțin posibil. El prin însăși natura profesiunii pe care și-o alesese, trebuia să dea... Să dea în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare secundă, căldură, bunătate, înțelegere, neprimind nimic în schimb. Un rol,cumplit, de rege care găsește totdeauna căi bune, ieșiri din situații imposibile pentru zei, pe care niciodată nu-i văzuse nici măcar în vis...

El era cel care trebuia să infirme reguli stricte ale științei matematicii precum clasicul 1 + 1 care niciodată, dar absolut niciodată nu va face doi și asta pentru că însăși natura combătea acest lucru. El trebuia să găsească puterea să explice că totdeauna unu plusunu va face unu. El trebuia să găsească puterea să spună că dacă până atunci lipsise ceva, lipsise posibilitatea existenței de unul singur, căci singurătatea era cea care determina gândirea, El trebuia să vadă în acea femeie care venise să i se dăruiască nu ce ar fi fost tentat oricare altul să vadă, ci poate o nevoie uriașă de dragoste. El era singurul care nu putea să accepte niciodată scuze. Toată lumea avea dreptul să greșească, mai puțin el. El era o flacără care trebuia să ardă cu intensitatea bătăilor de inimă.

Învățase să citească în ochii oamenilor bucuria sau tristețea sau fericirea pe careniciodată n-a fost în stare să le determine în limite stricte ale unei definiții și învățase aceste lucruri fără ajutorul vreunei științe. Încerca

să fie cât se poate de stăpân pe sine atunci când era confruntat cu varii probleme, care mai de care mai fără ieșire și asta pentru că cel care venea la el, niciodată nu venea pentru a auzi cuvinte goale. Acela avea nevoie de o sclipire care să-i facă să fie fericit, chiar și pentru câteva secunde; pentru acela cele câteva secunde însemnau mai mult decât o veșnicie, însemnau putereascriitorului când se desparte definitiv de realitatea înconjurătoare pentru a-și crea proprialume, în care să existe doar personajele pe care le dorește și acestea să trăiască după bunul său plac, pe care să le lege de sentimente care existau sau nu, doar pentru că el vrea. însemnau puterea celui care face muzica excluzând sunetul ca efect imediat al artei sale, puterea de a comunica fără mijlocirea cuvintelor drept comodă posibilitate de expresie.

Personajul nostru, pe care l-am denumit pur și simplu „El", se pricepea cum nimeni altul n-ar fi putut face să arate că din când în când afară mai răsare soarele sau că este noapte adâncăși frumoasă și sa încerce, cu umane puteri, să facă înțeles codul nopții tuturor s-o facă să se apropie de sufletul celor care încercau să o asculte. Deseori lui i se puneau întrebări cum poate cineva să ajungă în fața unui microfon. Atunci lui îi venea să zâmbească. Pentru cel care punea întrebarea, nu conta dacă are sau nu ceva de spus. Conta faptul că dorea să se afle în fața unui microfon. Era întrebarea cea mai dificilă cu toate că răspunsul părea că vine de la sine. În primul rând exista acel „ceva" numit de mulți puterea de existență în fața microfonului. Să stai în fața unui microfon, era lucrul cel mai simplu cu putință, dar puțini își dădeau seama cât de pretențios era acel obiect, cât de atent era la fiecare nuanță a vocii și cât de prompt pedepsea orice greșeală, cât de mică ar fi fost ea. Puțini își dădeau seama că pentru a prezenta o melodie nu e nevoie de cine știe ce facultate, dar e nevoie de ceva, care vine după vocea fiecăruia. E dureros să nu vină nimic, mesajul să se rezume doar la simpla enunțare. Trebuia să existe acel ceva nespusîn cuvinte dar sugerat prin muzică. O permanentă înnoire a propriului sistem de percepere a enunțurilor; o trecere prin filtrul sufletului, de altfel judecătorul ce dă (care ar putea să dea) verdicte.

Ce e cel mai greu e că asta niciodată nu poate avea o rețetă care să fie valabilă în orice situație. E puterea de a recunoaște în primul rând față de tine că ai fost fals, sau că nici măcar n-ai vrut să spui ceea ce a ieșit sau să recunoști că uneori e mult mai bine să taci... Să încerci ca tăcerea la să fie mai sugestivă decât orice ai putea spune prin cuvinte.Undeva la

celălalt capăt al microfonului totdeauna te va asculta cineva şi nu va ezita să te judece, rareori blând. Trebuie să simţi că ai să dai ceva din tine, din propriul suflet, fără să fi tentat niciodată să ceri înapoi. Să poţi să-ţi faci lumea ta de câteva ore, ore în care să existe doar ea cu legile ei...

Atunci când te ridici de pe scaun să te simţi mulţumit de tine, ceea ce nu e totdeaunaun lucru uşor... Să te ridici de pe scaun, să-ţi pui muzica, uneltele cu care azi ai construit o lume, înapoi, în geantă pentru ca mâine să poţi să creezi altceva. Să pui înapoi piesele de şah pentru o nouă competiţie, total diferită de cea de azi, să-ţi pui geanta pe umăr şi să pleci şi de-abia atunci să vezi că afară e de fapt frig, că picioarele îţi sunt îngheţate, atunci să simţi că ţi-e cumplit de foame, atunci să simţi fiecare minut petrecut într-o staţie de autobuz care nu vine, o veşnicie...

*
* *

Pe ea o cunoscuse cândva în primul an de facultate. Părea, la început că lucrurile merg pe roze până când inevitabilele certuri, inevitabilele reproşuri au apărut încât ajunseseră aproape să se evite. Se mulţumeau doar să ştie unul de celălalt că există undeva şi, la nevoie, poate apărea. Era mai mult un fel de auto convingere că au nevoie unul de celălalt. Un lucru comod la care e destul de greu să renunţi. Un fel de cafeluţă caldă dimineaţa: cafeluţă cu care şi unul şi celălalt de obişnuiseră. Se întâmpla câteodată să se mai întâlnească, să-şi zâmbească reciproc, să facă dragoste pe fugă, între două cursuri sau mai bine între două certuri. Nu trebuia căutat foarte mult mobilul certii. Dacă era greu găsibil la început, treptat lucrurile s-au simplificat. Păcat...

Îi plăcea să-şi aducă aminte de Ea, aceea pe care o dorise şi pe care o visase de atâta timp. De Ea, de aceea de care acum avea atâta nevoie. Prima dată l-au fascinat ochii. Acum stă şi se întreabă de fapt ce or fi avut acei ochi. Par ca oricare alţii. La fel de lipsiţi de expresivitate, la fel de reci...

Îi plăcea foarte mult să o mângâie pe păr şi s-o audă cum începe să toarcă, aşa cum face o pisică. Asta până într-o zi...

Venise acasă târziu, mâncase hulpav şi se pregătea să se ducă la

culcare. Pe masă găsi o foaie pe jumătate scrisă cu o caligrafie nervoasă. Indiferent şi curios începu să citească, din picioare, în timp ce se schimba. *„A fost o perioadă groaznică pentru mine. Începusem să mă îndoiesc de sentimentele pe care le puteam avea şi pe care odată le simţisem atât de puternice. Mi-a fost teribil de frică să nu fie din nou o lovitură. Nu cred că aş mai fi putut primi încă una. Mi-era teribil de teamă doar la gândul că mă putusem îndrăgosti. Mă simţeam ca o puştoaică aflată în faţa Făt Frumosului, deosebit de încurcată. Aş fi vrut să pot să renunţ la primul impuls. M-am obişnuit cu ideea că dragostea poate fi numai aşa cum mi-o arătaseşi tu. Nu concepeam şi o altă posibilitate. Mi-era grozav de frică să nu cumva să crape acel turn de fildeş în care ne-am ascuns fiecare din noi. Aveam zile când adormeam cu tine în gând şi mă trezeam cu tine în gând dar atunci când te vedeam atât de obosit de viaţă, tot elanul meu se ducea dracului, un viitor al nostru părându-mi-se deja imposibil. Credeam că odată şi odată va trece, dar, se pare că n-a fost aşa... Poate că e mai bine pentru amândoi. Te rog. nu încerca să mă cauţi, lasă-mă să pot să-mi construiesc singură propria viaţă".*

Mâna i s-a dus automat spre pachetul de ţigări. L-a luat liniştit de pe măsuţă, l-adeschis, două degete au scos o ţigară, au dus-o la gură şi i-au dat foc. În cameră se aşternuse o linişte grea prevestitoare de altceva decât de ceva bun. N-a înţeles despre cee vorba. Răndurile îi erau adresate? Dacă nu i-ar fi fost adresate în cameră ar fi fost cu siguranţă şi Ea. Nu putea fi gelos cu toate căştia că nu este singurul. Cu toate ca ştia că nu de puţin timp devenise un fel de „haină de vreme rea". Niciodată n-a ştiut cum îl chema pe celălalt, nu pentru faptul că n-a întrebat-o ci pur şi simplu pentru că asta îl interesa mai puţin, dacă nu cumva deloc. Nu înţelegea de ce toate astea. S-a ridicat de pe pat şi a vrut să iasă din cameră să bea un pahar cu apă. În drumul spre uşă s-a întâlnit cu chipul cuiva în oglindă. Prima dată n-a dat atenţie. După o fracţiune de secundă a realizat. S-a întors şi a privit din nou în oglindă. Din rama oglinzii îl privea un chip obosit, o faţă alungită şi doi ochi nedumeriţi…

Auzi bă, să plece şi să mă lase ca pă proşti. Da' de ce?" Începuse revolta să i se urce în vene. Cu toate căştia de existenţa celuilalt îi era greu să accepte că el nu mai era deloc în viaţa ei.

Mereu lucru şi din nou lucru. Câteodată erau săptămâni când nu avea timp pentru el nici măcar o oră. Ajunsese să găsească chiar şi o scuză la

acest lucru. Deseori prietenii îl făceau atent cum arăta sau ce spune sau ce impresie poate el produce celor din jur. Se învățase să răspundă clar și aproape laconic: *„Ei și. ce dacă?! De fapt pentru cine să arăt altfel? Pentru mine e suficient"* Nici n-a fost tentat să privească prea mult în oglindă. Atunci când te privești prea mult în oglindă ajungi să te temi de propria persoană, să crezi că într-adevăr cei care spun că nu faci nici măcar doi bani, au dreptate. Puțini încercau măcar să-i înțeleagă. De fapt nici nu știu dacă era atât de ușor să facă cineva acest lucru.

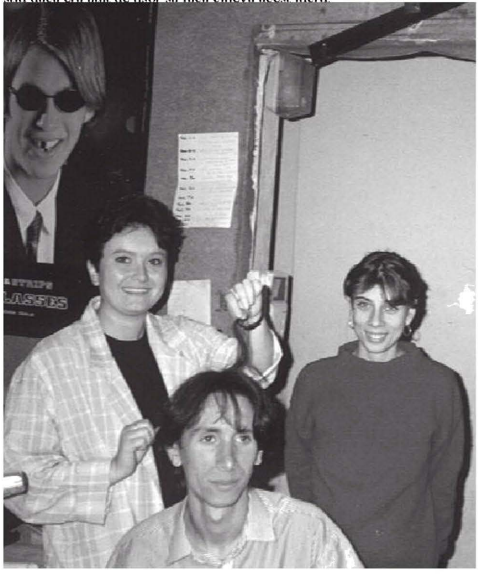

CAPITOLUL IV

MIX

Fumul se ridică tacticos și leneș spre tavan, în rotocoale generoase, care mai de care mai gros. îi plăcea grozav atunci când fuma, să scoată fumul spre geam. Nu conta dacă acesta era închis sau deschis. Conta doar că lăsa o dâră plăcută în urma lui, așa cum era imaginea în filmele anilor '50-60 când se schimba pentru puțin timp cadrul acțiunii. Duse din nou țigara la buze și trase din ea cu nesaț. Simțea cum fumul îi pătrundea înăuntru, cum deschide plămânii cu o putere aproape nebănuită. îi plăcea să admire fumul țigării stând tolănit într-un fotoliu comod, cumva pe spate cu o ceșcuță de cafea la îndemână. Brusc, când duse mâna spre ceașca de cafea, își aduse aminte de nemulțumirea mamei. Îl vedea atât de des că bea cafea multă și asta n-ar fi fost nimic dar câteodată o nimerea foarte tare și se pare că așa-i plăcea cel mai mult și „nu era bine". Zâmbi pe sub mustață întrucâtva puțin fericit că nu poate să-l vadă mama și din nou să sară cu gura pe el. își împinse mai pe nas ochelarii cu ramă metalică.

-Ai fost astăzi la școală? întreabă pe cel din fotoliul de lângă el?

-Da...

-Și?

-Și ce?

-Și ce a fost?

-Parcă tu nu știi... Cursuri, seminarii.

-Nu fi idiot! Ştii bine că nu asta te întreb. Dacă au fost sau nu cursuri şi seminarii, îţi dai seama cât de tare mă interesează pe mine acum. Ea a venit?

-Şi?

...?!

- Nu-ţi face iluzii, n-a întrebat de tine. Se pare că a pus ochii pe ea blondul din spate.

-Care mă?

-Blondul din spate... Ăla cu început de chelie... Tot nu-ţi dai seama de cine vorbesc. Cum dracu' să ţi-1 mai descriu... are o faţă de cal... aşa, ştiu. Ăla mă, cu cămaşa verde. Cred că aia e singura pe care o are.

-Cine, mă? Jegosu' ăla?... Şi ea?

-Şi ea, ce? Ea se simte curtată. Probabil căşi-a dat seama că ne vom întâlni şi cred, de fapt nu mai cred, sunt sigur, acum fie sughiţă cu foc, fie se simte grozav imaginându-şi că voi vorbi despre ea..

- Cum, adică?-îl întrerupse el

- Băi, eşti şi prost, da' prost rău... Păi tu crezi că aia e tâmpită, nu se prinde că tu nu mai vii la şcoală pentru faptul că s-ar putea foarte bine să te întâlneşti cu ea şi ţi-e o frică de tremuri, mai rău ca o piftie. Că ai face instantaneu pe tine dacă te-ai-întreba, de exemplu, „cât e ceasul" şi asta pentru că tu susţii că odată a fost ceva între voi, ea te-a lăsat ca pe guţani cu ochii-n ceaţă, asta ca să nu spun că te-a trimis să plimbi cercul, şi acum probabil că se simte mândră de gestul ei. Şi după mintea ta, aia creaţă, ea nici măcar nu-şi dă seama că din când în când s-ar putea să ne mai şi întâlnim şi, e clar, nu scap de tine până nu-ţi povestesc ceva despre ea...

-Auzi, ştii ceva? Mai du-te dracului că nici tu n-ai face altfel dacă ai fi pus în locul meu. Lasă, lasă, ce, crezi că eu nu-mi dau seama cum ai face dacă scumpa-ţi mândră, să dea Dumnezeu să nu ţi se întâmple niciodată ce mi s-a întâmplat mie, ţi-ar spune într-obunâ zi: „Moşule, gata, a fost frumos şi a fost atât". Vrei să spui că tu eşti tare, eşti şmecher, nu ţi s-ar fi mişcat un muşchi pe faţă. Bă, pot să zic ca tine că, oricum, n-am ce pierde, da' eu cred, tot ce vreau eu. Oricum îţi mulţumesc că barem stai lângă mine.

- Dacă nu te apuci să te jeleşti, pe onoarea mea dacă ai vreun farmec. Cu d-alea, cu sughiţuri,... Bă, ascultă aci la fratili tău, dacă mă mai calci mult pe nervi şi nu-ţi bagi odată minţile-n capu' ăla, să ştii că ai pus-o cu mine. Te fac de te rad şi curcile... Pe bune, vezi că nu glumesc. Ce dracu' ai ajuns ca moşii... Vrei să te duc la femei...? Ce dracu', s-a închis lumea la asta? Te înţeleg, suferi, da' orice are o limită, chiar şi nervii mei...

- Nu-i asta…

-Da' ce e, mă'? Asta e. Suferi ca ultimu' cretin şi ea nici măcar nu catadicseşte să se gândească la tine... Şi dacă ar fi s-o luăm şi altfel să ştii că eu o înţeleg. Cum puteaţi voi să vă socotiţi împreună când n-aveaţi de împărţit aproape nimic. Cine crezi că ar fi vinovatul? Ştiu care o să fie răspunsul tău de femeia dracu' ce eşti. Spui că ea... Ei bine,eu nu cred. Dacă o vrei înapoi, cred că ar fi mai bine să încerci să faci ceva, nu să te retragi în tine şi să-ţi lingi rănile. Timpu' trece; s-ar putea să nu mai poţi face mâine ceea ce poţi face azi.

-Ştii care e chestia? E atât de uşor să judeci la rece atunci când nu eşti implicat. Te ascult şi-ţi dau dreptate pentru că, vreau sau nu vreau să recunosc, ai...

- Asta ar fi culmea, să zici că n-am dreptate... Auzi, ştii ce? Începi să mă calci pe nervi. Stinge ţigara aia şi hai să ieşim puţin.

-Unde să mergem?

- Te-a întrebat cineva ceva? Vedem noi încotro o luăm. Cred că ne-am descurca, suntem băieţi mari. Lasă faţa asta acasă şi hai să luăm aer, să ne uităm la lume.

-Aşa, ca proştii?

-Bă, tu chiar eşti tâmpit! Dă ţigara aia, aşa, o stingem şi hai...

-Bine, hai.

-Adică tu vrei să spui că ieşi cu mine în lume aşa. Bă' băiete, revino-ţi!

-Da' cum vrei să fiu?

-Mă dacă ieşim aşa, intră ăştia-n doliu. Tu nu te vezi. Du-te şi ferchezuieşte-te.

-Mergem după fete?

-Hai mă, du-te.

-Spune, cel puţin să fiu pregătit.

-Să-ţi faci manichiura, pedichiura, să mergi la coafor să ce...?

-Hai, mă, că...

-Uite ia asta, pantalonii ăştia, merg? - Celălalt începuse să-i arunce lucruri din şifonier. Cu o oarecare îndoială se îmbrăca.

-În sfârşit. Hai că arăţi bine. Cheile le-ai luat?

-Sunt în buzunar.

-OK, hai.

Traseră uşa după ei şi începură să coboare treptele. Au ieşit în stradă. Soarele zâmbea ghiduş de după nori. Parcă natura toată se ridicase la viaţă,

întru începutul unei noi zile. S-au oprit în stația de autobuz. Lume multă ca de obicei.

-Râzi - îi spuse brusc celălalt.

-Așa, din senin?

-Râzi, nu fi prost - îi strecură printre dinți. Sărut mâna, domnișoară. Ce mai faceți?

Fata s-a întors brusc, fluturându-și pletele. El a înlemnit. Ea era... Părea mai frumoasă decât o știuse dintotdeauna. Soarele parcă o transformase definitiv. Simți cum sângele i s-a urcat brusc în obraji. Își simțea gura în imposibilitatea de a articula ceva. A fost tentat să o cuprindă cu brațele, își simți însă mâinile neascultătoare de asta dată. Nu reuși decât să rămână nemișcat ca trăznit. Brusc în cap îi reveni acel atât de familiar, acum, gând de posesiune. Își dădea seama că e imposibil și încercă să-și satureîntr-un fel setea de ea. Încercă să-i simtă mirosul discret al parfumului. S-a uitat câteva secunde fix în ochii lui. Atunci a simțit că obrajii îi vor plesni de atâta roșeață. Se îmbujora și ea. Și-o aduse aminte cum era la fel de îmbujorată atunci când făceau dragoste sau după ce se certau zdravăn. Ciudat, de-abia acum îi era dor de acea culoare pe care o văzuse de atâtea ori în obrajii ei. De abia acum, când neputința de a face ceva îl sufoca. A fost tentat să o ia la fugă, dar picioarele nu l-au ascultat, rămânând țintuit locului.

-Bă, revino-ți, îl auzi prin vis pe celălalt. Ți-o prezint pe verișoara mea. I-am propus să ieșim împreună astăzi la aer. Sper că nu aveți nimic împotrivă. Dar ar fi bine să fac prezentările...

Nu se simțea deloc în largul său. Încerca să găsească diferența între Ea (cea pe care, de abia acum își dădea seama cât de mult o iubise) și această fată cu zâmbet plăcut.

S-au îndreptat spre Herăstrău, vorbind despre nimicuri ca și cum de abia acum își dădeau seama că afară e frumos sau că autobuzele erau arhipline și orice ar fi făcut ei, tot se va găsi cineva care să-i calce pe picioare și să uite să-și ceară scuze.

Îi era tare greu să accepte că fata din fața sa nu știe nimic despre necazul lui și că vorbește despre nimicuri cu voluptatea unei femei care se știe admirată și doreste să narate asta nici în ruptul capului. Îi venea să o ia de după umeri dar îi era groază de privirea ei plină de compasiune și nu suporta asta.

Se simțea ca un puști de liceu care se afla, în sfârșit, în fața celei pe care o visase atât de multe ori vorbindu-i despre cu totul altceva decât

despre ce a făcut cutare sau cutare prof sau profă sau ce a avut pentru cutare sau cutare teză sau despre faptul că aia s-a încurcat cu unu' care a lăsat-o, în fața celei pentru care repetase de atât de multe săptămâni în fața oglinzii ceea ce-i va spune atunci când o va vedea și se va hotărî să rămână singur cu ea între patru ochi, imaginându-se în cele mai teatrale dialoguri posibile, ca atunci când în sfârșit se alia în fața ei să nu poată să spună decât banalități, simțindu-se penibil nu numai în ochii ei dar și în proprii ochi. Acea senzație care te domină atunci când vrei să spui atâtea și nu reușești decât să articulezi tâmpenii, acordându-le exagerată importanță fiind conștient că ochii și obrajii te trădează și nu pot participa la acel teatru ieftin, făcându-te să te simți și mai ridicol.

Ura siguranța celei care te ascultă nespunând nimic, rezervându-și dreptul doar să te judece și să te privească cu prefăcută curiozitate.

Se simțea ciudat lângă ea. Ar fi vrut să fie altfel..., cum, nici El nu știa. Îi era necaz că ea nu era deloc încurcată deși își dădea seama că nu are de ce. Ieșise la plimbare cu vărul ei și cu o cunoștință a acestuia. Amic al acestuia și nimic mai mult... Și a fost și va rămâne pentru ea doar „amicul acestuia" și nimic mai mult.

Deodată s-a simțit grozav de trist și singur. I se părea aproape nepotrivit să intervină în discuția celor doi și auzea ca prin vis că vorbeau cu și despre el, se mulțumea doar să meargă în liniște, cu mâinile adânc băgate în buzunare, urmărindu-și vârfurile bocancilor care măsurau distanța parcursă. Celălalt era fantastic de stăpân pe sine. „E normal, doare verișoară-sa". Probabil căși eu aș fi fost la fel de sigur dacă ar fi fost vorba de verișoară-mea. Ce-o mai face fata aia? S-o fi măritat? Cine mai știe... Sunt ani de când n-am mai văzut-o. Ce dobitoc pot fi; la ce mă gândesc eu. Gândi că bine ar fi fost să intre și el în discuția celorlalți după care hotărî că ar fi mult prea riscant. „Mă dau dracu' de gol și mă fac de toată băcănia. Las-o încolo de treabă..."

- Bă, las-o dracu' de treabă. Vorbesc cu tine și tu nu-mi răspunzi. Ce ai? îl întrebă celălalt. La ce te gândești... se opri brusc și, precaut, se îndreptă spre fată explicându-i:

- Individu' ăsta a avut un partial pe care, logic, l-a picat și acu' stă și jelește. Dă-l mă dracu' dă examen - continuă întorcându-se spre el și făcându-i cu ochiul. - Ai ieșit cu noi?

- Da.

- Atunci, ce stai aşa la distanţă de noi. Vară-mea nu muşcă, asta o garantez. Să ştii că dacă nu-ţi laşi gândurile negre, mă supăr.

- Bine, şi ce să fac, să râd ca proasta-n târg?

- Eşti ţăran... du-te dracu'! Da' d'ăla... şi-i bătu obrazul.

-Tu eşti oare chiar atât de supărat sau poate aveţi ceva de discutat şi eu sunt în plus. Pot să nu vă aud, să ştii sau, dacă vrei, pot să plec.

-Ce, aţi înnebunit? - sări celălalt. - Cum adică să pleci?! Aşa e el. E puţin mai retras, mai timid, dacă vrei, încă nu s-a învăţat cu tine. Să-i vezi după ce s-o învăţa, nimeni nu mai poate să-i ţină piept. Ascultă aici, la văr'tu că ştie el ce spune. Hai să mergem. Apoi spre El: - Femeia dracu' ce eşti!

- E, domnule, dacă eşti ceva mai retras, să ştii că aş vrea să am şi eu un umăr de care să mă sprijin. De vără-miu m-am plictisit. Te rog să-mi dai braţul şi să mergem.

Timpul parcă s-a oprit pentru o secundă. Ochii Celuilalt îi sclipesc de bucurie. O văzu pe verişoara su cum l-a luat pe El de braţ cu un gest elegant, dar prompt. Acesta simţea sânul mic dar tare al fetei strivindu-i-se de braţ, făcând să i se ridice un nod în gât care să blocheze (la timp, de altfel) orice sunet.

- Cred că ar fi bine să mergem la o bere - articula cu o voce chinuită.

-Tu bei bere? o întrebă pe fată.

-De ce nu...?

-Am întrebat aşa, într-o doară...

-Vrei să faci cinste, sau ce? Se simţi şi mai încurcat. Nu prea avea bani.

- Dacă n-a răspuns înseamnă că face - se grăbi să adaoge Celălalt. „Cum să nu, dacă ai fi în locul meu, tot asta ai spune?" - gândi El.

- Înţeleg că trei beri sau... şi se uită la prietenul său.

- Înţelegi bine. Bă ce dăştept băiat are mama. Hai să vedem dacă au ăştia bere. Îi luă prompt de braţşi se duseră la bar.

-Auzi, ai bani?

-Nu prea...

-Nu prea, sau n-ai?

-Aşa şi aşa.

-Bine, ţine aici şi-i strecură în mână mai multe bancnote. M-ai înjurat în gând; hai, acu' recunoaşte. Păi te lasă fratili tău?...

Au luat berea şi s-au întors la masă. Fata era numai zâmbet. Preţ de câteva secunde şi-a oprit privirea în ochii Lui. Băieţii s-au aşezat de o parte şi de cealaltă a fetei.

-Şi voi vă cunoaşteţi de mult? - întrebă fata.

-Oho, nici n-ai idee. Câte amintiri mă leagă pe mine de bestia asta, nici prin cap nu-ţi trece, ca şi atunci când am întâlnit-o pe Ea... brusc privirea Lui devenise severă.

...pe tovarăşa mea, ăsta mi-a zis: „Moşule, dacă ai şti ce ţapână e. Să ştii că vă potriviţi. Era normal să fie ţais, doar nu mă încurcam eu cu oricine. Da' nu asta conteazâ.. Stii, m-am simţit aşa., mai cocoş, mai mândru. Înţelegi. P-ormă, după ce ne-am certat, ştii, ţi-am spus; tot ăsta a venit la mine şi m-a convins să o iau cu ea de la capăt. *„E fată bună,mi-a zis, nu fi dobitoc să-i dai cu piciorul. Câţi n-ar vrea să aibă un asemenea om, că e om bă... om şi azi rar mai întâlneşti aşa ceva. A avut dreptate, ce să zic... Dup'aia în armată,da' ce să-ţi povestesc..."*

— Voi sunteţi fericiţi. Bravo vără-miu - spuse fata cu un fel de regret. El se uita la ea şi, sorbea din când în când din bere. Adevărul era că avea de ce...

Pendula bătea liniştită oră după oră, minut după minut, secundă după secundă. Calmul ei mecanic îl scotea din minţi. N-avea somn deloc. Se întorcea de pe o parte pe cealaltă încercând într-un final să adoarmă. Părea imposibil. Numărase până la o sută şi ceva, după care se plictisise să numere. S-a întors cu capul spre tavan, chinuindu-se să găsească un punct în care să-şi oprească privirile. Parcă n-ar fi existat. Îi era aproape imposibil să se concentreze. Îi treceau prin gând cele mai nebănuite lucruri. încercase să se gândească la filmul pe care cate tocmai ce-i văzuse pe video (o tâmpenie despre care nu se spunea că ar fi comedie dar la care n-ar fi râs nici copiii). Nu putea să adoarmă deşi se simţea totuşi obosit. Mâine din nou acelaşi lucru. Intrase într-un fel de joc, pe post de păpuşă. Un joc mecanic în care nu se putea întâmpla nimic deosebit, dar absolut. Totul parcă fusese prevăzut de constructor cu multă atenţie. Totul se repeta cu obstinenţă. Încercase să asculte puţină muzică dar n-a avut răbdare nici măcar pentru asta. Gershwin, care îi plăcea atât de mult, acum îl lăsa rece. Ascultase pentru a suta oară „Rhapsody in blue", partitura sa favorită şi, spre deosebire de alte dăţi, acum i s-a părut îngrozitor

delungăşi cam veselă pentru starea în care se afla el. După câteva minute de când începuse, a fost tentat să oprească casetofonul dar în speranţa că asta îl va linişti, a renunţat, cântând în gând măsură după măsură înaintea benzii, şi rugându-se la Dumnezeu să se termine odată. Lângă el stătea cuminte cartea pe care avusese intenţia să o continue dar care acum nu-i spunea ceva. Îi era îngrozitor de cald. Ar fi vrut să iasă afară, să se plimbe puţin, să ia puţin aer curat deşi de la aer curat venise, să se uite la un film adevărat, dar la televizor nu mai era de mult nimic iar acasă n-avea decât acea nenorocită de comedie călcătoare pe toţi nervii. Nu era omul care să recurgă la somnifere. Prefera oricât de greu i-ar fi fost să adoarmă totuşi să se străduiască să adoarmă fără vreun ajutor din flacon. *„Iar la şcoală şi mâine. Trebuie să mai ajung şi pe acolo. Acolo e plictiseală mai mare ca mine. Doar dacă vin şi fetele, atunci am ce să fac*". La cursuri, atunci când era unul mai plicticos sau când era un profesor care se uita vorbind, cei din spatele amfiteatrului jucau fie spânzurătoarea fie „X şi 0". În anul lui erau peste douăzeci de fete şi restul până la douăzeci şi patru, băieţi din care unul era el iar cel de al doilea. Celălalt. Fiind un colectiv majoritar feminin, în centrul atenţiei erau cei câţiva băieţi, pe seama cărora se spuneau multe. Logic, colectivul era împărţit în „bisericuţe". Întruna din bisericuţe erau şi băieţii şi câteva fete care erau tratate ca surori şi se pare, elese mândreau cu asta. De fapt, aceste situaţii (adică facultăţi unde erau mai multe fete decât băieţi) erau puţine. Una probabil că era A.S.E.-ul, cealaltă Medicina şi, logic. Filologia unde era student şi el. Atunci când veneau la şcoalăşi el şi fetele (surorile), erafoarte bine. Aveau lucruri comune de discutat (deşi acest termen este foarte pretenţios), aveau preocupări comune (şi asta e pretenţios, dar acum altul nu-mi vine în cap), aveauacel ceva care-i unea pe toţi. Între reprezentanţii aceleiaşi găşti (bisericuţe) nu existau secrete. Lui i se părea acest lucru fantastic. Era perioada când prezenta Facultate de Limbi şi Literaturi Străine, nu se numea aşa ci pur şi simplu „Facultatea de Filologie". De fapt după terminarea acestei facultăţi, absolvenţii acelui an aveau să spună că au început o facultate şi au terminat alta. Au început facultatea de Filologie şi au terminat Facultatea de Limbi şi Literaturi Străine. Era perioada când la aceastâ facultate cei care aveau prima specialitate o limbă străină, cea de a doua musai trebuia să fie limba şi literatura română. Existau deci cursuri unde se întâlneau cu toţii, fie ei de la limba germană, fie de la engleză, fie de la franceză, fie de la rusă, într-un singur amfiteatru (de obicei în Universitate). Era lucru ştiut că cei de la limba germană se aşezau pe rândurile din faţă (de la perete), franceza, pe rândurile de la geam iar engleza şi rusa pe rândul de la perete însă în

spate.Rar se întâmpla ca printre cei de la engleză şi rusă să se fi rătăcit şi vreun student la franceză, cu atât mai puţin de la germană. Dar erau totuşi... La cursurile de limba română contemporană, se ştia, rareori cineva îşi nota cursul (şi asta nu din pricina profesorilor, ci din pricina obiectului, destul de arid). Se scriau bilețele, se juca X şi 0, spânzurătoarea sau cine ştie ce. Câteodată se făceau chiar poezii, destul de reuşite de altfel. El stătea perândul de la perete, în spate. Lângă el de obicei se aşezau fetele de la engleză, câteva colege de grupă, şi o fată de la germană. Pe cea de la germană o respectau într-un mod deosebit. Pe lângă faptul că era o bună cunoscătoare a limbii germane (şi engleză) era o persoană foarte ironică, dar o ironie fină care în nici un caz nu putea să deranjeze penimeni. Ei îi spuneau Papi. Niciodată el n-a ştiu mai mult de atât cum o cheamăşi nici n-au încercat să afle. Era o fată slăbuţă, purta ochelari, cu părul brunet, cu un chip mai mult de copil foarte studios decât de ironia în persoană.

Ar fi vrut să meargă în discotecă. Nu pentru faptul că ar fi dorit să asculte muzică ci pentru că ştia, că acolo se întâlnea cu fetele. Majoritatea locuiau în cămin, în „6 Martie" şi discoteca „Preoteasa" era doar la câţiva paşi de ele. Căminul era de fete, deci dacă voiau să facă cunoştinţă cu băieţi puteau în cel mai fericit caz să meargă în discotecă. De altfel aşa se întâmpla de cele mai multe ori. Dar toate aveau un noroc... Veneau a doua zi la şcoalăşi începeau să povestească pe cine au cunoscut („agăţat") şi de multe ori se întâmpla aşa încât fetele se cuplau cu băieţi buni, de la ţară, din popor...

El ştia că acolo va găsi ce să facă sau măcar să vorbească cu cineva. Dar îşi dădu seama că nu mai are cum să ajungă acolo, pentru că nu mai circulau troleibuzele şi în al doilea rând, discoteca se închisese de mult. Ar mai fi fost o şansă. Să meargă până la Universitate cu metroul (încă mai circula) sau pe jos până la cămin la fete. Ştia că ele se culcau târziu şi, deseori, după discotecă se strângeau la una din ele în camerăşi stăteau la poveşti până aproape de dimineaţă asta în cel mai nefericit caz în care nu apărea la cineva în cămin vreun „bairam" unde chiar dacă nu cunoşteau pe nimeni, mergeau. Erauîntr-un fel de lume a lor, a căminiştilor. Erau între ei şi ce era sigur era faptul că se distrau de minune, până dimineaţa. Iar dacă se întâmpla ceva, dacă vreun „supărat" agăţat de nu se ştie cine în discotecă, se „enerva" puteau pleca oricând în cameră. Asta însă se întâmpla foarte rar. Sau puteau ieşi în faţa căminului, cu băieţi cu tot, unde se încingeau nişte concursuri de serenade de mai mare frumuseţea. El nu

ştia să cânte la chitară, dar nu era nimic. Una din fete ştia să cânte foarte bine (pentru un necunoscător) acceptabil pentru un cunoscător şi cântau împreună până dimineaţă.

Era însă prea târziu şi parcă n-avea chef să coboare din pat. Era totuşi cald şi bine (chiar prea cald). Întinse mâna după carte şi după ce o apucă, o puse în cealaltă mână, cuprima aprinzând lumina. Lampa era la capul patului şi atunci când a aprins-o lumina acesteia s-a oprit fix în ochii lui. A simţit un fel de săgetare în ochi. Instinctiv i-a închis. A clipit des de câteva ori, s-a ridicat într-un cot, şi-a potrivit pătura şi apoi a început să citească. Ochii îl usturau ca şi cum ar fi avut nisip. Mai trecuse o zi. încet, încet simţi cum îl cuprinde somnul, tocmai când intrase în miezul acţiunii cărţii. Făcea eforturi să citească mai departe dar nu putu. Atunci întinse mâna şi stinse veioza. Cartea rămase undeva lângă el, în pat.

CAPITOLUL V
MIX

Bun, şi acu' ce vrei?

— Ce să mai vreau acum. Ţi-am spus că mi s-ar fi părut mai cinstit, de exemplu, să-mi spui şi mie că nu ieşim singuri. În nici un caz să nu mă pomenesc pus în faţa faptului împlinit. Adică să stau şi să vă privesc, ezitând să intru în discuţie, pentru că voi eraţi mai apropiaţi şi nu puteam şti ce trebuie spus şi ce nu trebuie spus. Culmea e că seamănă fantastic cu Ea şi tu ştiai asta. Dacă ai vrut să mă faci să mă simt aiurea, să ştii că ai reuşit. Eram pregătit pentru orice, mai puţin pentru asta. Tu nici măcar nu ţi-ai pus întrebarea cum voi reacţiona.

-Deci, să înţeleg că am făcut o prostie...
-Înţelegi, ca de obicei, ceea ce vrei tu.
-Păi tu ai spus...

- Eu am spus, îl îngâna. Eu am spus, că m-am simţit din nou ca în prima zi când mă uitam pe furiş la Ea, când nici n-avusesem curajul s-o iau de mână...
-Pe verişoară-mea?!...
-Nu fi tâmpit!
-Mă străduiesc, da' nu înţeleg nimic.

-E şi tare greu...

-Păi e greu, cred că nici dracu' nu te mai înţelege. Cred că nici tu nu mai ştii ce vrei.

-Spun că...

-Las-o jos, că se-nvaţă-n braţe. Îţi place sau nu?

-Adică tu, adică tu... simţea că se sufocă de necaz...

- Adică eu am vrut să vă fac cunoştinţă, bou' bălţii ce eşti, ca să nu mai jeleşti pe mormânt străin. Ştiam, logic, ştiam că seamănă cu ea, tu de ce crezi că am vrut să ne întâlnim cu toţii, da' tu te prinzi mai greu. Vrea lumea să-i facă un bine şi el…

-Care lume?

-Păi eu ce dracu' sunt?!

-Aha, tu eşti lumea, mda, continuă!

-Mă, atât tu, cât şi ea, aţi trecut printr-un moment greu.

-E clar, a părăsit-o.

-Nu chiar aşa. A fost mai mult timp combinată cu un tip, chiar aveau gânduri serioase, de viitor. în sfârşit, eu începusem să fac economii să fac faţă la o nuntă. Da' tipu, a dispărut...

- ...Şi a lăsat-o sedusă şi neconsolată... încep să înţeleg. Mi se pare chiar că am început să înţeleg. Cred că va urma ceva tipic. Da' continuă.

-Te grăbeşti şi loveşti şi nu ştiu dacă sunt chiar cea mai potrivită persoană care să ia bobârnacele. Da' asta contează mai puţin. În faţa mea cel puţin, nu am ce să-mi reproşez. Eu am încercat să fac ceva pentru tine iar dacă tu ai înţeles că cel mai bun mod de a mulţumi e să-mi faci salata care mi-ai făcut-o, atunci înseamnă că avem o idee total diferită asupra acestui lucru. Scuze pentru gest, a fost vina mea.

- Ce ai, mă? Alo! revino-ţi! băi bărbate...

- Nu e tocmai uşor să vrei să ajuţi doi oameni, să vezi că poţi să-i ajuţi, să te întrebe la un moment dat unul de celălalt, iar atunci când vine răspunsul, ălălalt să te ia ca pe ultimu' prost.

- Alo, termină, mă. Scuză-mă, te rog!

- Asta e altceva. Cu alte cuvinte: eu v-am făcut cunoştinţă, v-aţi

văzut, v-aţi plăcut,cel puţin ea pe tine, deşi a spus că eşti ceva cam ciudat, în sensul de tăcut, deşi, sincer, habar n-am ce dracu' i-o fi plăcut la tine. Da' cine mai înţelege femeile astea, nu mă priveşte, în fond. După cât de femeie ai fost, ceva mă face să cred căşi ea ţie ţi-a plăcut. Uite numărul ei de telefon. Mi l-a lăsat în cazul în care vei dori să luaţi legătura. Din momentul ăsta eu am ieşit din joc. Procedaţi aşa cum vă taie capul. Sunteţi majori,vaccinaţi. Din partea mea, baftă!

El rămase interzis. Se uita când la bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Celălalt, când la acesta.

Ligia MARIN şi Raoul RUSSU, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

CAPITOLUL VI

MIX

Băi, la telefon - îl chemă cu indiferenţă deja cunoscuta secretară. E una care zice că te cunoaşte şi acu' ar vrea să-ţi vorbească. Îl privi cu subînţeles, zâmbind în colţul gurii. Mor femeile după el şi el nimic!

- Moare dracu' după mine - mârâi El nemulţumit, luându-i din mână cu un zâmbet sobru receptorul secretarei.

- Hm, cică pe el nici măcar nu-l interesează. Mă da' şmecher te mai crezi.

- Alo, da... da... sigur că da... n-aveţi pentru ce... sigur... peste o oră... Vă aştept atunci. Puse receptorul în furcă. Una vrea să discute cu mine despre nu ştiu ce - spuse spre secretară.

- Aha, aşa se zice acu'. Nu e cumva verişoara ta?

În primele câteva secunde i-a stat pe limbă o înjurătură la adresa curiozităţii secretarei. S-a stăpânit însă răspunzând calm:

-Nu, nu e.

-Hai mă, ce dracu', acu' te-oi fi supărat.

-Nu, dragoste, cine se poate supăra pe tine. Ţi-am spus doar că nu era vorba de nici o verişoara. Ştii că sunt un tip destul de direct şi nu prea mă ascund după astfel de scuze. Dacă vine vreuna cu care am nişte probleme, nu voi ezita niciodată să-ţi spun că...

— Acu' nu e necesar să fii şi porc. Poate că nu mă interesează ce faci tu cu cutăriţă sau cu cutăriţă...

— Nici nu intenţionam să fac asta. Începusem să-ţi spun, adică să te fac, urma o pauză - să înţelegi că te tratez ca pe o soră, deşi eu n-am nici o soră, dar pot să-mi imaginez. Nu e prea greu. Da' tu, ca orice femeie te gândeşti numai la...

-Zii, să mori tu!

-Să mor eu, da...

— Să dea Dumnezeu, i-o reteză scurt secretara. Mai bine ia-ţi scrisorile astea şi fă-le ceva şi încearcă să uiţi chestia cu să mă faci. Nu-s chiar aşa uşor de prins.

— Nici măcar să te fac să înţelegi? - întrebă cu ironie, uitându-se pe sub rama ochelarilor, luând prima scrisoare şi încercând să o deschidă.

— Băi... sună telefonul. - Alo, bună ziua, Uni-Fun Radio, vă rog, răspunse profesional secretara. Staţi un pic să văd dacă mai e. Puse mâna la receptor şi spre El. - E unu cunişte casete, eşti aici?

— Nu - răspunse cu ochii în scrisoare.

— Îmi pare rău, dar numai ce a plecat, încercaţi ceva mai târziu s-ar putea să se întoarcă. S-a dus să-şi ia ceva de mâncare. Cu multă plăcere. Bună ziua.

-Ţi-am zis că nu-s aici...

-Şi domnul a auzit că aş fi spus altceva?

-Nu, da'...

-Da' ce? Pur şi simplu i-am zis să revină.

-Bine.

-Aşa, vezi că poţi să fii şi băiat bun! Era pătruns de conţinutul scrisorii. Făcus-e abstracţie şi de prezenţa secretarei.

-Te iubeşte, nu-i aşa?

-Iar începi... Pur şi simplu sunt atent la ce scrie copilul ăsta.

-Şi ce scrie?

-Chiar vrei să-ţi citesc?

-Chiar vreau să-mi citeşti.

-De la început?

-De unde vrei tu.

-Bine, ascultă atunci... „O... habar n-am ce făceam duminica trecută...

-Începe aşa, fără bună, fără...

-Fără... Asculţi deci?

-Da!

— „Îmi pare nespus de rău că n-am putut să ascult emisiunea. Credeam, la fel ca Ligii, că acum va fi premiera. Draga B, încerc să mă iert, te rog fă-o şi tu..."

-Păi, fă-o...

-Pe cine?

-Nu fi porc, continuă!

— Îţi scriu chiar acum, când se derulează emisiunea. Eu cred că ar fi bine ca în această oră să difuzezi numai melodii lente... pentru suflet, cum ai spus tu. Poate te plictisesc, scrisoarea e în direct, dacă pot spune aşa. Poţi, mai departe...

— Genericul emisiunii şi acea superbă „Love Story"... Doamne, parcă era seara Crăciunului. Atunci eram ca şi azi, tot singură, puţin tristă.

-Taci, că se lasă cu tristeţi şi consolări...

-Mă, tu eşti sigură că vrei să asculţi scrisoarea?

-Mă scuzi, te rog!

-De ce nu realizezi tu topul Nostalgic?

-Chiar aşa, de ce nu realizezi tu topu' ăsta; cred căţi s-ar potrivi.

-Te-a întrebat cineva ceva?

-Ziceam şi eu, aşa... Mă rog, continuă!

-O,... muzică grecească. Probabil o casetă asemănătoare cu cea pe care o am şi eu (puţin veche). Splendid.

-Fără să te laud... cu adevărat eşti „sufletul mare al Uni Fanului".

-Gata, m-ai convins. Mai departe e tot aşa?

-Normal că nu.

-Atunci treci peste laude, ai măcar un dram de modestie.

-Îmi pare rău, n-am nimic Beatles în casă.

-Vei putea asculta la noi. Nu-i bai. Alte scrisori, ceva mai interesante n-ai?

-Ce înseamnă mai interesante?

— Păi... Adică mai interesante, ce e atât de greu de înțeles? Stai puțin; Alo, Uni-Fun, bună ziua, vă ascult... Își luă scrisorile și ieși din secretariat să poată găsi un loc unde să le poată citi în liniște, fără să fie tulburat de cineva extrem de curios.

Când închise ușa pe dinafară, în fața lui stătea o fată frumușică cu un zâmbet timid pebuze, cu ghiozdanul pe spate și cu un fel de mapă puternic colorată în mână.

-Bună ziua! Aici e Uni-Fun Radio?

-Da, pe cine căutați?

-Pe redactorul muzical care a fost de servici acum.

-Eu sunt - răspunse întinzându-i mâna fetei.

— Pe mine mă cheamă Diana și pur și simplu n-am avut nimic de rezolvat așa cum v-am spus, ci pur și simplu am venit să vă cunosc.

— Bucuros de cunoștință.

Nu știa, să o invite pe fată în redacție, sau nu. Din câte văzuse, camera era goală, deci posibilitatea existenței vreunui coleg curios prin apropiere, era aproape inexistentă. Nu știa dacăși acum acea cameră era liberă. Se ruga la Dumnezeu în gând să nu fi venit cineva acolo. S-ar fi putut ca fina lor ironie să o facă pe fată să nu se simtă bine deloc și, până la coadă, el era gazda.

— Vă rog, intrați. Deschise ușa. Slavă Domnului nu era nimeni înăuntru. Luați loc.

— Mulțumesc - răspunse politicos fata.

Se așternuse o liniște penibilă. Habar n-avea ce s-o întrebe pe fată sau să găsească un anumit pretext de unde să debuteze discuția. Privirea îi căzu însă pe mapa violent colorată, mapa pe care foarte grijulie fata și-o așezase pe genunchi (frumoși de altfel).

— Ce mapă frumoasă aveți - se trezi El vorbind.

-Și mie mi se pare reușită. Știți, la noi la liceu au venit cu ajutoare și au fost mai multe mape și mi-am putut lua și eu una.

-La ce liceu învățați? - era o întrebare politicoasă, cu toate că pe El numai asta nu-iinteresa, dar altceva, ce să întrebe?

— În primul rând am o rugăminte, dacă se poate...

Brusc i-a trecut prin cap posibilitatea ca fata să-i roage să-i înregistreze un număr de casete. Răspunse cu teamă:

— Vă rog.

— Dacă se poate să nu-mi mai vorbiți la persoana a doua plural. Pe

mine mă cheamă pur și simplu Diana.

-Și mai cum - se trezi vorbind gura fără el.

-Nu cred că are importanță, dar dacă totuși, insistați, Duhanov.

-Frumos nume...

— Pe naiba. Dar știți cum e, numele nu ți-l alegi niciodată. Asta depinde de părinți. Mapa alunecase un pic într-o parte permițând a fi văzută o pereche de genunchi, pe care El nu se putu să nu o admire, în gând.

Brusc ușa se deschise și instantaneu intră unul dintre colegii lui pufnind și înjurând detoți Dumnezeii toate cablurile din lume.

— Mă scuzați, nu v-am văzut. Vă vrăjiți? Lasă că e bine, sunteți tineri, dacă n-o faceți acu', atunci când? Când o-ți îmbătrâni?

El simți cum sângele i se urca în obraji și cum i se face o rușine față de fată, cumplită. Dacă ar fi putut s-ar fi ridicat și s-ar fi oprit fix în gâtul noului venit. Dar asta nu era delocpoliticos. Ce ar fi putut gândi fata despre El. Preferă să rămână la locul lui și să strângă pumnii tare. Fata a zâmbit un pic stânjenită.

-Hai să-fi arăt de unde se emite - găsi în sfârșit El fraza salvatoare.

-Hai.

— Stați măi, da' pe mine mă lăsați așa? se auzi vocea colegului care intrase furios în redacție. Nu cred că e politicos să nu-mi faci și mie, dom Șef, cunoștință cu fata.

Ochii Lui aruncau săgeți de foc. Dacă s-ar fi putut deschide pământul în acel moment și s-ar fi putut ca el să dispară, ar fi fost recunoscător providenței.

-Mă scuzați, Nicki și arătă fetei spre băiat, Diana - și făcu gestul invers.

-Bucuroasă de cunoștință. Sunteți cumva Nicki Boicu?

-Exact - confirmă cu o nespusă bucurie acesta.

-Să știți că vă ascult cu foarte mare atenție emisiunile. Îmi plac foarte mult.

"Deșteaptă fata. Foarte diplomată" - gândi El. Ajunseseră în fața ușii pline cu abțibilduri.

— Vă rog!

— Te rog - îl contrazise fata. Au intrat și El a început să-i explice cu

lux de amănunte fiecare aparat ce face, cumface, de ce face, ca şi cum fata ar fi fost o specialistă.

Fata îşi descheie paltonul. Ca şi cum s-ar fi apărat îşi duse mapa la piept. Avea corp frumos, nu se putu abţine El să observe. Termină explicaţiile.. Se aşternu iar acea linişte penibilă de mai înainte.

— Mulţumesc foarte mult, dacă voi mai trece cumva pe aici sper să nu supăr pe nimeni, sau altfel spus, pot să mai trec?

— Oricând eşti binevenită...

— Acum îmi pare rău, dar trebuie să plec. Oricum, sper să ne mai întâlnim, adică mai trec eu pe aici.

Nici nu ştia cum să fie răspunsul Lui. Nici prea amabil, ar fi putut fi uşor interpretabil, nici rigid; din nou ar fi putut fi interpretabil. Se mulţumi să zâmbească, stăpân pe sine şi să ridice din umeri. În spatele Lui, Nicki era tot un zâmbet. Fata ieşi şi închise uşa după sine. Atunci El se întoarse spre Nicki:

— Se putea să nu faci tu puţin aşa pe deşteptu'. M-ai făcut de cacao; gata acu' poţi să te simţi fericit.

— Adevărul e că e o tipă tare. Ce o fi văzut la tine, habar n-am. Nu ştiu de ce, da' numai pe voi, ăştia de la muzical, vă caută lumea.

-Păi cum vrei să te caute lumea, dacă tu le spui numai de nenorociri?!

-Şi despre ce crede mintea aia a ta, creaţă, că ar trebui să le spunem?

-Băi, nu ştiu, nu mă bag, aici nu e felia mea.

-Orice ai zice da' ăştuia că tipa care numai ce a fost la tine cred că e şi din felia mea.

— Du-te dracu'! Supărat, ieşi din studio. Muzicalul de serviciu se uita curios la cei doi neînţelegând nimic, şi-a pus căştile pe urechi şi a revenit la treaba sa. „Peste tot numai idioţi. Te împiedici la tot pasul de ei. Aia din secretariat e numai cu ochii în patru doar să nu-i scape nimic, ăsta intră exact acolo unde nu-i fierbe oala". El s-a aşezat nervos pe un scaun, având încă în mâini scrisorile. Deschide una din ele: „Numele meu este

Pia şi scriu pentru prima oară acestui post de radio, care, dacă ar exista topul posturilor de radio ar fi pe locul întâi datorită scânteilor muzicale ce sunt trimise în inimile tuturor ascultătorilor, făcând ca lacrimile să se transforme în bucurii şi moartea în viaţă, ura în iubire, lenea în muncăşi aur să nu mai semene moarte. Aş dori o dedicaţie pentru - mama:

— D-ra doctor Bianca Jec de la Policlinica Ginecologică de pe str. Ursuleţului nr. Leit şi pentru personalul acestei policlinici şi pentru toţi copiii bolnavi de S.I.D.A.

Se opri. împături scrisoarea şi scrise pe ea „dedicaţii". Luă alta:

„Dragii mei prieteni de la Uni-Fun Radio,

Îmi încep scrisoarea către voi, rugându-vă mult de tot să încercaţi să-mi răspundeţi, deoarece numai în joia viitoare, adică pe 10 octombrie, eu vă voi putea asculta integral, adică de la ora 18,00 până la 20,00". Ochii îi alunecară în josul paginii, unde citi: „îmi puteţi spune cum să procedez cu scrisorile mele pentru ca voi să răspundeţi la ele? Vă va face plăcere să mă numiţi de acum încolo una din prietenele Uni-Fun?

Vă place culoarea mea preferată, adică albastrul?" O împături cu grijă după ce a scris pe scrisoare. „Răspunsuri la scrisori". Luă alta. Ochii îi căzură pe finalul scrisorii: „Te sărut dulce (ştii tu unde)" E clar! Pentru răspunsuri!

Peste mulţi ani va primi scrisori care de altfel vor dovedi cât de aproape de sufletulascultătorilor este, iar consideraţiile Lui ceva cam răutăcioase acum, se vor transforma. O scrisoare îl va face să se oprească din tirajul acestora şi să o citească cu multă atenţie. Îl durea adevărul celor găsite în acea epistolă, aparent foarte neutrăşi-şi va pune totdeauna întrebarea existentă în scrisoare, în fiecare program, devenind un fel de deviză, un fel de stindard al lui: „Dragă B. La început a fost o Scufiţă Roşie, au urmat două ore de muzică clasică de cea mai bună calitate (la care ai renunţat) apoi o seară de party (văd căşi la ea ai renunţat). Acum a mai rămas un top Dance. Ce va mai urma?"

Într-adevăr, oare ce va urma?

Găsi un plic străin (cu format străin). Pe el era menţionat numele Lui. Cu o oarecare teamă l-a desfăcut. Înăuntru a găsit o felicitare din carton de calitate. Un tigrişor apăsând pe un buton. O deschise „*I pup you şi mi-e foarte dor de tine. N-am uitat că e ziua ta. Cum aş fi putut să*

uit. Deci, cum e obiceiul la noi, îți urez numai bine și să fim cât mai mult timp împreună..." Nu putea fi adevărat. Era de la Ea. „...Așa cum sunt doi tovarăși de arme, luptând pentru același țel în cazul nostru, în numele a ce a fost odată. Deși nu sunt adeptacuvintelor mari, îmi vine să scriu de o mie de ori te iubesc. Da, asta este realitatea. Îmi este foarte, foarte greu fără tine." Reciti felicitarea de câteva ori. Într-adevăr acum, azi era ziua lui de naștere. Niciodată Ea nu uitase să-i felicite de ziua de naștere. Se pare că nici acum. Prima Lui zi de naștere care nici măcar n-a știut când a venit. O zi ca toate celelalte. Ziua Lui de naștere... prima... fără ea, după atâția ani. Îi venea să plângă, nici El nu știa de ce. De bucurie sau de supărare. Îi era necaz că totul ieșise atât de tâmpesc. Totul i se părea stupid, lipsit de sens. Înconjurat de atâția oameni și totuși singur.

Privea timbrele de pe plic. Erau timbre germane. Deci ajunsese în Germania. Probabil că acum Celălalt va respira în sfârșit ușurat. Probabil că acesta a fost motivul pentru care Ea nu mai apăruse așa mult timp la școală. Dar nu izbutea să înțeleagă din ce motiv s-a ascuns în halul ăsta. Cine ar fi putut sta în calea hotărârii Ei? El, în nici un caz. îi trecu un gând prostesc prin minte: *„Da' Ea nu știe o boabă nemțește"*. își aduse în schimb repede aminte că avea rude acolo și n-ar fi fost o problemă pentru Ea. Refuza să creadă că a plecat definitiv din țară așa, fără măștie nimeni. Nu vedea motivul. Se uita cu dușmănie la plic. De ce era nevoie să existe și distanțe geografice între oameni, ca și cum n-ar fi fost suficiente piedici între ei? Deși își dădea seama că raționamentul său era ridicol nu putea să se consoleze cu gândul că de acum încolo nu va mai putea nici măcar să o vadă. Acceptase deja de foarte mult timp ideea de a o vedea cu altcineva. Nu putea spune că-i măgulea postura sa, dar oricum i se părea mai ușor de trăit așa.

— Salve, moșu!

— Salve. întoarse brusc capul spre ușă. Mâna îi era deja pe plic și-i strecura cu destul de multă dibăcie printre celelalte scrisori.

-Da', nu prea pari vesel. Ce s-a întâmplat cu tine? Vreo corabie? Sau fetițe?.

-Ce fetițe, n-am nimic.

-Ce spui tu, prietene! Era greu să-i duci pe Sandu.

-Pe bune dacă am ceva. —Azi e ziua ta. —Da? se prefăcu el că nu știe.

— Da! Răspunse sec Sandu. De când te cunosc n-ai dat și tu o bere. Și mai lasă-le dracu' de foanfe. A plecat. Treaba ei. Apropo, era acu' cineva pe coridor, întreba de tine...

-Cine dracu'!

-Nu știu, una. Să mă duc să o chem, sau ieși tu?

-Ies eu, mulțumesc!

-N-ai pentru ce, da' cu berea cum rămâne?

-Vedem... Ieși pe coridor. Afară îl aștepta verișoara Celuilalt.

— Mi-a zis vără-miu că te găsesc aici. Am venit să te văd. Ce mai faci? Am înțeles că azi e ziua ta de naștere. Asta e pentru tine. îi întinse o floare.

— Mulțumesc mult!

— N-ai pentru ce. Ce mai faci? Mai stai pe aici sau ieșim pe undeva? Am scăpat și eu ceva mai devreme și m-am gândit că poate te corup să mergem pe undeva.

-Stai două secunde.

-Da' două să fie. Să nu faci și tu cum face vără-miu...

-Sigur. Deschise ușa camerei unde îl lăsase pe Sandu.

-Sandule, regret, dar eu trebuie să plec.

-A venit fata după tine. Nu ți-am spus eu? Hai, acu', să te iert.

-Băi știi...

— Lasă mă, dai o bere altă dată. Dispari, că te așteaptă fata!

Închise ușa în urma sa. Adevărul era că picase la fix. îi trecu prin cap un gând pe care nu a vrut deloc să-i alunge: „De ce n-aș încerca? Și eu și ea suntem singuri.Amândoi simțim nevoia de a nu mai fi singuri", îi era frică să se gândească că s-ar fi putut să înceapă o nouă legătură sentimentală. Dar, să nu anticipăm.

Bogdan STRĂTULA, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

CAPITOLUL VII

JINGLE

Maşina zbura pe drumul liber. Adevărul era că lui Dani îi plăcea să conducă cu viteză mare (mai ales că maşina îi permitea) şi, dacă desigur se putea, ar fi preferat să conducă noaptea deşi era conştient de pericolul acesteia. Chiar puţini din cei care mergeau de obicei cu el cu maşina se încumetau să pornească noaptea la drum. Majoritatea segândeau la beţivi care puteau ieşi pe neaşteptate în drum şi pe care ar fi fost de greu să-i ocolească, judecând după viteza cu care mergea Dani, sau la căruţe, care, logic, circulau aşa cum îi stă bine românului, adică fără semnalizare, etc. De astă dată însă, în maşină mai erau pe lângă Dani, o fată (Carmen) şi un băiat (comercialul-Duiu). Carmen era „fata" lui Dani... Pare ciudat. Şi nouă ne-a părut la fel de ciudat. Când spun „nouă", mă refer la cei care-i cunoşteam pe Dani. Printre noi, el era considerat ca fiind băiatul care nu are „nevoie" de fete (sau fată) asta pentru că niciodată nu l-am văzut pe Dani cu o fată căreia să-i spună într-un fel, încât să bănuim măcar dacă nu săştim, că respectiva este prietena lui. O perioadă, e drept, o astfel de încercare existase, cu Corina. Dar încercarea era mult prea timidă pentru a putea să ne facă să credem că, într-adevăr, ar fi fost ceva între ei.

Deodată însă apăruse Carmen. Cum? Nimeni nu ştia (mai puţin Dani), deşi, sincer să fiu,nu cred că el ştie, dar să lăsăm asta la o parte. Carmen era

omul care înghiţea răcnetele lui Dani atunci când era prost dispus; dacă se întâmpla să mai şi greşească cu ceva - era clar. Noi dispăream din calea lui. O vedea pe Carmen şi începea showul...

-Carmen, ce sunt norii? - întrebă deodată Dani.

-Ce?

-Ce sunt norii?

-Păi, cred că sunt nişte neutroni şi... Carmen s-a oprit.

— Neutroni... O îngâna Dani. Auzi, neutroni...! Cum poţi să spui aşa aberaţii? Norii sunt vapori de apă... Auzi neutroni...! Păi tu nu-ţi dai seama ce câmpuri ar fi existat...Adică, după tine, când plouă, nouă ne cad pe haine milioane de neutroni...

— Băi Dani, n-am spus căştiu ce sunt. Am răspuns doar. Ştii foarte bine că eu şi fizica suntem două lucruri total paralele. Apoi către Duiu -Eu am terminat liceul la secţie de uman. Îţi dai seama ce fizică făceam noi.

— Nu contează dom'le la ce secţie ai terminat liceul! vocifera Dani. Mai spui şi altcuiva asemenea aberaţii, îşi face cruce omu'. Cum e posibilă o asemenea... ă... ă... ă... comoditate în gândire. Încearcăşi tu să gândeşti puţin. Da' ce e fizica? Ştii? Nu ştii -conchide Dani scurt.

— Fizica e obiectul la care la şcoală aveam notele cele mai mici.

— Bun! Şi ce studiază? Adică nu-i bun, deloc da' acu'... Studiază totalitatea fenomenelor care ne înconjoarăşi, mai termină cu fizica ta că începi să mă calci pe nervi. Mai ai un pic şi începi să mă întrebi dacă îmi mai aduc aminte care este formula forţei sau a presiunii sau mai ştiu eu ce. Lasă-mă, nene, în pace...

Dani conducea calm, cu ochii la drum, zâmbind în colţul gurii.

-Care e?

-Care e ce?

-Formula presiunii sau a forţei sau...

— Hai măi Dani, ce Dumnezeu, tu chiar ai chef la ora asta de întrebări din fizică? Nu vezi, fata e obosită şi tu ai căşunat pe ea - se auzi de undeva din spatele maşinii vocea lui Duiu.

— N-am căşunat mă', da' sunt probleme pe care trebuie să le

cunoascăşi pe care nule ştie. Dacă nu le-a făcut la şcoală, acu' de ce nu le reia astfel încât să le reţinăşi să le folosească mai departe în viaţă? Tu n-auzi ce spune? Auzi, neutroni. Păi, dacă nu eram la volan, aş fi putut să-i explic eu, da'...

— Nu... Nu... Te rog. Te rog mult. Iartă-mă. întreabă-mă ce vrei tu da' nu de fizică. Niciodată nu mi-a plăcut!

-Auzi, neutroni...

-Hai măi Dani, acum cât o ţii aşa?!

-Neutroni... norii...

— Dani, cred căşi tu şi Carmen sunteţi foarte obosiţi. N-ar fi mai bine să schimbaţi subiectul? - îşi dădu cu părerea Duiu.

-Dani, săştii căşi eu pot să-ţi pun multe întrebări la care să nu-mi răspunzi, aşa ignorantă la fizică cum sunt eu. Da' tu te superi...

-Pune-mi!

-Nu, că te superi...

-Nu mă supăr, pune-mi!

-Pe bune, nu te superi?

-Am spus, pune-mi! adaogă Dani pe un ton categoric.

— Bine, tu ai vrut-o. Carmen era ca o pisică în faţa şoricelului gata prins, cu careînainte să-i mănânce, se mai joacă un pic cu el. Uite, îţi las ţie libertatea de a-ţi alegedomeniul, în afară de fizică.

-Băi, pui sau nu pui?

-Unde a locuit Nichita Stănescu?

-La Ploieşti!

-La Ploieşti, la Ploieşti, da' unde?

-Vrei numele străzii?

-Nu, ce se mai află în apropierea casei lui?

-Muzeul Ceasurilor.

-Braaavo!

-Alta... Sau renunţi?

-Cine a scris „O tragedie americana?" Proust, Hamingway, Jack London?

-Dreiser, altceva.

-Braaavo! apoi către Duiu -Ştie mă, mânca-l-ar mama.

-Da dom'le, știe.

-Dani, reluă Carmen, unde găsim următoarele versuri:

„Țintisem ochii-ntr-ai iubitei mele ce-sus privea; și-ncât ajunge-n țintă zvâcnind din arc săgeata cu oțele, ajuns, simții că văzul nu-i alintă, minune rară-n cer. „Gândește-te un pic".

„ ...ajunge ținta"-ai spus?

-Da!

-Păi, trebuie să fie un autor vestit.

-Corect ! Carmen îi făcu cu ochiul lui Duiu.

-Îmi scapă; în tot cazul e un nume scurt.

-Așa, mai sapă!

-Măi Dani, las-o acum; nu cred să ghicești. Fii mai bine atent la drum.

-Stai măi liniștit, sunt foarte atent la drum!

-Hai, hai gândește-te - radia Carmen.

-Păi, lasă-mă!

Pentru puțin timp în mașină se făcu liniște. Probabil că, pe bancheta din spate, Duiu deja adormise. Dani era atent la drum iar Carmen își făcuse un locșor, ca o pisicăși stătea cuminte în așteptare. Pe buzele lui Dani se citeau nume de autori pe care îi pronunța în gând, nearticulând. Automobilul înghițea cu lăcomie kilometru după kilometru. în stânga și în dreapta, întuneric beznă.

-Băi, parcă mergem prin smoală - se auzi vocea cuminte a lui Carmen.

-Alighieri... Dante Alighieri... Probabil „Divina Comedie" - spune deodată Dani.

-Băi, ești grozav, bate palma!

-Așa e, Carmen? întrebă Duiu.

-Da mă, a ghicit.

-Formidabil, ăsta e bun pentru Teleenciclopedia. Când deschide gura parcă spune cuprinsul. Dani zâmbea mulțumit.

Altă dată, domnișoară, să nu mai spui că mă închizi.

Nu mă înnebuni. Uite te întreb acu' ceva și nu-mi răspunzi.

— Băi, băieți da' cu mine ce aveți? Înțeleg între voi o fi ce o fi da' cu mine ce aveți? Vreau să ajung cu bine acasă, totuși. Carmen, ce dracu' lasă omu' să se concentreze.

-Păi, eu îl las să se concentreze, dar știi că...

-Sigur că da, nimeni n-a spus altceva.

-Măi Duiu, tu nu știi ce mi-a făcut ăsta mie...

-Băi, nu-mi permit asemenea curiozități. Stai mă' nu te gândi așa departe.

-Cine ți-a zis că mă gândesc așa departe? Pur și simplu presupun.

-Presupui, pe dracu'.

-Dacă vrei tu, așa să fie!

— Nu mă, da' imaginează-ți tot drumul de la București până la Constanța m-a făcut să-mi dau palme și să cred că am trăit de pomană până acum pentru că nu am știut cât de grea poate fi o locomotivăși de ce asta nu derapează. De atunci am zis că nu mai mergcu el cu mașina. Da' n-am rezistat, precum vezi.

— Stai măi, nu cred că e cazul să-ți faci asemenea probleme, la multe din întrebările pe care ți le pune Dani, nu răspund nici studenții de la politehnicăși, vorba aia,ăia sunt meseriași sau ar fi trebuit să fie. Tu nu știi când ne ia pe noi la întrebări și tot cu dastea umblă. Eram eu și cu Cristi Singer și Dani găsise pe cine să-și verse locul cu toate că nici eu nici Cristi n-aveam absolut nici o vină, da' asta e partea a doua. Dani zâmbea mulțumit.

-Nu știu dacă tu ai fost atunci la Savu. Ai fost?

-Când?

-Atunci când cu Revelionul...

-Cred că nu.

-Nu, încă nu erai în București.

-Nu, încă nu eram în București.

-Știi ce a făcut acolo?

-Dacă nu eram în București, de unde ai vrea să știu?

-Logic, aici ai dreptate, lasă că-ți spun eu. Ne-a băgat pe toți într-o cameră și ne-a ținut o ședință de nu ne-am văzut; tot cu d-astea, cu unghiul sub care trebuie să fie înclinată antena, forțe de frecare etc. Măi, îți spun, mie îmi venea să urlu, mă uitam împrejur, aveau toți așa un chef de ce spunea Dani, de nu se poate.

-Hai, nu exagera - replică Dani.

-Lasă fata să vorbească. De ce o întrerupi? Se poate Dani?!

Da' eu m-am dus în camera cealaltă. Păi, ce să fac la ședință. M-am dus dincolo, am mâncat, am dansat, m-am distrat.

— Deci te-ai simțit și tu bine - interveni Dani.

— Da, m-am simțit și eu bine. Dar, sunt convinsă că tu niciodată nu ți-ai pusîntrebarea dacă n-aș vrea să mă simt și eu bine, așa, mai aproape de tine. Măcar atunci când nu suntem în radio. Te-ai vindecat cu fizica ta, fi-ți-ar aia a dracu' să-ți fie. Am vrut și eu să dansez cu el. Nu neapărat bluesuri, orice, dar să fie și el lângă mine.

Dani să danseze, n-ai să vezi.

Acu m-am convins.

Auzi Dani, da' tu de ce nu dansezi?

Pur și simplu, nu dansez.

Stai măi puțin, nu trebuie să ai cine știe ce școală ca să dansezi. Eu, de exemplu, habar n-am să dansez. Mă mișc și eu în ritmul muzicii, acolo, așa ca lumea. El vrea să fie perfect - se trezi Carmen vorbind.

— M-ai înțeles greșit. în nici un caz nu vreau să fiu perfect. Că tind spre perfecțiune,

asta e cu totul... ă... ă... ă... ă... altceva. Pur și simplu, eu n-am dansat niciodată și nefăcând, un lucru, n-ai cum să știi dacă e bine sau e rău. De exemplu, Codruța a încercat să mă ia la dans, și asta nu o dată. Nu e rea-voința din partea mea ci pur și simplu n-amfăcut-o niciodată și mi-e greu să mă hotărăsc.

— Ce să ne mai facem; parcă director de post de radio ai fost de când te-ai născut! -răspunse un pic răutăcioasă Carmen.

— E cu totul altceva. E mult mai aproape de ceea ce mă pricep eu să fac. Eu am făcut Electronica tocmai pentru că mi-a plăcut foarte mult fizica, iar prin intermediul radioului, pot fi mai aproape și de pasiunea mea cât și de pregătirea pe care o am. Nu e suficient să fii director de radio doar cu numele. Ăla e egal cu zero. Mă refer la ăla care se consideră asta, el fiind bătă la fizică.

— Iar începe cu fizica, nu îl mai suport.

— Lasă-l Carmen în pace. Dani am o rugăminte: hai să oprim undeva. Te mai odihnești și tu, bea și pisoiul ăsta al tău un suc bem și noi o bere. Ce zici?

— O idee foarte bună, dar, din păcate, eu nu pot să beau decât un suc. În primul rândsunt la volan și în al doilea rând eu nu beau din principiu.

— Stai măi, nu mă înțelege greșit. A fost vorba de cea mai dezalcoolizată bere posibilă, altfel nu-mi permiteam să-ți fac propunerea.

Băieți, dacă sunt în plus, spuneți-mi, dispar într-o secundă.

Ce ai, Carmen?!

Nimic, da' văd că ați ajuns deja la propuneri.

— Așa e să pleci cu ăia mici la drum. Nu m-am supărat, și nici nu te-am interpretat greșit. Uite, fără să vrei ai atins încă un punct sensibil în ce mă privește. Nu beau pentru că sunt director de post de radio și habar n-am când trebuie să mă urc în mașinăși... bine,ăsta e doar un motiv.

Duiu ridică mâinile în sus, în semn de predare.

Gata, șefu, să trăiți!

Dacă tu vrei să bei o bere, OK!

Așa, ca boschetarii, singur... nu-mi merge.

Începi să te apropii de un comercial adevărat.

Mai zii, mai zii, că-mi place.

— Și mai e ceva cu berea. Uite, de exemplu, Iulian dacă ia o bere la bord începe să vorbească tare și de mult.

Hai mă, las-o dracu'.

Da, da. — Nu-mi vine să cred.

Și, cu toate astea, a fost și va rămâne, cel puțin până acuin, cel mai bun comercial.

El e „domnu' director comercial"...

Oricum, rămâne valabil ce ți-am spus.

Să înțeleg că va trebui să vorbesc și eu mult și tare după o bere. Înțelegi ce vrei! Pisoiu' nu mai zice nimic. S-a liniștit așa, brusc...

— Cred că a adormit. Te rog, pune-i tu geaca mea pe ea. E în spatele tău. Duiu puse geaca lui Dani peste Carmen care mârâi ceva în somn după care se înfășură în geacă. Pentru o fracțiune de secundă ochii lui Danii o priviră într-un anumit fel.

Discret, Duiu se lăsă pe bancheta din spate și găsi un punct în noaptea de după geam, extrem de interesant.

-Mulțumesc mult…

-N-ai pentru ce!

În mașină se lăsase liniștea. Se auzea doar fâsâitul cauciucurilor

CAPITOLUL VIII
JINGLE

„Hey little girl is your daddy home.
Did he go away leave you ll alone
I got bad desire I'm on fire

Tell me now baby is he got to you
Can do to you the things that i do
I can take you higer I'm on fire

Sometimes it's like,someone took a knife baby edgy
And dull and cut a six-inch valley through the Midlle of my soul.

At night wake up with the sheets soaking wet and a
Freight train running through the middle of my head
Only you can cool my desire I'm on fire" – tare băi,tare rău băiatu' ăsta'…

—Da' cine e? —Băi, tu râzi de mine?
-Nu, pur și simplu nu știu cine e. Ce vezi atât de rău în asta?
-Cum mă', nu știi cine cântă piesa asta?
-Nu!
-Și tu ești redactor muzical... 'Ai dă tine!

— Până la urmă mă luminezi şi pe mine sau mă laşi să mor în beznа neştiinţei. Dacă vrei să-mi spui, bine, dacă nu vrei să-mi spui, du-te dracu' şi gata! Ce crezi că un redactor muzical ştie absolut tot despre tot ce mişcă în plan muzical în lumea asta? Dacă tu crezi asta, păcat de tine...

— E Springsteen... Bruce Springsteen. E tătic, ascultă aci la fratili tău. E tătic, rău de tot. Cântă băiatu', meserie. L-am ascultat prima dată în liceu. A adus unu' dintre băieţi o casetă pe care era trasă piesa asta. Mie mi s-a părut interesantăşi l-am întrebat pe tip, aşa căţine acu' minte cine cântă. Ăla s-a uitat la mine ca la una din minunile lumii, după care, cu o scârbă pe care cred ca nu o voi uita toată viaţa, mi-a răspuns:

— Sa înţeleg că eu am fost azi cel care întreabăşi căruia i se răspunde cu scârba suverană de care ai vorbit ceva mai devreme?

— Nu fii prost! Asta ţi-am spus-o ca să nu crezi că eu, după ce m-am născut, primullucru despre care am aflat a fost că piesa asta o cânta Bruce Springsteen. Da', oricum, tu trebuia ştiut asta, dacă nu din pasiune pentru muzică, măcar datorită profesiei pe care ţiai ales-o. Norocu' tău însăştii care e?

— Care? Că sunt eu băiat de treabă, fratele tău, şi-ţi spun şi ţie ce mai mişcă în lumea asta, şi nu o să te spun la nimeni că nu ştiai de Springsteen. Bă' te râd şi curcile. Pe bune, auzi da' asta ştii cine o cântă? Sună aşa. începând să fredoneze: „The time are tough now/ Just getting tougher/ This old world is rough/ It's just getting roughter/ Cover me..." zii măştii sau nu ştii?

Bruce Springsteen.

Păi, bine mă', p-asta cum dracu' d-ai recunoscut-o şi pă prima n-ai fost în stare? Aşa e, e Bruce...

— Era şi tare greu. Dacă prima dată mi-ai fredonat o melodie a lui Springsteen şi n-am ştiut cine o cântă, tu ca să mă faci şi mai dobitoc decât ţi-am părut, în mod logic, mi-ai cântat tot una a aceluiaşi. Nu vezi raţionamentul meu normal? Acu' ai putea să recunoşti cel puţin şi tu ai cântat şi prima şi a doua piesă atât de fals că nici autorul lor cred că nu le recunoştea. Apropo de autor, cine le-a scris? Celălalt se apleacă spre casetofon, bägă o casetă, apăsă butonul „play", caseta începu să-şi învârtă rolele.

Ia' ascultă mă', cântă meseriaşu' -şi începu să se mişte în ritmul melodiei.

-Parcă te-am întrebat ceva. De ce ocoleşti răspunsul?

-Ce?

-Cine a scris toate melodiile.

-All songs words and music by Bruce Springsteen.

-Păi, asta înseamnă că tipu' e într-adevăr tare.

Celălalt se opri brusc din dansul său şi, cu o figură nemulţumită, îi răspunse:

— Bravo mă' crezi că eu îţi vând braşoave. Băi puştiule, mai ascultă şi de ăia mai mari ca tine, că nu te învaţă de rău.

-Sorry... Mi-o dai şi mie să o trag?

-Ce?

-Ghici. Ce dracu' puteam să-ţi cer decât să trag şi eu decât caseta.

-Să ne mai gândim.

-Mă calci pe nervi. Deci, mi-o dai sau nu?

-E în cas. De ce nu o tragi, zău dacă te înţeleg.

— Păi d'aia. Dacă nu te-aş fi întrebat mi-o băgai p'aia cu „Used by Permision" sau cu „Unauthorized duplication is a violation of laws".

— Cred că aici ai dreptate. Auzi mă cum cântă moşu' - „Sometimes it's like someone took a knife baby edge", fredona Celălalt lăsându-se mişcat şi la propriu şi la figurat depiesa lui Springsteen - , E tare...

-Cum se cheamă piesa?

-I'm on fire... mai vrei ceva?

-Da, a...

-Albumul... Scrie... „Born In the USA", casa de discuri: CBS, durată 45 min., anu' apariţiei 1984. Ce mai vrei? Ordinea melodiilor pe albumul original?

-Cum adică „original"?

-Păi, a apărut şi pe pirat, numai că ordinea pieselor e alta.

-Zău? Băi da' tu eşti într-adevăr tare...

— Prima „Born in the USA", doi „Cover Me", trei „Darlington county", patru „Workingon the Highway", cinci „Downbound Train", şase, supărata pe care numai ce am ascultat-o „I'm on fire".

-Stai mă', mai rar, oricum, gata, ajunge!
-A şaptea, „No Surrender", a opta „Bobby... - Gata!
-Jean
-Ce Jean?
-Cum?
-Cum ce Jean?
-Care Jean?
-„Bobby Jean".
-Ce-i cu ăsta?
-A opta piesă mă. N-ai vrut tu ordinea melodiilor?
-Da, dar tot eu am spus „gata, ajunge".
-Păi, mai sunt încă cinci.
-Să fie iubite. Gata, eu am aflat ceea ce-mi trebuia.

— Asta s-o crezi tu. Uite, până mâine îţi dau temă. Ia mata caseta asta, ascult-o, vezi versurile, adică citeşte-le cu atenţie, sunt în coperta casetei şi mâine stăm de vorbă.

— Au început ai noştri să scoată casete care să aibăşi versurile melodiilor? Nu ştiam!

— Iar eşti dobitoc şi-ini pare tare rău că trebuie să-ţi spun în faţă acest crud adevăr da', asta e. Cască mă, ochii! Unde dracu' vezi tu că e românească?

— Mă scuzi...

— Una, două şi mai trage un „mă scuzi" şi a terminat cu tine. Frumos îţi stă!

Celălalt zâmbi ca un copil vinovat, prefăcându-se că-i pare rău.
— Nu glumesc, fii atent!
Şi ce, vrei să spui, mâine mă pui să fac analiza literară a versurilor lui Springsteen.Asta s-o crezi tu!
— Rămâne valabilă antepenultima mea afirmaţie!

CAPITOLUL IX
MIX &JINGLE

Îmi plăcea foarte mult să observ oamenii... Ţin minte reacţia pe care am avut-o după ce am citit Idiotul lui Dostoievski. Mi se păruse o lectură deosebit de uşoară. Altfel spus,am citit romanul cu sufletul la gură, aşa cum citeşti o carte poliţistă. Mă captivase şi mă fascinase prinţul Mîşkin a cărui poreclă dă, de altfel, şi titlul romanului. Mă fascinase prinnecesitatea lui arzătoare de a iubi, prin al său balans între extreme. Prin ochii lui, Mîşkin,eu am învăţat să văd lumea într-un anumit fel. Ţin minte că după ce am terminat romanul,mult timp am fost tentat să cataloghez oamenii după personajele lui Dostoievski. Îmi plăcea foarte mult să tac şi să mă uit la oameni, amuzându-mă pe socoteala lor, să-i văd aşa cum ar fi vrut ei să pară pentru cei cu care vorbeau şi aşa cum erau , de fapt, în realitate, îmi plăcea să-i descopăr după râs pe fiecare dintre ei.

Unul dintre personajele observaţiilor mele a fost un coleg de radio. Prima dată apăruse în radio ca reporter. Unul dintre cei buni la toate. L-am primit între noi cu inima deschisă. Nu pot să uit conflictele pe care le-a avut cu Anca, spre exemplu (e vorbadespre Anca Mateescu). Anca fusese în acea perioadă redactorul şef). Oricum, conflicte existau, existăşi vor exista cât e lumea lume în orice fel de redacţie. Nu ştiu dacă noţiunea de „conflict" e chiar cea mai bună în situaţia noastră pentru că, practic, discuţiile porneau de la calitatea materialelor sau de la modul de realizare al acestora sau...

Deci, dacă vreți, un fel de „conflicteconstructive". Pe el îl chema (și încă îl mai cheamă) Cătălin Tohăneanu. Foarte acid în considerațiile sale, câteodată frizând chiar cinismul, Cătălin rareori admitea o părere străină, în contradicție cu a sa, fiind chiar conștient că greșește, în afară de asta, un om destul de organizat. El ne-a ajutat să descoperim „câteva" nereguli de vreo două-trei milioane, asta în 1991-1992, în activitatea directorului comercial de atunci, Doru Ilie. După o adunare generală furtunoasă, adunare în care Doru a trebuit să spună ce s-a întâmplat cu aceste sume și la care a fost prezentăși d-na Neagu, atunci încă „posibilă contabilă", care a venit cu probe concrete în defavoarea directorului comercial, după ce d-nul Ilie a „dat din colț în colț", am hotărât că acesta să fie exclus din rândurile acționarilor societății noastre iar părțile lui sociale să le distribuim în mod egal fiecăruia dintre noi. Director comercial I-am ales atunci pe Cătălin.

Nu pot uita figura mulțumită a lui Cătălin. Atunci, e drept, am gândit că se bucura pentru faptul că, în sfârșit, neregulile au fost înlăturate. N-aveam de unde știu că, în timp, Cătălin va fi acela care ne va contacta pe fiecare dintre noi, acționarii, propunându-ne sume deloc neglijabile pentru cesionarea propriilor noastre părți sociale. Nu ne-am pus atunci problema de unde are el posibilitatea să plătească aceste sume, unii din noi chiar, acceptându-i oferta. Mai trist era faptul că, fie nu putea, fie nu voia să înțeleagă că nu toți ne putem vinde acțiunile așa, cum vinzi unui cumpărător interesat un anume obiect. Când vedea că nu poate cumpăra de la unul din noi, Cătălin începea să insiste, ajungând până la „dau oricât". Timpul îl schimbase și, din păcate, îl schimbase în rău. Nu se mai putea citi pe fața lui acea sobrietate ordonată, aproape nemțească, de la început. Dacă până la un moment dat totul fusese „al nostru", devenise „al meu". Dacă până la un moment dat redacția muzical își spăla rufele în familie, mai târziu Cătălin (e drept, timid) încerca să decidă. Normal, nici unul dintre noi nu l-am luat în seamă. Gândeam (cât de copilărește), că îl interesa binele mers al lucrurilor. Adevărul se pare că era însă altul...

Pe mine m-a căutat nu o singură dată să-mi propună să-mi vând părțile sociale, încercând să mă convingă în fel și chip. „Poți să-ți cumperi mașină, sau poți să-ți faci casă sau poți să-ți deschizi o firmă sau poți pur și simplu să fii bogat". Totdeauna am refuzat pentru că acele părți sociale (destul de puține dealtfel) pentru mine erau și sunt inestimabile. Ele reprezentau și reprezintă studenția mea, acel prim „Bună seara București" spus de la primul post privat din țară. Cu toate astea „dacă te hotărăști cândva, oricât ți-ar oferi cineva, eu îți ofer mai mult". Sună frumos, nu-i așa? Probabil

așa făcea și cu ceilalți. Cert este că din 24 am rămas 9. Treptat au renunțat: Arnold Mariana, Chivu Sergiu, Dumitrescu Robert, Diaconescu Măria Codruța, Galeriu Momea, Gherguș Lucia, Ilie Tudor (exclus), Marinescu Constantin, Mateescu Anca, Moisescu Alexandru, Nahoi Ovidiu, Nistor Mariana Cristina, Preda Alexandru, Singer Diana, Zamora Liviu. Au rămas practic două tabere: Cătălin Tohăneanu și Bobby Török (ați citit bine: Bobby Török fiind numele „americănesc" al lui Ioan Török) pe de o parte, iar pe de altă parte Andronescu Valentin, Calu Bogdan, Dumitrescu Robert (care a cesionat de fapt părțile sale sociale lui Dani), Marinescu Toti (același lucru ca și Robert), Singer Cristian, Rădulescu Corina, Lulea Elena, Dani Klinger, Ligia Marin, Liliana Homocea. Cu timpul aveam să aflăm de unde proveneau banii cu care Cătălin Tohăneanu a plătit celorlalți. Conform statutului nostru, părțile sociale se pot cesiona numai între membrii asociației noastre. Atunci Cătălin s-a asociat cu Bobby, interesat nevoie mare să cumpere el „tot radioul". Așadar Tohăneanu nu putea cumpăra fără banii lui Bobby, iar Bobby nu putea cumpăra fără numele lui Tohăneanu. Simplu...

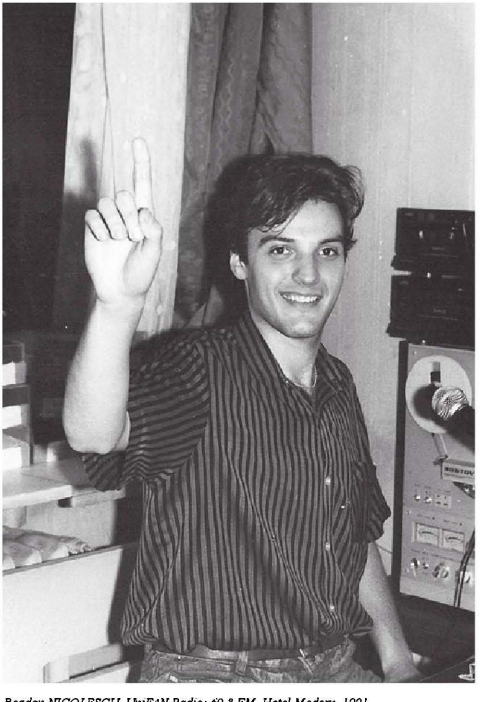

Bogdan NICOLESCU, UniFAN Radio: 69,8 FM, Hotel Modern, 1991

CAPITOLUL X

JINGLE

Acam trecut ceva timp de când n-am mai scris nimic şi asta poate pentru că-mi este mai greu să scriu ziua. În sfârşit lăsam asta deoparte. A venit vara, au mai venit ceva scumpiri, a venit suspendarea noastră pe timp de trei luni, a venit legea copyright-ului, lege care îngreunează munca de la radio. Poate că e, într-un fel, mai bine că nu ne-a prins în emisie. Mă întreb ce am mai fi pus în undă în afară de muzică românească pe care o aveam şi pe asta în cantităţi mai mult decât modeste". S-a oprit puţin din scris, s-a uitat peste ce terminase, zâmbi nemulţumit, îşi potrivi mai bine lampa, să cadă lumina mai nu ştiu cum, mai alt fel pe pagină, trase un fum lung din ţigară, din nou privi peste ce a scris după care, cu un gest hotărât, luă un pix şi şterse cu o linie orizontală totul. „Ce scriu eu aici? Lasă, poate mi-o veni vreo idee. Şi dacă nu vine, bat câmpii? Mai bine mă opresc. Şi Ea şi-a găsit tocmai acum să plece. O săptămână... ce fac eu o săptămână? Stau şi înşir baliverne doar doar îmi va veni vreo idee salvatoare. Ce am făcut de exemplu astăzi. Păi am dormit până la ora 12, m-am trezit, m-am dus să-mi fac o cafea, m-am bătut cu căţelul că a scăpat din lanţşi a făcut toată grădina numai trasee, mi-am spălat bicicleta, încercând să fac să treacă timpul mai repede, m-am certat cu tata pentru că „Fetiţa" a scăpat din lanţ şi eu „trebuia să mă trezesc mai devreme ca s-o văd şi s-o prind şi s-o pun din nou în lanţ", ca şi cum atunci când m-aş fi trezit aş fi fost cu ochii fix pe Fetiţa - cât de cretin sună totul",

îşi scoase ochelarii şi îşi trecu o mână pe la ochi. Simţea că îl ustură. Puse capacul dinnou la maşina de scris, descumpănit de neputinţa de a scrie ceva, se ridică de pe scaun,se întinse leneş. Când deschise ochii, privirea îi căzu pe două casete care se aflau lângă el. „Power dance" - zâmbi scurt... „Children - Robert Myles/ „Fool's Garden - Lemon Tree". Idioţi şi ăştia. La una din melodii mai întâi e scrisă trupa şi, după, cântecul şi la altele e invers. Cum se mai face în ziua de astăzi comerţ. Până joi... mamă ce de timp trebuie să mai treacă. Lasă că după aia plecăm la mare. Ei şi ce o să facem, chiar aşa ieşit din comun la mare. Doi profesori amărâţi, o să ne uităm precauţi în portofel pentru fiecarebere pe care am dori să o bem sau pentru fiecare mic. Vom face, categoric, baie, deşi, dacă ar fi să te iei după ce spun ăştia la „meteo" în septembrie când ar trebui să plecăm noi, mai e un pic şi ninge. Şi cu toate astea, poate să fie şi zăpadă pe plajă, vreau sau nu vreau să recunosc mi-e al dracu' de dor de mare. Culmea, că nu e legat de absolut nimeni dorul ăsta, ci pur şi simplu. Am început să îmbătrânesc. Ce cretinitate am început să gândesc, mai bine mă duc şi mă culc, e mai cinstit... Da' n-o să mă duc la radio, la mare. Nu să mă duc la radio la Constanţa, aşa cum numai ce a fost zilele astea Dani. A plecat pentru un week-end, cu Carmen cu tot şi a trebuit din acel week-end să facă tot zi de lucru şi asta datorită lui Tohăneanu. Iar năvăliri banditeşti, iar bodyguarzi, care mai de care mai urâţi, bodyguarzi care, la angajare, probabil au satisfăcut cea mai greadintre condiţii, aceea de a fi extrem de „urâţi şi mari". Porţi scoase din balamale, amenінţări de ambele părţi, gardă personală ca să nu se întâmple ceva neplăcut, pendulări între poliţie şi procuratură, astea toate nu mi-ar plăcea să le încerc dacă voi ajunge la mare. Sunt un om modest (din punct de vedere financiar) am o singură vacanţă de vară, în care pot să ajung la mare sau la munte, vacanţă pentru care strâng totanul, ca o săptămână sau două, sau n-zile să mă simt bine. Marea... E atât de frumos la mare. Pentru mine marea există doar prin valurile sale, prin stâncile de la maluri, prin diguri, prin plajă, prin pescăruşi, prin peşte făcut de mâna proprie la grătar (propriu), prinbere cu mici...

Îmi place teribil să privesc seara marea. Mă liniştеşte. Am impresia că atunci nu existăm decât eu şi ea, privindu-ne reciproc. Acum ar trebui să adorm şi nu îmi este deloc somn. Cât de copilăreşte am putut să-mi spun toate astea! Mi-a plăcut să merg totdeauna la mare, primăvara, prima dată în an. Să o revăd după o iarnă lungăşi tristă. Să o regăsesc de fiecare dată la fel de liniştită, la fel de calmă, la fel de bogată în luminile serii care se

sparg de valuri. încep să devin trist şi nu pot să-mi explic de ce. Când eram mic, mi-am dorit să ajung pe rând, poliţist, acrobat şi, de fiecare dată, în fiecare vară când veneam cu bunica la mare, să devin marinar... Mi se părea ceva plin de mister, mi se părea o meserie plină de poezie, credeam că doar acolo pot să scap de profesori... Niciodată când am fost mic nu mi-am dorit să devin profesor. Totdeauna această meserie mi s-a părut de torţionar, de „om absurd", iar dacă am urât vreodată profesorii de o anumită disciplină, i-am urât pe cei de matematică, de fizică (în special), de chimie. Niciodată nu mi-am putut imagina că voi deveni profesor (e drept nu de matematică, fizică sau chimie).

Nu puteam vedea în profesor decât un gâde. Nu credeam că profesorului poate să-i fie vreodată, în timpul vacanţei, dor de elevii lui, sau că pur şi simplu poate să se gândească la ei nu ca un dresor la animale neascultătoare. Chiar în liceu au fost foarte puţini profesori pe care i-am iubit. Cu indulgenţă degetele unei singure mâini erau arhisuficiente. Sună dur şi totuşi asta e realitatea. Categoric, lucrurile s-au schimbat în timpul facultăţii. Dacă aş spune că mi-ar plăcea să fiu cu elevii mei la mare, nu m-ar crede nimeni; şi totuşi realitatea asta e... Mi-ar plăcea să le arăt marea aşa cum o văd şi înţeleg eu. Să le spun simplu şi sincer ce poate fi ea, să-i văd că seara renunţă să se ducă la disco... gata...gata... gata... e bine să te opreşti cu visurile tale. Chiar crezi că sunt atât de interesante? Chiar crezi că cineva, vreodată, va mai avea timp să vadăşi partea adevărată, frumoasă a mării pe lângă preţurile practicate la diverse produse, pe lângă răgetele disperate aledіscotecilor? Băiete, revino-ţi! Bine, bine dar totuşi eu de ce am spus toate astea (chiar şi numai în gând)? Nostalgia, săraca... Te afundă exact acolo unde tu nu vrei. îţi arată pentru a nu ştiu câta oară că eşti de fapt slab cu toate sforţările tale de a ieşi din ea, că te poateprinde oricând. Aduţi aminte, lumea aşteaptă de la tine numai lucruri fără greşeală! Tu eşti „om public" care nu are voie să facă un pas greşit, orice inexactitate fiindu-i blamată cu putere. Mâine... ce voi face mâine? Habar n-am... Probabil mă voi duce prin radio. Voivedea aceleaşi feţe cretinoide ale bodyguarzilor, probabil voi mai afla ceva nou din bârfele care sunt la modă, probabil mă voi uita pe vreun ziar". Şi-a adus aminte de caietul de procese-verbale ale bodyguarzilor. Ce scris de analfabeţi! Peste tot scrisul acela şi acelaşi text: „La obiectivul Uni-Plus Radio nu s-a întâmplat nimic deosebit în timpul serviciului meu. Agent X sau Y". Era drăguţ, faptul că ei căteodată voiau să discute problemeexistenţiale cu mine. Cum ar face cutare sau cutare diferite afaceri. La un moment dat îţi venea chiar să-i spui: „Mă' nene,

da' ce ai cu mine? Lasă-mă dom'le-n pace". Pe de altă parte gentilul din tine nu te lăsa să o faci şi atunci stăteai şi-i ascultai (vorba vine) zâmbind înţelegător, tu fiind cu mintea în cu totul altă parte. Ce dracu', înainte de culcare, eu n-ance face şi mă gândesc la bodyguarzi? „Deci până acum a fost o situaţie critică. Deci, încet încet am început să ieşim din ea. Bun, dar interesant e ce Dumnezeu mai vrea Tohăneanu? Radioul, deja puţin probabil. E inconştient. Se bagă râu de tot în gura lupului.În gura cărui lup? Doar ilegalităţi şi nimeni dar absolut nimeni nu face nimic. Amânări şi alte amânări şi cam atât. Citaţii, paraciataţii, răscitaţii - împrăştie hârtii de pomană... Idiotul... Idiot, neidiot, da' ne fierbe el aşa cum vrea? Ne fierbe. A vrut muşchii lui să oprească emisia? A vrut. A oprit-o? A oprit-o. În ţara asta până să dovedeşti că ai dreptate în faţa organelor în drept şi, implicit, acestea să te apere, mai repede mori. Legea junglei peste tot... De unde dracu' mai scoate ăsta bani? Cât putea să aibă Bobby? De fapt Bobby e demult deja falit. A vândut tot. a amanetat tot şi acum (zic gurile rele că ar fi plecat înAmerica...). Şi ăsta, zice că e mare om de afaceri. Ca om de afaceri chiar nu vede că e tras pe sfoară? Da' de fapt de ce încerc eu să găsesc răspunsuri la întrebări care nu au vreun răspuns? E, în fond şi la urma urmei, treaba lor. Da' nu e numai a lor, e şi a noastră. Aşa înţelege să lupte pentru ceva. Pentru postul de radio, pentru mai ştiu eu ce, da' după cum decurg lucrurile, mai repede vor să distrugă. O fi vorba de chestia aia cu „capra vecinului". Capra vecinului, bine dar să cheltuieşti sumele astea pe care le-au cheltuit ei, doar pentru capra vecinului? (...) Cam scumpă capra. Aînceput şi Marina acu' cu neîncrederea ei. Că Ligia ar vrea să vândă, că Liliana ar vrea şi ea să vândă. Foarte bine, dacă asta vor - să vândă dom'le şi gata dar nu să ne fiarbă la foc mic pe toţi... de fapt cred că Ligia nu va face acest lucru. Ar trebui să fie cel puţin tâmpită ceea ce, chiar nu e cazul. Nu, nu e Ligia omul. Cu Liliana lucrurile stau un pic altfel. Ea are serviciul ei care nu-i permite să se mai ocupe şi de radio. Adevărul e că bune prietene cum sunt, Ligia şi Lili, o mutare ca asta va fi aceeaşi pentru amândouă. Deşi, dacă stau să gândesc puţin, când am fost la Registrul Comerţului, înainte să intrăm la judecător (soluţionări litigii - scria mare pe uşă, pe o plăcuţă argintie), Liliana era ferm convinsă să nu cedeze sub nici o formă. Şi de ce tocmai lui Tohăneanu să vândă amândouă? Atunci într-adevăr am fi distruşi şi singura noastră soluţie ar fi să deschidem un nou post de radio. Ar însemna un nou început cu greutăţile fiecărui început, greutăţi de care ne-am cam săturat, bani (care nu sunt), scule (care sunt), oameni buni dar pe care va fi destul de dificil să-i plătească, etc. etc. Ce e mâine? Nu ştiu. Probabil o zi. Mamă, mamă, am început să gândesc aşa

cum vorbesc personajele în cărţi. Bun băiat! Ar trebui să dorm. Cred că e deja a nu ştiu câta oară când îmi spun asta şi să fie al naibii dacă se lipeşte somnul de mine. Ca un făcut. Şi mâine va trebui să alerg (acu' habar n-am da', găsesc eu ceva până mâine). Gata, vreau la mare! Poate la mare depărtare... Până să ajung la mare mai e destul timp. Nu contează, vreau la mare! Cine spunea asta când ajungea într-un moment d-ăsta? Cine spunea, Doamne? îmi stă pe limbă... Gabi? Nu... Codruţa... Floruţa, mă, mânca-i-aş ciocu' de fată. Ce o mai fi făcând? Mi s-a părut îmbătrânită groaznic ultima oară când am văzut-o. Cică nu prea o duce pe roze. Aşa mintea Pitic. Pitic, auzi să se dea de partea lui Tohăneanu şi în faţa mea să pozeze în fetiţa cu fundiţe. Mare dreptate a avutăla cu şarpele la sân. Oricum, zicea Codruţa că ne mai întâlnim, stăm la poveşti... chiar basme de adormit copiii. Ce e rău la oameni e că se schimbăşi, de obicei, se schimbă în rău. Mircea Radu, ce băiat era el. Nu ştiu ce a făcut după ce am plecat eu de la Uni-Plus,da' cert e că nu peste mult timp s-a mutat la televiziunea naţională, zâmbind în fiecare seară la „fesenităţi" alături de murătura aia. Una mai urâtă chiar nu cred că ar fi avut de unde să ia. Cine ştie, o fi venit fata cu lozul şi atunci s-a rezolvat; au angajat-o băieţii sau cine ştie a cui fiică e; acolo se practică chestii d-astea. Revenind la Mircea - spune lumea că s-a schimbat al dracului. Că nu mai cunoaşte pe nimeni, că nici măcar „bună ziua" nu mai dă. Ce face viaţa din om?! il stima foarte mult pe Andronescu. Ăsta ce o mai fi făcând? Săracu ce accident a putut să aibă. Să vrea să traverseze strada şi să-i loveascăăla cu oglinda de la maşină în spate, cu toate că Vali traversase regulamentar. I-a picat lovitura aia numai bine... după ce avusese necazul cu coloana. Săracu' de el. Mare lucru să nu fi fost plătit, ăla cu Mercedesul care l-a lovit pe Vali, de Tohăneanu. Acu' te poţi gândi latoate, dacă a avut el curaj să intre în radio cu bodyguarzi înarmaţi cu bastoane, sau cum a venit acum la Constanţa cu jegosu' ăla, cică era"bodyguardul personal al d-nului Tohăneanu", înarmat.

Da' eu oricum vreau la mare! Să fac baie, să fac plajă, să adun scoici, să fac castele de nisip. Doamne! Chiar nu m-am schimbat deloc de când eram puşti. Plăcerea mea era să fac castele de nisip cât mai aproape de apă, să văd cum vine valul şi încearcă să ajungă la castelul meu şi să-i acopere şi nu poate. Făceam gropi adânci în faţa castelului ca şi cum toată apa valului s-ar fi putut opri în ele, aparându-mi astfel cetatea. Şi valurile veneau şi se întindeau spre cetatea mea, placată cu scoici şi nisip ud şi cădeau în groapă, acoperind munca mea de un sfert de oră, în câteva secunde. Anu' ăsta, de întâi mai când am fost cu amicii la mare, am avut noroc de o vreme

excelentă. Ne cumpărasem bere şi am îngropat-o în nisip, cât mai aproape de mare încât valul să poată ajunge la ea şi s-o ţină rece. Atunci când m-am aplecat şi am început să sap groapa, am avut exact aceeaşi senzaţie ca atunci când eram mic şi construiam castele nemuritoare. M-am simţit pentru o secundă din nou copil şi am făcut o groapă adâncă, lărgită treptat de valuri. I-am mângâiat pereţii ca acum douăzeci de ani când făceam ziduri puternice împotriva inamicului acvatic. Simţeam cum soarele mă arde pe spate şi cum sub tălpi strivesc scoici. M-am aşezat în fund şi mi-am admirat opera. Amînfipt degetele picioarelor în nisip şi le-am ridicat pline de „material de construcţie", am luat o scoică şi am aruncat-o în apă aşa cum văzusem că odată, la munte, a făcut tata cu o piatră ovală pe un lac. Scoica mea s-a izbit de apăşi s-a scufundat cu repeziciune. Simţeam în nări mirosul de peşte şi de alge. Atunci când tata a aruncat acea piatră, ea a lunecat de câteva ori pe luciul apei, oprindu-se într-un final aşa cum face un avion atunci când aterizează. Am privit marea. Era acolo unde o lăsasem cu un an în urmă, la fel de cuminte şi misterioasă ca atunci, la fel de liniştităşi un pic mai rece. Venea cu fiecare val al ei la picioarele mele înfiorându-mă într-o îmbrăţişare rece, dar tandră. Pe degetelepicioarelor se întâlnise bunii mei prieteni din copilărie: nisipul, soarele şi marea. îmi plăcea să merg prin nisip, afundându-mi tălpile adânc în el, făcându-i să-mi ajungă până la glezne. Atunci când ajung după mai mult timp pe plajă, nu-mi place să vorbesc. Descălţatul de papuci şi ciorapi înainte să intru pe plajă este ritualul meu de fiecare an, ritual care I-am învăţat de când mergeam la mare cu bunica şi mă punea să-mi scot papucii şi să păşesc cu piciorul gol pe plajă. Mă bosumflam instantaneu şi, fără să scot o vorbă, mă descălţam. Acum a rămas voluptatea atingerii nisipului. Totdeauna când ajung la mare şi trec prin Eforie-Sud, mă încearcă un sentiment de nostalgie. Caut din ochi bătrâna gară, sau locul unde apa ajunge aproape de linia ferată şi trenul încetineşte mult mersul, caut în gară locuri cunoscute, cişmele de la care odată am băut apă, în ciuda interdicţiilor bunicii „că nu e bună", sau casa de bilete la al cărei ghişeu ne aşezam liniştiţi la coadă sau locul din spatele gării de unde te luau trăsuricile care te duceau la hotel sau camping şi urmăresc în gând traseul pe care îl făceam an de an când ajungeam la mare, de la gară la camping, la căsuţe, la „domnul Nelu", o bună cunoştinţă a bunicii, administrator la căsuţele I.C.S.I.M. unde ne caza şi pe noi. Totdeauna treceam pe lângă un bufet unde era un grătar imens şi totdeauna aprins, pregătind mici sau fripturi şi un grataragiu ţigănos pe care-l chema Jean şi care făcea nişte mici de-a dreptul extraordinari, iar mie cinste oricând veneam la el (fie cu bunica, fie singur) cu un mic

(cam cât pumnul lui. Şi era destul de mare). Caut pe şosea locul unde, pe parteapieţei, era o rotiserie unde am văzut prima dată în viaţă cum s-a tăiat un băiat într-un ciob, în picior, iar când m-a zărit lângă el, m-a gonit cu „pleacă mă d'aici"...

Marea... Marea înseamnă semeaţă şi curajoasă avântare pe stânci bătrâne de dig în căldura toridă a miezului zilei sau leneşa melancolie la apusul soarelui, urmărind trufia cu care ziua-şi pune capăt să nu fie înghiţită de noapte. Noapte caldă care te cheamă să mergi desculţ prin nisipul moale ca pe un imens covor mişcător, stârnind doar plânset de scoici strivite sub tălpi. Îmi plăcea să o iau în braţe şi să ne mişcăm ca în ritmul vreunui vechi dans, rotindu-ne, învârtindu-ne, simţind cum nisipul mă zgârie atunci când piciorulmi-i strivea. Ea cu al ei, simţind cum marea, cu infinită dărnicie, ne băga sare în haine, atunci când, neatenţi, ne apropiam prea mult de ea. Apoi să-i dau drumul şi să alerg pe plajă, să mă arunc pe plajă ca la rugby, atunci când marchează un jucător. Să simt cum nisipul rece mi se prelinge pe lângă tricou, cum picioarele mi-s pline de nisip până deasupra genunchiului, cum coatele mi se afundă, cum se apropie de mine cu pas mic şi măsurat, se apleacă asupra mea şi-i aud nisipul făşâind parşiv pe picioare, aşa cum fac ciorapii fini când îmbracă picioarele ce sunt puse unul peste celălalt, să simt cum mă atinge pe ceafăşi mă strânge un pic, cu mâna rece şi umedă de mare, cum mă întoarce cu faţa la ea şi-mi zâmbeşte enigmatic şi părul îi cuprinde faţa, ascunzând-o parcăşi ochiii lucesc cu negru de noapte înaltăşi-mi atinge buzele cu ale sale pline de nisip şi de sare şi mi se pare atunci că-mi aud fiecare bătaie a inimii amplificată de nu ştiu câte ori şi nisipul frecându-se de buzele noastre. O simt cum mă ia în braţe şi mă sărută, păcălindumă, la început, pătimaş mai târziu. întind mâna după ea şi o cuprind după mijloc, o întind lângă mine, pe plajă, o iau în braţe şi ne rotim, începem să ne tăvălim umplându-ne părul, faţa, trupul de nisip...

Apoi, în cameră mă amuza nespus când se privea în oglindăşi-şi vedea toată faţa plină de nisip. începea să se scuture şi de fiecare dată când ajungea cu o mână pe faţă închidea ochii. Îşi scutura părul şi apoi, păşind dreaptă, se oprea în faţa mea, certându-mă din ochi că am „umplut-o de nisip". În momentele acelea era foarte frumoasă. Obraji roşii, ochi scânteietori. O luam în braţe, mă îmbrăţişa, o sărutam, îmi răspundea pătimaşşi apoi... începea noaptea.

S-a făcut al naibii de târziu şi ar cam fi cazul să mai şi adorm în

această noapte dar ceva nu mă lasă. Câteodată îmi plăcea să mă ridic la miezul nopții din pat și să mă duc la fereastră. Era extraordinar atunci când camera era pe partea unde se afla marea. Să mergi la mare și să stai într-un hotel de la al cărui geam se vede lume sau clădiri, mie nu-mi spune nimic. Mă simt ca și cum m-aș fi mutat pentru câtva timp la cineva într-un alt cartier, în București. Marea trebuie să fie, obligatoriu, la fereastră. Așa pot într-adevăr să simt că sunt aproape de ea. Așa, într-adevăr, pot, seara, să deschid geamul și s-o privesc așa cum e ea: întinsă, neagră, sclipindă doar la lumina lunii. Dacă aș fi acum în fața unui auditoriu probabil că l-aș ruga să-și imagineze că în față se află marea și să încerce să vadă cum o pot percepe seara. Da', chiar e o idee bună ca atunci când vom reîncepe să emitem, să începp cu asta. De fapt sezonul în care lumea merge la mare se cam apropie de final atunci când noi vom începe din nou să emitem și asta prinde la public, neîndoielnic. Principala greutate stă în cum vor fi puse bazele problemei. Trebuie și un anumit fundal sonor. Cum aș începe?... Totdeauna mă distruge momentul când trebuie să plec de la mare. Știu că o voi vedea la anul și că la anul voi fi un pic mai mare decât anul acesta, că la anul se vor mai întâmpla cine știe câte lucruri până să ajung aici. Marea mi se pare totdeauna un final și un început în același timp. Când ajung în fața ei știu că s-a mai terminat un an. Revelion, sărbătoare națională, prilej până mai ieri să stai mai mult la televizor și din când în când să mai ai și la ce să te uiți. Acum poți să stai oricâte nopți vrei în fața televizorului și să urmărești tot ce crezi căți-ar plăcea mai mult pentru că acum ai de unde să alegi. Până acum câțiva ani totul se termina la o fatidică oră 22. Acum lucrurile s-au mai schimbat din punctul ăsta de vedere. Revelion - încet vom transforma toate sărbătorile noastre în sărbători generale, sau altfel spus, „sărbători populare". Atunci când norodul poate să se întâlnească și „s-o mai pună de un șpriț". Sărbătoarea revederii a ceva pe care știi că-i vei vedea în fiecare an, oricât de mare va fi sacrificiul pe care trebuie să-i faci, dar cu alți ochi, sau mai bine cu ochii unui alt om, văzând în această întâlnire de suflet în primul rând sărbătoarea sufletului tău, e cu totul altceva. Știi că nu e ușor să ajungi să vezi acel lucru în, să zicem, anul acesta dar faptul că revederea se transformă în datorie de suflet e ceea ce o face să fie mult diferită de celelalte sărbători. Dacă aș fi într-o poveste rusească acum și aș întâlni peștișorul de aur și acesta îmi va putea îndeplini doar trei dorințe, interesant ar fi care vor fi acestea? Probabil că prima va fi să emitem fără vreo problemă care să survină în viața radioului vreodată. Cea de a doua -și acum peștișorul sar uita atent la mine și ar aștepta cea de a doua dorință iar eu, probabil, voi spune că în lume să nu mai fie niciodată

rău și în momentul ăsta cred că peștișorul va rămâne față de mine dator vândut pentru că pentru cea de a treia dorință, nu știu ce să mai spun. Ar fiatătea dar mi se par prea mici... Dumnezeule, unde am putut să ajunge cu gândurile mele. Mai bine, cred eu o să mă întorc pe cealaltă parte și să mă hotărăsc să adorm, să încerc să mă gândesc la „Haiducii lui Șaptecai", la viteza cu care se deplasau caiiiimaginându-mi că sunt pe unul din ei sau să-mi imaginez că sunt undeva într-o mlaștină cu un camion foarte mare și încerc să ies de acolo și toate roțile-mi derapează. Surprinzător, când m-am culcat și am avut în gând chestiile astea am dormit neîntors... Până joi... Până joi mai e, da' nu mai e așa de mult. Mi-ar plăcea sa pot să mă concentrez și să pot să scriu toate chestiile astea pe care eu le-am gândit acum. Poate, cine poate știi, mai scot vreun roman de mare succes și mă umplu de glorie. Hm!... La acest ultim gândzâmbi. Se întoarse pe spate și se uită fix în tavan. Culoarea închisă, de lemn a tavanului fals îi plăcuse dar nu se știe prin ce minune își aminti de altceva: „Pictorul, al dracu' de moș, toate cheltuielile din casa aia trebuie să fie suportate doar de radio ca și cum el nu ar fi locuit acolo. A găsit și Dani un loc... mai bun cred că nici nu se putea. O casă veche de pe vremea primului război mondial, destul de șubredă, la etaj, la parter cu un pictor isteric. Venise să reclame că cineva îi pusese în canal o anvelopăși .bineînțeles, nu putea faceasta altcineva decât unul care lucra în radio ca și cum noi am fi avut nevoie de anvelopeiar pe cele folosite le aruncam la pictor. După aia chestia cu buda. Cică noi am fi înfundat-o și Iulian trebuia s-o desfunde. A înnebunit lumea! E tare Dani! Cum rezista la toate șocurile, prin care trecem, greu de spus. „Director", ce să-i faci, spunea Marinadeseori afundându-se din nou în paginile romanelor ei despre femei frumoase și seduse de nenorociți care își dădeau până la urmă seama de greșelile lor și într-un târziu se întorceau la ele, prea târziu însă, găsindu-le pe acestea intrate în alte probleme. Apropo de Marina, acum câteva zile m-a întrebat, așa din senin, dacă are picioare frumoase. Ce puteam să-i spun? Ca să nu fie răspunsul standard, am ridicat-o în picioare, am pus-o să se rotească de câteva ori, am analizat-o pretextând că nu văd un anumit amănunt doar, doar va trece peste subiect, la care Marina și-a ridicat pantalonii puțin mai sus. Am exclamat aproape țipând că are picioare foarte, foarte frumoase. S-a uitat o clipă mulțumită la mine și-a tras pantalonașii la loc și s-a așezat din nou pe scaun picior peste picior... Ce o fi vrut? Ea știe... Cred că, dacă în următoarele cinci minute nu adorm, voi începe cu trucul ăla vechi cu număratul ...Se întoarse pe partea cealaltă învelindu-se cu pătura până peste cap. „Nu. Așa mor de cald". Aruncă pătura de pe el și începu calm: „1, 2, 3... 4... 5... 6... 7... 8...

9... 10... 12... 20..."

Un soi de „jurnal" Soarele era deja sus şi începuse să ardă. A deschis leneş un ochi şi o rază i se opri fix în el. îl închise repede, clipind des. Câteva minute stătu cu ochii închişi, aşa cum se trezise. Se roti pe partea cealaltăşi deschise deodată amândoi ochii. Clipi de câteva ori, căscă lung, se dezveli şi întinse mâna pe noptieră, după ceas. „Cât să fie ora?" se întrebă. Se ridică într-un cot şi se uită la ceas. „Mda, s-a făcut deja destul detârziu. Ar fi cazul să mă trezesc". Se întinse ca o pisicăşi ţâşni din pat, direct în baie.Dădu drumul la apă caldă. În timp ce o proba cu o mână, ochii îi căzură pe chiuvetă. „Ar cam trebui să o spăl". Luă leneş un pumn de apă, puţin praf de curăţat şi începu să frece chiuveta. Se uită în oglindă. De acolo îi zâmbea un chip încă adormit, cu părul în dezordine şi cu o barbă crescută considerabil. Îşi făcu toaleta, se îmbrăcă în pantalonii săi scurţi, gen bermude, care îl amuzau teribil, făcuţi fiind dintr-un material care era imprimat cu desene ale mai multor etichete de bulion, ketchup, ulei. Se duse în bucătărie să-şi facă o cafea. Ajuns acolo, involuntar se opri în faţa frigiderului şi deschise uşa. Farfurioara cu cele după sandwichuri, îl aştepta, ca în fiecare dimineaţă. „Iar trebuie să mănânc şi nu-mi e foame absolut deloc". Înainte să plece la servici, în fiecare dimineaţă, tatăl său îi lăsa pe o farfurioară, micul dejun Nu-i plăcea deloc pentru că dimineaţa îi era pur şi simplu imposibil să mănânce ceva. Totdeauna când spunea părinţilor chestia asta, tatăl replica prin „Trebuie să ai ceva în stomac, mai ales că fumezi enorm. Şi cafeaua şi ţigara pe stomacul gol nu pică deloc bine. Şi mai e şi altceva. Dacă nu iei în gură nimic, îţi miroase respiraţia a stomac gol şi nu e plăcut pentru cineva care stă de vorbă cu tine". „După ce că trebuie să suport asta în fiecare dimineaţă când mă duc la şcoală, acu' trebuie să mănânc şi în fiecare dimineaţă când mă trezesc, chiar dacă sunt în vacanţă". Era cea mai mare supărare pentru tatăl său, să vină de la serviciu şi să găsească farfurioara neatinsă în frigider. Problema mâncării era totdeauna punctul cel mai des folosit de ai lui atunci când se întâmpla să întârzie pe undeva. Era suficient ştie că e mâncat lucrurile schimbându-se radical. Mama chiar îi spunea: „Omul nemâncat este foarte vulnerabil". Luă cu un oftat prelung farfuria din frigider, o puse pe masăşi se apucă, fără chef, să mănânce. Făcea dumicaţi mari, părându-i-se că aşa termină mai repede.După asta, totdeauna urma cafeaua. Asta era de altfel deliciul fiecărei dimineţi. Să stea liniştit, cu o cafea caldă în faţă şi să tragă tacticos dintr-o ţigară bună. I se părea că e preamultă linişte. Se ridică de pe scaun şi dădu drumul radioului. Era potrivit, logic, pe frecvenţa Radio România

Actualităţi. În fiecare dimineaţă, atunci când îşi preparasandwichurile şi ceaiul tata asculta ultimele ştiri, neapărat de la Radio România Actualităţi. Din acest punct de vedere, rămăsese un conservator. Mută pe unde ultrascurte.Întâmplarea făcea să coincidă frecvenţa postului de radio naţional pe unde medii, cu frecvenţa Uni-Plusului, pe unde ultrascurte. În locul programului obişnuit era un făsăit prelung. Nu se auzea nici măcar purtătoarea de semnal. „E normal, din moment ce emiţătorul este decuplat", îi era grozav de dor să se trezeascăşi să-i audă pe Filip, sau ceva, care să însemne că radioul nu era în „convalescenţă". Îi plăcea în mod deosebit să scrie ce se întâmpla în cutare sau cutare zi, într-un fel de jurnal. Ieri, înainte să se uite la televizor, citise ce a scris mai demult. Citise la bucătărie pentru că acolo era singurul locdin casă unde putea să fumeze. Lăsase caietul acolo şi acum îl găsi, îl luă în mânăşi-i deschise la întâmplare:

„Aprilie 1996. Astăzi la prânz am avut program la radio. Mi-am luat muzica, cărţile şi am plecat acolo. Trebuia să-i dau Marinei o casetă video dar mi-am adus aminte de ea abia în autobuz. Am ajuns. Eram în întârziere. Nu-mi place deloc să ajung în ultimul moment, să n-am timp nici măcar să răsuflu şi, transpirat, abia respirând să mă aşez pe scaun şi să încep emisiunea. Atunci lucrurile parcă nu mi se leagă deloc. Mai aveam aproape cinci minute şi se termina programul B.B.C. de la 14,00. Nu ştiu când am intrat pe poartă, nici măcar nu-mi aduc aminte dacă am închis poarta şi m-am repezit în butonulde acces de pe uşă. Am apăsat şi am aşteptat să răspundă dinăuntru. Cineva venea pe scări. Slavă Domnului, în sfârşit deschid şi poate mai am timp să-mi trag şi eu o clipă sufletul. Mi s-a părut însă că nu era cineva dintre cei care lucrează în radio, dar nici o clipă nu mi-am pus problema cine ar fi cel care îmi va deschide. Putea să fie foarte bine o cunoştinţă a celui dinaintea mea sau mai ştiu eu cine. Putea să fie un câştigător al emisiunii Elenei, câştigător care venise să-şi ridice premiul şi, la plecare, ca să nu mai coboare altcineva, îmi deschide mie. Deodată însă am auzit o voce din difuzorul de pe uşă.

— „Cine e?". Logic, am răspuns.

— „Ce vrei?" continuă vocea. Ce puteam să vreau la ora aia când nu-ţi venea să laşi afară nici măcar câinii. Muream de cald şi lor le ardea de glume. M-am răstit la vocea din difuzor, prezentându-mă dur...

— „Nu poţi intra". Era prea de tot. „Când intru, îl omor pe ăla care face asemenea glume". Am întrebat revoltat de ce. „Pentru că nu ai permis". Am crezut că nu aud bine. Am rugat vocea să repete. „Pentru că nu ai permis". În timpul acesta cineva dinăuntru mi-a deschis geamul.

M-am răstit la acea persoană. Cineva bine făcut, dacă nu cumva chiar gras, ţigănos se uita curios la mine, cerându-mi permisul. Fără - nici nu puteam să mă gândesc vreo clipă că aş fi putut să intru. Vocea din difuzor mă întrebă pe un ton glumeţ:

„Tu nu ştii ce s-a întâmplat?"

„Nu!" am răspuns grăbit.

— „Sunt Tohăneanu - continuă vocea amuzată teribil de răspunsul meu. Gata, radioul e al meu. L-am dat jos pe Klinger. Dacă vrei să intri pe post, vino până în Speranţei să-ţi dau un permis şi să poţi să intri. Mai discutăm cum vrei să lucrezi, pe ce bani. M-ai înţeles?" - N-a aşteptat răspunsul meu. A continuat:" OK, hai că te aştept. Vino repede să nu întârzii". A început apoi să râdă. S-a auzit în difuzor un declic şi vocea a tăcut. Nu înţelegeam nimic. Ce legătură are Klinger, despre ce permis este vorba? M-am întors uluit spre poartă. Omul de la fereastră a ieşit cât a putut şi, probabil nemulţumit de cât îi permitea geamul, a deschis uşa şi a apărut în prag. Era tare negru (şi la propriu şi la figurat). Era îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă (care necesita de altfel cravată) albă. Probabil că îl strângea costumul, pentru că personajul era un pic cam „prins înspete". Avea mânecile scurte şi pantalonii până la glezne. L-am întrebat cine e. Mi-a răspuns că un bodyguard şi mă invită să ies dacă vreau să plec întreg. Am plecat spre strada Speranţei. Nu mai înţelegeam absolut nimic. Ce căuta Tohăneanu? Ce vrea el de la mine? Ce se întâmpla cu Dani? Am luat-o pe scurtătură, pe străduţe. Mă apropiasem deSperanţei şi văd, undeva departe, multă lume strânsă la un loc. Mă apropii de ei.

— „Ia uite' cine vine". Erau Laur, Elena, Dan (Manuşaride), Păcăliciul, Filip... era toată gaşca.

„De unde vii" mă întrebă Laur?

„De la dracu'. De unde pot să vin? Din Latină". S-a amuzat.

— „Ţie ce ţi-a zis? Am redat toată scena. „Dar, fraţilor, ce s-a întâmplat?" - amîntrebat eu.

Filip era îmbrăcat într-un tricou negru cu un desen cu alb, în pantalon închişi la culoare, cu ghete negre şi cu un sacou uşor pe umeri. Îşi pusese ochelari de soare.

— „Dă-mi chestia asta şi linişteşte-te" îmi zise Laur. îmi luă sacul şi-i

puse în portbagajul Citroenului său.

„Când vrei să pleci, spui".

„O.K., şi totuşi îmi spune şi mie cineva ceva?"

— „Ce dracu' ai vrea să-ţi spunem? A venit Tohăneanu dis-de-dimineaţă, cu chei potrivite, cu bodyguarzi, cu Bobby după el şi a intrat în radio. Acu' nu vrea să mai iasă. Zice că el e patronul, că vă dă pe toţi ceilalţi afară, că, dacă vrem să lucrăm cu el, să ne ducem să semnăm o chestie, să ne dea legitimaţii de intrare, că plăteşte triplu decâtKlinger, mai vrei ceva sau e suficient"? mă întrebă Dan Manuşaride.

„Dani unde e?"

„La dracu', la Iaşi".

— „Ştie. L-am sunat pe mobil. Ştie. A plecat spre Bucureşti. De n-ar face dracului vreun accident".

„A venit cineva din presa scrisă, radio, tv. ceva?"

„A venit Tele7 şi Pro-ul".

„Şi?"

„Să vedem ce o să iasă. Ne-au filmat, ne-au întrebat de sănătate".

„Şi acum?"

— „Aşteptăm politicos să vină să vedem ce o să se întâmple. Probabil că o să facă vreun proces-verbal de constatare sau mai ştiu eu ce şi...".

— „Băi, mi-e cumplit de sete. E cumva nişte apă pe aici"? Dan se îndreptă spre AdiEftimie.

— „Păcăliciule, dă. Apă". Nici un răspuns. Păcăliciul vorbea cu Andi. Andi, cu căştile pe urechi se mişca de parcă ar fi dansat.

— „Păcăliciule-n p...a mătii n-auzi, dă apă". Adi se îndreptă brusc, luă poziţie de drepţi şi-mi întinse sticla cu apă minerală.

— „Da' nu ştii care-i faza tare" conţină Dan. Puternicul şi Puternica au rămas acolo, laTohăneanu (Cristi tehnicul şi soţia sa, fosta secretară. Are porecla de „Puternicul" dincauza lui Singer. Chemându-l odată n-am înţeles „tehnicu" ci „puternicu". De atunci asta i-a rămas porecla).

„Băi, eu dacă îi prind, îi ologesc" se trezi Filip vorbind.

„Şi noi ce facem acum?" - am întrebat.

— „Stăm, ne bronzăm, dăm la peşte, spunem bancuri, ne uităm la soare, nu vezi mi-am luat şi ochelari. Am dat o grămadă de bani" îmi răspunse imperturbabil Dan.

Simţeam nevoia să mă sprijin de ceva. M-am dus spre zidul unei case şi m-am rezemat de el.

— „Singer e înăuntru -continuă Dan şi a zis că iese de acolo doar pe targa. Cicăşi-a luat loc de veci la Belu, da' preferă să moară aici".

— „A încercat cineva să vorbească cu Tohăneanu?". „Singer".

„Cică l-a adus după el şi pă ratatu' ăla de Cristi Ionescu".

„Care Cristi Ionescu?"

„Ala de la mare"?

„Ala mă, cu delapidarea... Ce dracu', tu nu ştii căăla e omu' lui?"

„Se uită pe geam," ne comunică Andi.

„Auzi, cică se uită pe geam" - repetă calm Dan.

„Băi Dane. taci dracu' din gură că mă calci pe nervi. Hai să facem ceva".

— „Eşti tâmpit? Ce dracu' crezi că poţi să faci? Stai, ai răbdare să vină poliţia şi atunci om vedea de ce ne apucăm".

„Şi pe post cine a rămas?"

„Bogdan Şerbu".

„Şi ce dă?"

— „Metale grele, foarte grele, fonte, oţeluri laminate, glasu' polizoarelor, tu nu ştii care e felia lu' Şerbu?"

„De când e ăsta pe post?"

„Demult..." Stăteam în plin soare. Dacă la început peretele casei după care mă ascunsesem eu fusese la umbră, acum era în plin soare. Îl simţeam până în creier. Voiam să fac ceva, să salvez într-un fel situaţia.

„Am sunat-o pe Marina. A zis că vine cât poate de repede." se auzi Iulian.

„Poliţia!..."

— „Elena!..." De după colţul unei case venea, încetişor, Elena. De după colţul altei case venea Poliţia. Maşina s-a oprit în faţa noastră. De după maşina poliţiei apăru o Dacie break din

care coborî Costel. Din maşina poliţiei au coborât doi poliţişti destul de plinuţi cu figuri maidegrabă de tractorişti, cu chipiul în vârful capului şi

cu pantaloni ce parcă întraseră la apă.

„Ce s-a întâmplat?" întrebă unul.

„Azi-dimineaţă au intra..."

„Care-i patronu'?"

„Sunt mai mulţi."

— „Care sunt? Sau nu sunt aici? Poate au plecat din ţară..." Eu, Costel şi Elena ne-am apropiat.

„Noi suntem acţionarii."

„Deci patronii." Am aprobat din cap.

„Despre ce e vorba?"

Costel a început să povestească. Era cumplit de precipitat. După ce a terminat cu povestirea s-a uitat la poliţişti. Aceştia s-au privit unul pe celălalt şi răspunseră sec.

„Nu e treaba noastră!" Am rămas interzişi...

„Noi suntem prea mici."

— „Atunci e treaba cui? A Primăriei, a Guvernului, a cui?" -întrebă maliţios Dan.

— „A poliţiei" răspunseră oamenii în uniformă într-un glas. Câteva secunde am rămas fără replică. Vor şpagă?

„Păi, dumneavoastră... nu?" - continuă Dan.

„Ba da" – răspunse mândru unul dintre poliţai.

"Păi, atunci... acţionăm?..."

„Nu... pentru că e nevoie de ofiţeri."

— „Păi, bine domnule, nu puteai să spui de la bun început asta? trebuia mai întâi să-ţi faci număru' şi..."

— „Te rog să fii cuviincios cu organele...

(Cineva chicoti). Poliţistul se uită în spatele lui, la Păcăliciul, care îşi muşca buzele, apoi se întoarse şi-şi termină după o clipă de gândire fraza:

— ...statului".

— „Eu mă duc până la circă să văd poate găsesc pe cineva să vină să vadă ce se poate face."

Costel s-a urcat în maşinăşi a plecat înaintea maşinii poliţiei. Noi ne-

am îndreptat cu toţii spre radio, acolo unde intrase Tohăneanu.

— „Vă daţi voi seama ce au făcut ăştia prin acte acum."

—„Ce să mai vorbim, mă' Filip, crezi că numai prin acte, cred că totul e întors cu fundul în sus. A fost p'acolo cineva şi spunea căşi-au pus camere video, că au făcut o mizerie de nedescris".

Laur a tras maşina în faţa radioului, a deschis larg portierele şi atunci când oboseam ne aşezam în maşină. Venise între timp şi Marina împreună cu contabila, cu Cristina.

— „Băi, da' n-am putea noi să ne urcăm pe geamuri?"

— „Şi băieţii ăia dinăuntru ne aşteaptă cu flori. Ne iau în braţe, ne pupăşi ne mai dau şi o bere, asta, aşa pă am avut curaj. Mă' Marina, tu nu-ţi dai seama, ăştia ar muşca din noi. Uite şi tu ce feţe au..."

„Bine, gata Filip, nu da cu pietre."

„Ce o fii cu Dani?" se auzi Cristina.

— „Uite-l pe Cikungu'" (D-nul Adrian Florea, preşedintele federaţiei române Qitaki, cel care avea sâmbăta o emisiune de medicină tradiţională chineză, emisiune care se numea „Lecţia de cikung". De la titlul emisiunii a venit şi porecla pe care i-am pus-o).

Ne-am strâns mâinile, în semn de salut şi Marina izbucni.

—„Domnu' Florea, nu puteţi să le faceţi ăstora ceva să iasă de acolo, sau ceva care să facă să-i doară vreo mână, vreun picior, ceva?..."

Cikungu' a zâmbit şi a dat din cap a neputinţă. Marina s-a dezumflat, între timp a sosit Costel, urmat de acelaşi Aro albastru de poliţie însă condus acum de doi oameni civili. Ne-am apropiat. Am rămas lângă ei doar noi acţionarii. După ce ne-au ascultat, au propus să intrăm înăuntru. Filip între timp participase la discuţie foarte puţin. Aproape că nici nu l-am mai simţit. L-am văzut însă puţin mai încolo de noi stând de vorbă cu un băiat (mai copticel un pic) şi cu o fată. Băiatul avea în mână o cameră mare de luat vederi. Ani bănuit că sunt de la TV.

Ne-am îndreptat spre poartă. Bodyguarzii au deschis. Tohăneanu era în spatele lor şi a spus că lasă să intre doar doi. Primul a intrat Costel. Galant, i-am făcut loc Elenei pe lângă mine. Când să intru şi eu, pe mine m-au oprit la poartă. Am încercat să forţez nota puţin dar bodyguarzii s-au repezit la mine. Nu s-au atins. Tohăneanu însă mi-a pus omână în piept, împingându-mă. Ce să fac? Să mă pun la mintea matahalelor. Am ieşit

înjurând atât de „pitoresc" încât m-am mirat şi eu de unde am o asemenea fantezie. Ceea ce m-a bucurat a fost faptul că băiatul cu care vorbea Filip era cu camera pe umăr şi filmase absolut tot de când ne-am îndreptat noi spre poartă. Am văzut ceva mai târziu reportajul filmat şi am văzut scena.

Simţeam că înnebunesc de furie. Cred că am fumat jumătate de pachet de ţigări.

După vreo jumătate de oră au ieşit. Elena era foarte speriată. I se vedea faţa cuprinsă de plâns. Poliţia încercase să ne facă „să ne împăcăm, că nu-i frumos între oameni tineri să se întâmple asemenea lucruri". Când au ieşit Elena şi Costel, poliţiştii au mai rămas puţin în clădire. Atunci am avut senzaţia că lupta e deja pierdută. Atunci îl vedeam în gândpe Tohăneanu plătindu-i. Le-am spus asta şi Elenei şi lui Costel. Costel s-a întors pe călcâie şi a vrut să intre din nou în clădire. Logic, poarta nu s-a mai deschis. Elena, în schimb, ne-a liniştit spunându-ne că înăuntru, oricum, a rămas Cristi Singer şi e gata deorice. Asta a avut darul să ne mai calmeze puţintel.

Pe seară a venit şi Dani, însă nu cu maşina cu care plecase ci cu o alta, nu ca şofer ci ca pasager. La Iaşi plecase cu maşina firmei, Cielo albastru, dar la ieşirea din Iaşi,probabil din cauza nevilor, a avut un accident. De la Iaşi, a venit să-i ia Mirela, cu maşina ei. A plecat din Focşani, a ajuns la Iaşi şi după aceea s-au întors la Bucureşti. M-am aşteptat ca Dani să fie cel puţin surprins de ceea ce se întâmplase. A coborât zâmbind, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Noi ne strânsesem în capul străzii, la o terasă, pentru că acolo erau scaune şi aveam pe ce sta. Terasa se numea „La dud" şi asta pentru că era aşezată în colţul mai multor străduţe, colţ care avea un dud. Nu puteam intra cu toţii înăuntru pentru că nu aveam loc. Totuşi, noi nu intrasem, ca să consumăm ci pentru că picioarele nu ne mai ţineau iar maşina lui Laur era deja, demult neîncăpătoare. Unii dintre „copiii" noştri stăteau afară, făcând „de gardă". Pe stradă, din când în când trecea câte o maşină, fie a lui Tohăneanu fie a lui Bobby iar cei din maşină ne făceau semne mai mult sau mai puţin obscene cu degetul. Când a venit Dani, Dan Manuşaride s-a dus să vorbească cu patronul terasei (pe care-i cunoştea), să ne lase să intrăm înăuntru. Acesta a fost de acord, dar nu puteam intra cu toţii. De abia aveam loc noi, acţionarii. Atunci am ieşit şi le-am zis copiilor să meargă acasăşi să ne întâlnim a doua zi. Au ezitat să plece.Era cumplit de neplăcut să-i punem în această posturăşi totuşi nu aveam de ales. Copiii

au înțeles și nu ne-au condamnat pentru asta. Situația devenise foarte încordată. Când le-am spus să plece acasă am subliniat că dacă vreunul din ei dorește să plece la partea adversă, e liber să o facă, dar nu să stea printre noi și „să trădeze". În caz contrar „vor muri de mâna noastră!" etc., etc, etc... Știam că nu puteam face nimic, dar simțeam că e absolut necesar s-o spunem. Ne-am scuzat încă o dată și am intrat. Se făcuse foarte târziu, ochii deja ni se lipeau de somn. Pe fața fiecăruia dintre noi se citea oboseala. Doar Dani încerca să pozeze, să pară odihnit, zâmbind. De astă dată s-a dovedit a fi un actor slab. Am pus la punct planul pentru cea de a doua zi. Am ieșit, îndreptându-ne fiecare dinnoi spre casă. Afară, ÎN STRADĂ, ne așteptau „copiii"... Nu putuseră să plece acasă. Simțeau că e nedrept și au preferat să stea cuminți, rezemând garduri, să ne aștepte fără ca vreunul din ei măcar să încerce să intre la noi...

Am ajuns acasă. Nu mai știam de mine de oboseală. A doua zi trebuia să mă trezesc de dimineață și să merg la școală. A fost un supliciu când am auzit-o pe mama chemându-mă exact atunci când îmi era somnul mai dulce. M-am trezit, am mâncat (de dimineață) și am plecat. Mă îmbrăcasem în blugi ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Era foarte clar că, după ce terminam orele, mă opream „La dud", locul nostru de întâlnire. Nu știu cum am rezistat la o zi cu șapte ore. Probabil că deja de la ora a patra începusem să zâmbesc obosit. Făceam tot posibilul ca să nu mă ghicească copiii. Și nu era deloc ușor. Am terminat într-un final orele și am plecat. Soarele era de mult timp sus și începuse să ardă. Mi-am scos geaca și am luat-o la subsuoară. Îmi era cald, groaznic de cald. Am ajuns „La dud". Copiii erau în față așezați pe gardul unei case. Am intrat înăuntru să-mi iau o cafea tare. Tare n-au avut dar tot a fost bine că au avut cafea... Afară copiii cumpăraseră toate ziarele, le citiseră și acum se așezaseră pe ele. Andi asculta în continuare muzică la walkman, Carmen îi spunea ceva lui Duiu, Duiu, era vizibil, n-o asculta. Am intrat înăuntru. Singer ieșise din clădire atunci când venise Dani. Logic, nu amai putut intra. Acum era înăuntru „La dud" cu un tip grozav de stilat la masă, care încerca să găsească și el o soluție. N-am știut în început cine e. Mai târziu aveam să aflu că e „unu' d'ai noștri". Era Traian Radu... Fostul impresar al Phoenix-ului. Dani era la avocat. Trebuia să soseascăși să intre cu avocatul înăuntru în clădire să stea de vorbă cu Tohăneanu. Singer stătea cu capul ușor plecat, acum îl vedeam mai bine. Încărunțise puțin (mai mult). Avea părul strâns în coadă, o față obosită, sub ochi, cearcăne adânci.

Așa a fost și prima, și cea de a doua zi, și cea de a treia zi. Tot „La dud" ne întâlneam în fiecare seară, tot acolo puneam țara la cale. Plecam de acolo doar atunci când ne era foame. Mergeam, mâncam undeva, sau acasăși ne întorceam. Într-o zi, stând ca de obicei pe gard, din casa pe al cărui gard ne găseam noi a ieșit o bătrână. Acum nu mai aveam nici măcar bani să ne putem cumpăra un suc sau o cafea. Mai aveam bani de țigări dar care se consumau al naibii de repede. Nu mai intram atunci când era prea cald sauatunci când somnul ne cuprindea. Acum pur și simplu stăteam... După ce s-a uitat curioasă la noi ne-a întrebat ce se întâmplă. Am crezut la început că o deranjam sau mai știu eu ce. I-am răspuns simplu că nu se întâmplase nimic. Spunea ca e alături de noi. Ne-a întrebat dacă suntem studenți. Am răspuns că suntem și studenți. A părut puțin mirată. Crezuse că suntem studenții nu știu cărei facultăți care nu fusese acreditată. I-am spus că n-avem nimic în comun cu studenții despre care vorbește dânsa ci că noi suntem Uni-Plus Radio. Și ce se întâmplase? I-am povestit pe scurt tot. Ne-a compătimit, ne-a întrebat dacă ne era foame? (I-am mulțumit și am spus că numai ce mâncasem. Sincer, mie îmi era o foame de vedeam negru, dar nu puteam să-i spun. Aînceput mai târziu să ne povestească despre copiii dânsei, ce unde, când au plecat, de ce au plecat, faptul că vecinul de vis-a-vis e un afacerist care nu și-a plătit chiria de vreo două trei luni de zile. Cea care închinase casa respectivă acum, lui, era o foarte bună prietenă a respectivei doamne, că în casa aia se petrec orgii că... Dădeam din cap înțelegători. Probabil că nu avea cui să spună chestiile astea și, găsindu-ne pe noi, a reușit să se descarce. A mai stat un pic cu noi, după care a plecat la o vecină de la parter. Am salutat-o și ne-am văzut din nou de ale noastre. Peste vreo oră cineva ne-a strigat de la balcon. Traian a ridicat primul ochii. Era doamna cu care stătusem de vorbă. S-a uitat la noi, ne-aaruncat un pachet de gumă de mestecat. A zis că dacă nu are cu altceva cu ce să ne ajute, poate așa așteptarea noastră era mai dulce. Când venea Dani era sărbătoare. Tot timpul era pe drum după diverse hârtii și cum la noi, atunci când e vorba de hârtii, acestea "se mișcă" grozav de greu, era foarte mult de alergat. Dani nu putea merge cu mașina lui fiindcă era în fața radioului iar cheile erau în radio iar în radio nu putea intra. Din acestmotiv totdeauna primul impuls era să facă un pas, își dădea seama că nu are cum merge, se întorcea fie la Costel, fie la Traian, fie la Laur. Nu era nevoie să spună ceva, era lucrștiut: cel spre care venea, imediat se urca în mașinăși plecau.

Mai 1996

Am fost în vacanţă la mare. De fapt un fel de minivacanţă. Deşi îmi dorisem atât de mult să ajung la mare, acum îmi doream poate mai puternic să mă întorc în Bucureşti să văd ce s-a întâmplat. Tot în această perioadă plecaserăşi câţiva colegi cu o discotecă. După câteva zile, m-am hotărât să merg o seară la ei în discotecă.

Plecaseră cu acea discotecăŞerban Savu (tartinele), Păcăliciul, un ştirist (sincer, nu cred căştie cineva pentru ce plecase acesta, dar asta e o altă problemă), Leo. Cu o seară înainte de plecare trecuseră pe „La dud", În faţă, acolo unde stăteam noi, cu un portbagaj de Dacie plin cu croissante (premii pentru diverse concursuri care trebuiau făcute la mare, în respectiva discotecă). Ne-a rugat Şerban să luăm cu încredere. Spunea că nu era nici un fel de problemă dacă nu vor fi atât de multe pentru premii. Nimeni nu impusese numărul premiilor, deci puteau fi mai puţine. Cu încă o seară în urma Păcăliciul a sărit la bătaie cu Robert, cel care atunci când Adi nu putea, înregistra World Chart Show-ul îi ţinea locul. Robert pierduse speranţa şi se dusese în tabăra adversă. Când a aflat asta Adi l-a aşteptat... Robert venea de la radio (de la studiouri) şi în faţă „La dud" a pândit momentul prielnic când nici unul din noi nu se uita la ei şi i-a tras un pumn zdravăn lui Robert, în plină faţă. A sărit imediat Duiu să-i despartă. Păcăliciul era înfierbântat şi dacă nu l-ar fi oprit cineva s-ar fi putut să-l „coloreze" zdravăn pe Robert. După ce Duiu l-a oprit pe Adi, Robert s-a cules de pe jos, s-a uitat cu dispreţ la Păcălici, i-a adresat un „imbecilule" din mers şi a fugit.

Ajuns la mare a fost destul de greu să găsim discotecă unde erau băieţii. Erau foarte mulţe şi ar fi trebuit să ne oprim la fiecare din ele şi să întrebăm. Când i-am găsit, erau toţi în holul hotelului. Discoteca fusese închisă pentru că, fix cu o seară în urmă, câţiva „dansatori" se luaseră la bătaie. Ditamai boxele stăteau acum cuminţi în holul hotelului în faţa recepţiei. Discoteca respectivă se făcea în cantina unui hotel. Cum m-au văzut că intru, au sărit pe mine să mă întrebe ce s-a mai întâmplat în Bucureşti. „Am intrat, n-am intrat? Mai avem loc de muncă, nu mai avem?" Eu venisem cu o zi în urma lor, deci prea multe noutăţi nu aveam, dar am simţit că trebuie să mint. Nu ştiu ce mi-a venit. Am spus că totul era OK, că lucrurile sunt sub control, etc. E uşor de presupus reacţia lor. Abia mai târziu mi-am dat seama ce făcusem dar, culmea, nu-mi părea rău

deloc. Dacă le-aş fi spus că nu s-a schimbat nimic şi că tot în stradă în faţă „La dud" suntem, nu ştiu cu ce ar fi fost mai bine. Întâmplarea a făcut ca exact după o zi când ei s-au întors de la mare, săşi intrăm înăuntru.

Se făcuse searăşi aşteptam ceva. Acum Dani stătea. Nu pleca nicăieri. Deci dacă el stătea, asta însemna în mod obligatoriu că trebuia să se întâmple ceva. La un moment datne-a strâns pe toţi în jurul lui şi ne-a spus să mergem încet, nu mai mult de doi odată, sprestudiouri. Copiii s-au luminat imediat. Păcăliciul a avut şi nefericita inspiraţie să întrebe ce se întâmpla. Andi i-a tras o palmă „tovărăşească" peste cap şi un „dobitocule", foartesugestiv. Eu şi Duiu am rămas ultimii, cu Dani... Noi închideam coloana. Prima dată când l-am văzut pe Dani să tremure de frică sau nervi, cine mai ştie. Am ajuns în spateleclădirii, pe acolo pe unde putea să intre vecinul nostru de jos, pictorul. În faţa porţii omului era parcată o maşină mare iar pe lângă maşină nişte „băieţi"... Dani stătea în spate cu mine şi cu Duiu. Era necesară în primul rând liniştea. Toate acele suflete care erau strânse acolo, parcă nici măcar nu mai respirau. La un moment dat Andi a izbucnit într-un plâns nervos, din care nu mai putea să se oprească. Marina a luat-o lângă ea, de după umeri, îmbărbătând-o.

La un moment dat, pe stradă au trecut la braţ două doamne... Una mai în vârstă,cealaltă ceva mai tinerică. „Ce fac ăştia, dragă?" „Fii atentă, sunt în poartă la vecinu', auvenit hoţii la vecinu'! Săriţi, hoţii!" a început sătipe cea mai tânără dintre ele. Dani,tremurând încă a dus mâna la buze şi le-a spus că nu e vorba de nici un hoţ ci că noi suntem vecinii de la etaj. „Care vecini, dragă? Săriţi, mă jefuiesc!" continuă să zbiere femeia. „Suntem de la Uni-Plus, doamnă". „Da, dragă?! Atunci scuzaţi-mă!". „Sunt dă la Uni-Plus îi spuse aceasta celeilalte femei care se dăduse un pic la o parte - hai să mergem. Am crezut că sunt hoţii".

Ne aşteptam să se lase cu palme, cu pumni, cu feţe sparte, etc, aşa cum văzuserăm noi în filme. Intervenţia a fost mai mult decât paşnică. Am oprit lumina intrând pe la pictor (sau sculptor) care ne-a ajutat, trebuie să recunoaştem. Am intrat...

— Toată lumea calm, da? Singer.

— Daţi drumul la lumină doar atunci când spunem noi. Intră doar cine spunem noi, da!?

— Da, da - încuviinţă bodyguarzii.

Eram, speriaţi. Atâta lume... Nu vedeam nimic în jurul nostru... Ne dădeam seama cine stă lângă, pipăindu-ne. încercam cu disperare să părem

calmi.

— Ai noştrii sunt? - Filip —Da, mă, noi suntem, stai liniştit - mă trezii eu. —Ce-ţi luminează acolo, în buzunar?

—Reportofonu'.

—Aşa... da...

Andi stătea lipită de mine. îşi revenise din plâns.

Au intrat şi la comercial? - întrebă ea.

Dj-ii, unde sunt dj-ii? Să intre în studio toţi dj-ii - comandă Singer.

Hai, pleacăşi dă drumu' la curent - comandă Cristi în continuare. E Dani acolo.

E Dani acolo? - se auzi o voce.

Da, e Dani acolo, decretă Singer. De peste tot se auzeau voci, care mai de care mai nedumerite. Bodyguarzii ne

opreau, se uitau la noi, îl întrebau pe Singer şi Dani dacă cutare sau cutare este „D'alvostru".

— Telefoanele merg? - întrebă precipitat Singer.

— Nu ştiu.

— Stai să sun la poliţie.

— Nu, nu merg - răspunse Filip.

— E centrala - se auzi vocea lui Dan Manusaride . Dacă e curentu' stins, ce să facă.

— Băi, ăsta nu-i băgat în priză de aici - Filip.

Undeva, în cabină sub masă era o priză de telefon. Căutam să o găsesc pipăind masa.

— Stai, bagă-i acolo.

— Stai să găsesc. Nu... nu... nu... mer... a, gata, l-am găsit.

— Hai... uşurel aşa, uşurel - mă calma Filip.

— A venit lumina -ţipă Andi.

— Bagă ceva - se răstea Laur la Leo.

— Ce să bag?

— Macarena, ceva, orice - continuă Andi. S-a auzit ceva din difuzoare.

— Deci grila e, mai lipseşte ceva - repede trecu în revistă Andi, studioul.

— Lăsa-ţi-i pe dj în pace! - se auzi vocea lui Dani. Ieşiţi din studio!

Cine e pe grilă, să stea, restul, haideţi.

— Ce-i balamucul ăsta? - Filip.

— Stai mă, calmează-te.

— Ce-i îngrămădeala asta aici? Se auzea muzica din ce în ce mai tare...

— Nu e, a fost până la fără un sfert - se auzi vocea lui Carmen Constantin.

— B.B.C.-u', B.B.C.-u' -ţipă Andi.

— Nu intră B.B.C.-u' - se auzi o voce supărată. - Daniel, nu intră B.B.C.-ul.

— Băi, voi ştiţi unde suntem noi? în radio, băi, în radio. N-am mai fost de unşpe' zileaici... de vinerea vinerilor... băi, ştii... Băi, suntem în radio băi, în radio - se încurca în cuvinte Andi.

— Ascultaţi, de două minute Uni-Plus Radio doamnelor şi domnilor. Suntem în înăuntru... UHUHUUU - se auzi, în difuzoare vocea lui Filip.

— Rămâneţi alături pe 69,8 FM, doamnelor şi domnilor.

— Fă-te că lucrezi Filip, fă-te că lucrezi - din cabină Marius.

— ...doamnelor şi domnilor, după o pauză de o săptămânăşi ceva, da, puţin până într-o săptămânăşi ceva, iată, întâmplarea face să ne reauzim de la radio. Oricum mâine de dimineaţă vom fi alături de dv. cum vă spuneam ascultşi paralizezi, vă intrăm în case precum reumatismul în oase.

Jingle. De la telefon:

— Dă drumu' la radio, suntem în emisie - Andi.

— Băi, veniţi un pic. Răspundeţi la telefon, calm, fără nici un fel de... faze vis-a-vis de Bobby sau ceva - Cristi Singer.

— Nu, nu există...

— Telefoane, lăsaţi să intre câteva, două, trei telefoane în direct -Filip.

— Nu, nu încă.

— Nouăşi două minute la Uni-Plus, doamnelor şi domnilor, îl am lângă mine pe Traian Radu în talk-showul de duminică noaptea, salut Traiane cum merge treaba? - Filip.

— (rar) Merge ca pe roate - Traian.

— (Filip, repede) Ai cuvântul dragule. Afară din studio.

— Mergeţi la emiţător! - Singer. Mergi şi tu cu el...

— Spargem o şampanie... mai târziu... acu merge şi o apă... - Filip.

— Dă' și mie o gură de apă că mor - eu.

— Douăzeci și unu și patrusprezece minute acum pe 69,8 FM am revenit pentru dv. Poate că nu știți că paza acestui sediu, acum se află pe mâinile cele mai bune ale firmei domnului Marinescu. Directorul acestei firme se află lângă mine în studio. Bună seara,domnule!

— Bună seara, stimați ascultători, suntem aici și asigurăm paza acestei firme. Firma noastră este cunoscută în întreaga lume prin însăși activitatea domnului Marinescu (antrenor arte marțiale, șapte dan). Cei care doresc să cunoască oamenii dânsului, pot într-adevăr, în această secundă să vină, suntem de pază, amenințările le-am primit deja din partea... mii de scuze că-i numesc astfel... vagabonzilor care nu reprezentau nici oputere, nici o firmă, nici un fel de contract, nici un fel de bază legală. Vă mulțumesc frumos...
— Cum am intrat, mă? - Andi.
— Cu grijă, cum se intră - eu.
— Fără nici un pumn - Filip.
— N-au așteptat asta - Traian.
— Mai vorbiți-le, mai vorbiți-le mă' - Traian.
— Gata, gata.

— Bă, spuneți-mi acu' e penibil pentru o chestie cu moșu? Tataie, tu ce părere ai despre... ă...

— Las-o, las-o! Din difuzoare se aude: „The show must go on"...

— Nouăși... mai bine douăzeci și unu, treizeci și cinci spre treizeci și șase aici, la Uni-Plus, bună seara, doamnelor și domnilor. în microfon se află, mai bine zis, băgat în el, se află Filip Stoler și Leo Popa la pupitrul tehnic, lângă mine se află Traian Radu și... sunt înconjurat aici... tot poporu', tot poporu' fraților, deci lumea dă telefoane că ce se întâmplă, ce se întâmplă? Domnilor se întâmplă că, acum mai mult de o săptămână am fost primul care nu a fost lăsat să intre în postul de radio de către doi bodyguarzi. Veniserâ, așa-zis la conducere Bobby Török și Cătălin Tohăneanu. Am stat o săptămânăși săștiți că n-am stat degeaba pentru că am vrut să ne asigurăm spatele, să intrăm în radio pur și simplu legal și nu precum ă... ă... lăsați că nu vă spun euca cine așa, deci este nouăși treizeci

și șapte de minte. Am revenit la Uni-Plus cu vecheaechipă, vă spun că nu a fost știrbită echipa timp de o săptămânăși ceva, alături de Dani Klinger au fost toți ceilalți, e adevărat cu mici excepții, n-are rost acum să dăm cu bâta-n baltăși... ă... vă spuneam că rămânem alături de dumneavoastrăși mâine dimineață matinalul va reveni, Andu Câmpu se va afla din nou la pupitrul tehnic... Andule, ia spune tu ceva aicea, zii salut?

— Salut și mă bucur, săștiți după o săptămână este deosebit de plăcut...

— Gata, termină cu prostiile!

— Traian Radu, realizatorul emisiunii „Take five". Take Five înseamnă să iei o pauză de cinci secunde între gând și rostirea lui. Ei, bine, ce s-a întâmplat până acum aici este consecința unor greșeli de pilotaj care duc iminent la întâmplări cu sfârșit așteptat. Vă pun o întrebare: De ce lasă avioanele dâre albe?... (...) Dâra albă care apare după trecerea avioanelor, nu este, după cum s-ar crede, fumul degajat de reactoare. Este vorba despre niște mici nori cyrus. Totul se petrece de la 7000 de metri altitudine în sus, în troposferă. La această înălțime aerul este foarte rece -40 de grade C, și mai ales, foarte pur, fără particule în suspensie. Or, pentru a se condensa și a forma nori, umiditatea din aer are nevoie de suporturi respectiv particule de praf în jurul cărora să se grupeze vaporii de apă. Deci, la trecerea unui avion, impuritățile arderii cherosenului sunt evacuate, fiind apoi asaltate pur și simplu de vaporii de apă. Atunci când dâra albă persistă pe cer, aceastaindică un aer saturat în umiditate și o vreme pe cale de a se schimba. Deoarece dârele lăsate oficial pe cerul patriei, de aviatori, sunt tot mai dese și mai adânci aceasta indică o natiune saturată de umiditate și vremuri pe cale de a se schimba. Cu condiția să nu se lase ceața peste cineva și să picăn la balotaj. Avion cu motor, ia-măși pe mine-n zbor să fiu cetățean aviator, moșit de Comandor, și născit de Căpitan...

— (repede Filip) Foaie verde de mohor, care-i aicea, la noi, să află pă radio bună seara, rămâneți pe frecvență. Traian Radu, care n-are sentimentul, el vorbește de parcă ar fi android, robot. Traiane, unde sunt sentimentele tale, androidule?

S-a terminat caseta... Am întors-o

— ... Pe marțea viitoare vă invităm să ascultați o ediție cu totul specială, în care veți afla adevărul adevărat despre această perioadă în care

nu am fost alături de voi. Sunt Carmen Constantin, iar alături de mine se află Corina Rădulescu, Dana Marin şi Marian Dinică. Primul buletin de ştiri Uni-Plus Radio, după această absenţă, mâine la ora nouă. Până atunci, la revedere (generic ştiri-final).

Declaraţia dată de Dani, postului de televiziune Antena 1:

„Acţiunea din această seară a fost cerută, ă... de... de... nu, reiau. Acţiunea din această seară s-a impus ca urmare a unei acţiuni ilegale începută în ziua de douăzeci şi şapte aprilie, deci în urmă cu nouă zile, când unul din asociaţii societăţii noastre împreună cu... cu, o... rudă de a sa, au pătruns prin forţă în sediul radioului din Bucureşti, au sechestrat o persoană care lucra acolo, au sechestrat documentele şi procedând prin aceste mijloace, ă... au blocat activitatea din postul de radio. În acel moment li s-a interzis accesul în post tuturor angajaţilor şi tuturor asociaţilor... ă... societăţii. Acţiunea... ă... a fost... ă motivată de către asociatul nostru, Cătălin Tohăneanu, prinfaptul că el ar deţine majoritatea părţilor sociale din asociaţie, lucru pe care noi nu-l recunoaştem Pentru stabilirea acestui fapt, există un proces în instanţă. Instanţa se va pronunţa cu privire la acest lucru, dar nici în condiţiile pe care le-a invocat el, nu avea dreptul să pătrundă în sediul radioului, aşa cum a făcut-o. Ă... în toată săptămâna trecută ne-am concentrat în a găsi o metodă legală de a readuce lucrurile la normal. A fost destul de greu pentru că mecanismele impuse de instituţiile publice din România sunt destul de îndelungate ca procese, ca proces ă... şi atunci am fost nevoiţi să apelăm la serviciile unei firme specializate în acest gen de activitate, de pazăşi am ales o firmă care a lucrat extraordinar de profesionist, ca dovadă că nu s-a întâmplat absolut nici un fel de violenţă la intrarea noastră în drepturi, făcându-se în câteva secunde şi fără nici un fel de vătămare. Pentru detalii cu privire la cum s-a acţionat efectiv, vă stă la dispoziţie domnul director al firmei care s-a ocupat de această intrare. Săptămâna care a trecut, am pus lacale un plan, care a reuşit pe deplin. Deci, în acest moment situaţia de fapt corespunde cucea de drept. Administraţia societăţii deţine controlul asupra postului de radio Uni-Plus.

Rep.: - „O singură întrebare. Cine este acţionarul principal sau cine sunt acţionarii acestei societăţi?"

D.K. - „Am uitat să menţionez acest lucru, în momentul de faţă sunt 24 de asociaţi, pentru că este un SRL, toată lumea cu părţi egale, deci fiecare are câte două părţi sociale în valoare de cinci mii de lei, deci în total capitalul social subscris 10000 de lei, fiecare deţinând 4,16 la sută din

capitalul social. Cu privire la cesiunile ulterioare, se va pronunţa instanţa, dar mai este până atunci".

Rep.: - „Şi hotărârile majore în privinţa postului, cum se iau?"D.K.- „Ca în orice SRL. Cele mai importante hotărâri se iau de către adunarea generală, legal constituită, conform statutului şi legii 31, în ordine ierarhică urmează Consiliul Director, Consiliul de Administraţie şi apoi Directorul General.

Rep. (timid): - „Şi încă o mică întrebare. Cum consideraţi această evacuare a dumneavoastră?"

D.K.: - „A fost o acţiune în forţă, ilegală, de fapt am depus pe data de 30 aprilie, plângere penală împotriva celor care au săvârşit această acţiune la Parchetul MunicipiuluiBucureşti pentru mai multe infracţiuni printre care: privarea de libertate a unei persoane pentru o anumită perioadă de timp, falsuri pentru a-şi justifica achitări".

Rep.: - „Şi vinovatul principal de această agresiune?" D.K.: - „Nu pot să mă pronunţ. D-ăsta am făcut plângere penală pentru ca Parchetul să decidă cine este vinovat". Şi de atunci a reîncepu emisia (nu pentru mult timp, însă).

*
* *

Mi-aduc aminte de o dimineaţă. Asta întâmplându-se înainte să intrăm în radio. Era, încazul în care nu mă înşel, cea de a doua sau a treia zi. Convenisem cu toţii atunci să ne ducem în cealaltă zi la radio aşa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu urma să intru în undă dupa-amiază. Când m-am trezit m-am dus la bucătărie să ascult ce mai spun „âia". Am înlemnit. Pe post era muzică populară. Mirarea mea nu era produsă de faptul că era muzică populară, ci pentru că acest program era al lui Păcălici şi el nu prea agrea acest gen. După aceea nimeni nu spunea nimic. Curge o melodie, două, trei, un sfert de oră,douăzeci de minute şi tot nimic. Până la un moment dat când am auzit vocea Păcăliciului, amărât de foc spunând că acest program de muzică populară ar fi unul promoţional.Atunci am înţeles că bietului copil i se impusese acest program. Am ascultat cu atenţie în continuare să văd ce se mai întâmplă. Curgea doar muzica şi din când în când Adi repeta anunţul cu programul promoţional.

Atunci, când în acea zi ne-am întâlnit cu toţii, eram bulversaţi. Nu ştiam ce să mai credem. Ce fel de radio doresc Tohăneanu & Co. să facă?

Nu ne-a revoltat că a fost muzică populară ci durata acelui program. Logic, cel care a suportat ironiile noastre, mai delicate sau mai puţin, a fost săracul Adi Eftimie. Îl adusesem pe bietul copil în starea să se jure că i-a fost impus acel program. Ştiam cu toţii asta dar se întâmpla fenomenul acelacând vezi că poţi ataca pe cineva cu ceva, supralicitezi. Aşa de mult l-a marcat pe Adi acel program de muzică populară încât atunci când am intrat cu toţii pe post, după ce i-am dat afară pe „băieţii veseli" şi când am spus fiecare din noi ceva, a găsit cel mai nimerit să promită că niciodată în programele lui să nu fie muzică populară. Până aici nimic spectaculos. A fost în schimb amuzantă vocea cu care a făcut aceastâ promisiune de parcă ar fi citit „Comunicat pentru ţară"... Momentele acelea când timp de... îndelungat, pe post, a curs doar muzică populară, ne-au făcut să ne gândim că cei care îşi propuneau să facă radio în locul nostru, confundaseră un program radio cu o cârciumă. De necaz că i se impusese să pună numai un anumit fel de muzică pe post (ceea ce va urma, am aflat şi noi mult mult mai târziu), Păcăliciul, a pândit până ce s-a lăsat seara, s-a apropiat de anticul Mercedes al lui Bobby şi i-a spart tot ce putea să fie far sau semnalizator. Când am intrat în sediu, în studiouri, Păcăliciul era acasă dar a auzit la radio ce se întâmplaşi a venit într-un suflet, beat (şi la propriu şi la figurat) de bucurie, cu taxiul. Spunea că avea senzaţia căşoferul se mişca mult prea încet şi că întârzie. A intrat în radio având în mână

o fotografie cu un copil mic, întins pe ceva (covor, preş). Fotografia era veche, alb-negru.El a zis că e pozat la o vârstă fragedăşi acum, orice ar fi oricând vrea să fie în radio. A pus un ac (bold) şi a prins-o în cabină. Adi, cu ironi-ai recunoscută a scris în josulfotografiei: „L'Ombelico Del Mondo" - titlul favorit al lui Adi. (Logic că atunci când Andi a pictat fotografia nu s-a gândit la titlul melodiei lui Jovanotti, da' noi ne-am făcut că plouă).

*
* *

Căscă, îşi aprinse o ţigară, se îndreptă de mijloc... şi ar fi vrut să înceapă din nou să citească, dar telefonul zbârnâi. Se ridică leneş de pe scaun şi ridică receptorul. De cealaltă parte nu se auzea nimic. A zis vreo două, trei „alo" dar acelaşi răspuns. „Glume idioate".Lăsă nemulţumit receptorul în furcă. Lângă telefon, împăturită, era o hârtie. Nepăsător o deschise. „Comunicare". Citi mai departe. „Către" - îşi văzu numele scris cu majuscule.„Str., nr., scara, etaj, ap., sector". întoarse hârtia pe partea

cealaltă. „Extras din hotărârea penală nr. (spaţiu gol) din (la fel)..." toată foaia era anulată cu o linie oblică. De primahârtie era ataşată cu un bold o alta, format A4. Citi. „Curtea de apel - secţia comercială". Un pic mai jos, în stânga - „dosar nr....". În partea dreaptă - „decizie civilă nr. ...". În centru, mai jos: „Şedinţa publică de la 10 noiembrie 1995. Curtea compusă din : bla, bla, bla." Citi mai jos: „Pe rol fiind soluţionarea apelului declarat de părâţii, bla, bla, bla, împotrivasentinţei civile nr. bla, bla, bla, în contradictoriu cu reclamantul Tohăneanu Cătălin Viorel.

La apelul nominal făcut în şedinţa publică, au lipsit apelanţii-părâţii, prezentâdu-se

intimatul apelant Tohăneanu Cătălin Viorel prin av. Popa Alin.

Procedura legală îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de şedinţă, menţionându-se că apelul nu a fost

timbrat cu suma de 750 de lei. Bla, bla, bla". Împături bucata de hârtie şi o puse într-un altloc. Îşi aminti figura poştaşului când începuse să aducă citaţii, comunicări, apeluri, etc,ajungând până la a-l întreba dacă a furat sau dacă a comis „ceva" de-1 caută atât de asiduu „legea".

Îşi aminti prima zi în care au fost daţi afară, cum stăteau în faţa sediului. „Asta n-am scris-o şi ar trebui să existe". Zâmbi, se îndreptă spre camera în care avea maşina de scris, hârtia... S-a aşezat pe scaun, a deschis maşina, a pus indigoul şi o hârtie şi... se opri... Ridică capul, spre perete, se uită la albul acestuia. îşi mută apoi ochii la trandafiruljaponez, pe care îl avea lângă el, şi începu: „Se însera şi noi tot acolo eram". „Sună cretin". Luă un pix de lângă maşina de scris şi tăie fraza. Îl puse la loc şi-şi luă bărbia în mâini. După câteva momente începu să scrie: „A fost într-adevăr o zi cumplit deobositoare. Se vedeau trăsăturile fiecăruia dintre noi, adâncite, ochii obosiţi. Câţiva încercau să mai destindă într-un fel atmosfera dar fără vreo şansă. Marina venise şi ea, împreună cu contabila, cu Cristina şi acum se aşezaseră fiecare pe pervazul unei ferestrede vis-a-vis de clădirea radioului, clădire pe care, parcă am fi păzit-o. Nu ştiu dacă „pervazul" este cel mai fericit cuvânt. Era vorba de locuinţe de la subsolul respectiveiclădiri (locuinţe sau altceva, asta conteazâ mai puţin, conteazâ faptul că aveau geamurispre exterior iar acele geamuri erau protejate de trotuar de un fel de pervaz. Na, altcuvânt, într-adevăr, acum nu găsesc. Erau amândouă amărâte. Aveau lângă ele mai multe genţi şi, ca un făcut, toate erau negre. Erau genţile (gen geamantan) ale lor iar lângă ele era şi geanta Elenei şi cea a lui Bagheera, culmea şi acestea tot negre. Parcă eram cu toţii în staţie de rată sau în gară aşteptând vreun tren. Tresăreau

la fiecare zgomot de mașină. Trebuia odată și odată să ajungăți Dani aici. Probabil va veni și, va dori să intre înăuntru cu avocații. Noi, (unii, de fapt dintre noi, habar n-aveam cum arătau avocații noștri. Știam doar că ei sunt doi și că unul este bărbat iar celălalt femeie. Ne spuseseră cei care îi văzuseră pe aceștia, că au figura „de oameni" și cam atât, Bagheera ne-a spus că domnul este puțin în vârstă, nici înalt nici scund, cu puțină chelie și veșnic îmbrăcat într-un costum maro deschis. Doamna, o gospodină. Stilul clasic al gospodinei. Un pic mai plinuță, nu grasă, însă, cu ochi de vultur. O gospodină: dar o gospodină în fața căreia nu-ți prea venea sa „sufli".

Dani plecase de la Iași în jurul orei 13-13,30. Vorbiseră băieții cu el pe mobil și spunea că e în drum spre București. La un moment dat, din piața Rosetti s-au auzit voci, așa ca atunci când era vreun marș sau cine știe ce adunare. Chiar câțiva au spus că „gata, au pus-o, vinascultătorii". Ce bine ar fi fost, din păcate era doar o coloană de suporteri ai unei echipede fotbal (acum nu pot să-mi aduc aminte despre ce echipă era vorba oricum cert e că se auzeau „mase" de oameni venind. Au început supoziții, mai mult sau mai puțin aberante. În permanență ne era sete. De foame uitasem demult. Rămăsese doar setea (inclusiv cea de răzbunare). Cred că cei din colț, n-au avut o așa desfacere la apă minerală, de mult timp. Simțeam nevoia să ne strângem cât mai mulți cu putință, să strângem prieteni, cunoștințe deși eram conștienți că prea multe nu puteam face cu asta, dar era un stimulent... și aveam nevoie de așa ceva. Au venit avocații. Au intrat înăuntru. Au ieșit după puțin timp însă. Ne-au spus că ar fi bine să fim cât mai mulți în fața radioului „asta, doar ca o măsură de protest". Rândurile seîngroșaseră. Începuseră să vină prieteni sau prietene cu care aveam întâlnire sau care ne așteptau pur și simplu acasă cu masa. Veniseră cu sandwichuri și cu apă sau suc. Sucul se consuma la fel de repede ca și țigările. Scosesem genții din mașinile lui Laur și a lui Alex, (tot Drăgușin, ca și Laur) și le pusesem pe toate pe caldarâm. Lumea trecea pelângă noi, privindu-ne cu o ușoară nedumerire, amestecată cu milă, un fel de „Ia uite-i și p'aștia". Treceau pe lângă noi, unii zâmbind amuzați, ce or fi găsit atât de amuzant în toată asta? Trebuia să face, ceva, să fim din ce în ce mai mulți. Fiecare visam să intrăm în clădire așa cum văzuserăm în filme. Cred că atunci am fi putut să scriem scenarii întregi. Câțiva dintre noi am plecat să aducem prieteni (ne străduiam să găsim în minte pe cei mai„urâți" din aceștia și atunci când nu găseam în minte nici unul, ne gândeam să apelăm la ajutorul locatarilor de pe străzile Covaci sau Lipscani. Imediat însă gândurile astea neieșeau

din cap. Evident, ar fi fost imposibil (din multe motive). A venit și Ea. Era nedumerită. Era îmbrăcată elegant. S-a uitat mirată la noi (toți) după care s-a apropiat demine. Nici n-am văzut-o din prima clipă. I-am spus totul... Logic, a rămas mască.

Venise Dona cu Oltcitul. În ce mă privește, era prima dată când o vedeam pe Dona la volanul unei mașini. Nu mai știu dacă am întrebat-o dacă e a ei sau nu. A parcat grijulie mașina, lângă bordură, în locul Citroenului lui Laur (plecat cu domnii avocați). Am deschis toate portierele (adică cele două portiere) și am intrat înăuntru, să mai stăm pe ceva. Ne dureau picioarele îngrozitor. Le-am cedat locurile, (deși cam fără tragere de inimă), fetelor. Atunci când intraseră avocații noștri, Tohăneanu a chemat-o și pe Cristina să facă ordine în acte. Hm...

S-a apropiat seara. La un moment dat, au închis toate geamurile și au ieșit pe rând, unul câte unul, așteptându-se reciproc să intre în mașini și să plece. Tohăneanu se îngrășase îngrozitor. Era îmbrăcat într-un costum gri, care îi era un pic cam mare, cu o cămașă albă și cravată. Luaseră cu ei câteva lăzi de carton. Am bănuit că în ele se află acte. N-aveam de unde ști. Tohăneanu a ieșit primul, i-a așteptat și pe ceilalți după care s-a întors spre bodyguarzii care au rămas în clădire. Nu știu ce le-a spus, după care s-a îndreptat spreuna din mașini. Cel mai stăpân pe el era Cristi Ionescu. Avea o Dacie închisă la culoare, plină de abțibilduri, cu număr de Constanța. Bobby era îmbrăcat în pantaloni de piele, cu un tricou negru pe care erau desenate, cu vopsea albă, cranii (mai multe cranii), ținând peumeri o geacă „de camuflaj", fumând tacticos „trabuce", pe care le strângea între degetele pline de grosolane inele (ca și tricoul, tot cu capete de mort). Avea părul alb și lung prins într-o coadă, la spate, ochii roșii și o barbă la fel de albă ca și părul. A venit spre noi uitându-se cu milăși ne îndemnă în același timp să ne ducem acasă, „măi copii". Trebuie să recunosc că a fost curajos intrând în cercul nostru, noi, ceilalți înconjurându-l.. Cristi Ionescu s-a oprit după ce a pus în portbagaj toate cutiile să-i vadăși Bobby, că se urcă în mașină, (anticul Mercedes alb, de care era foarte mândru). I-a făcut semn lui Cristi Ionescu că totul este „OK". Acesta a ezitat totuși să se urce în mașină. Bobby a început discuția cu noi printr-un sfat de a renunța să mai facem „pe capra răioasă" și să tot ținem coada în sus. Ne-a spus că patronul acestui radio este Tohăneanu și, dacă vrem să mai mâncăm o pâine, ar fi frumos să ne vedem lungul nasului și să venim să ne angajeze (pentru că ne respectă ca profesioniști și poate vom putea găsi un limbaj comun cu ei). Era foarte aproape de Bagheera. La un moment dat a vrut

ca Bogdan să-i explice ceva şi s-a apropiat şi mai mult de el, intenţionând să-i ia de braţ, prieteneşte. Bagheera s-a uitatfix în ochii lui Bobby, apoi la mâna care-i atingea braţul. Repede, Bobby a retras mâna.

— Băi, omul ăsta are o hârtie, voi nu înţelegeţi? Hai, fiţi oameni de înţeles nu vă săpaţi groapa mai adânc decât trebuie!

Filip a luat foc şi agresiv s-a repezit spre Bobby. Imediat băieţii care erau lângă el l-au „imobilizat".

— Cum vreţi domnule Török, să lucrez pentru dumneavoastră? Să, lucrez pentru unu' care intră în casa cuiva cu chei potrivite? Dacă ne chemaţi la cooperare, de ce nu aţi venit în miezul zilei, fără bodyguarzi, să stăm de vorbă? Cum să nu lucrez cu Dani Klinger? El, domnule Bobby mă respectă.

Bobby şi-a scos trabucul din gură, a scuipat cu năduf:

— Shit, te respectă... Comme on, nu fii prost! Ştiu eu cum respectă Klinger. Eu am în viaţă doi duşmani de moarte. Unul e jigodia asta de Klinger, al doilea...

— Bobby, tu eşti om de afaceri.

— Da, şi?

— Tu chiar nu vezi că investeşti în ceva care nu-i vei putea avea niciodată? Care e profitul tău? Tu chiar nu vezi că eşti tras pe sfoară?

— Dovada! Sunt de acord dar dă-mi, cel puţin, cel mai mic indiciu care să mă facă să mă îndoiesc... Nu înţelegeţi, omu' ăsta are hârtia în care scrie foarte clar că e acţionar majoritar? Am cumpărat ca să am majoritatea acestui post de radio. Comme on, credeţi că sunt chiar aşa tâmpit?

— Bobby, şi ce aţi câştigat dacă aţi intrat aşa? Nu-ţi dai seama în ce te bagi? Unde, în

lumea asta, poţi să intri aşa în sediul unei firme? Bagheera s-a ferit de mâna lui Bobby care a fost tentat din nou să-i apuce de braţ.

— Ce vă uitaţi aşa la mine? Mie nici măcar nu mi-e frică de voi. Am fost prieteni şi eu vă consider prieteni. Cristi, no problem, go! Ce credeţi că nouă ne e frică?

— Bobby, într-adevăr nu are de ce să-ţi fie frică. Noi suntem oameni

de radio, nu bătăuşi.

— Păi, tocmai d-aia vă respect.

— Bobby, ce dracu' vrei tu, de fapt?

— Iuliane, cu tine nu am ce să vorbesc. Ai fi putut să-mi fii recunoscător pentru atunci când ieşiseşi la şosea şi făceai auto-stopu'. Eu te-am luat fără nici un ban, pân' la Bucureşti.

— Ce legătură are asta cu...

— Ce ai făcut tu Bobby pentru postul ăsta de radio?

— L-am cumpărat şi acum e al meu, adică al nostru.

— Ştii că nu ai voie să faci, asta, nu numai conform statutului dar şi legal.

— În ţara asta nu există legi, shit, cât de copii sunteţi. —Cum...

— Banu' nene, banu'... Ai banu', ai ce vrei tu. Şi eu am banu'!

— Bobby, cu problemele tale, e nedrept să vorbeşti cu noi.—

— Ce vrei să spui?

— Că, dacă noi ridicăm vocea, sau cine ştie ce-ţi spunem, putem să te avem pe conştiinţă.

— Go, şi nu mai avea aşa mare grijă dă mine. Bă, gata, acu' vreţi, nu vreţi, sunteţi ai mei. Dacă vreau pot să vă îngrop în bani. Nu banii sunt problema mea. Oricum, legea o face banu'.

Ce înseamnă data pe care ai scris-o pe legitimaţii? Ştii?

Ce dată?

Aia, de pe legitimaţiile pe care le-aţi făcut voi.

Probabil e vreo greşeală a secretarei.

Bobby, ce dracu', ne iei de tâmpiţi?

— Moşule, nu înţeleg ce mai vorbim. Gata, asta e. Consolaţi-vă cu ce e. Spre Bagheera:

— Coane, ai pierdut!

— Eşti sigur, Bobby?

— Coane, de când fac eu afaceri, n-am pierdut nici una. Miros banu'. Îl simt, înţelegi?Voi sunteţi însă puşti, asta e.

— Ce înseamnă, Bobby, să închideţi la ora asta sediul unui radio? Un radio, nu e, mă,un boutique, să funcţioneze de la ora, până la ora. Noi emitem non-stop şi tu, la ora astatragi obloanele...

— Adică, Voi aţi emis - preciza Bobby - acum emitem Noi!

— Nu-ţi dai seama că în radiou' ăsta niciodată n-a putut fi vorba de noi sau ăia...

— Acu' poate.
— Hm...

— Go home, Cristi! Bă, în America dacă vrea, mușchiu' cuiva să facă ceva, ia ganu', îl pune ăluia în tâmplăși gata. Coane, la noi nu se poate!

— Dați-mi o gură de apă că nu mai răspund de mine - se întoarse Bagheera spre Păcălici.

— Coane, v-aș invita la o bere da' acu' nu cred că am așa multe lichidități pă'mine, să stăm, să vorbim...
— Nu e cazul Bobby.!
— Băi, haideți, lăsați-l în pace. Nu vrea, nu vrea...

— Nu că nu vreau eu, ci voi nu aveți argumente... Aia e! N-aveți argumente. Vă place să stați în stradă ca niște câini. Cică ei protestează, împotriva cui, mă' fraților, protestați voi? împotriva legii...
— Tocmai asta e, Bobby, că voi nu respectați legea și Tohăneanu doar se folosește de tine și tu nu vezi sau nu vrei să vezi, aia e. Tu crezi că noi suntem cretini să stăm aici în față, așa, de florile mărului? Nu-ți pui întrebarea: „Bă, ăștia ce vor? Dacă stau toți aici, o însemna că ceva dreptate or avea și ei. Ia' să văd, poate pot să m-ajute"; da' tu nu, o ții p'a ta și gata!

— Dați-mi un motiv de care să mă îndoiesc de Tohăneanu și eu vă dau câștig de cauză vouă (pauză). Coane, ce dracu' tot spui acolo? Trebuie să vă împăcați cu ideea că ați pierdut. Se întâmplă. Lasă, mă' Cristi, nu se întâmplă nimic, pur și simplu discutăm...".

Nu cred că ar fi necesar să reproduc întreaga discuție cu Bobby. Cert e că a mai continuat o perioadă, tot pe același ton, după care, văzând că nu avem cu cine să ne înțelegem, am plecat (puțin mai sus, pe stradă).

A doua zi, ne-am instalat la locul nostru. Așteptam ceva, orice, dar să schimbe într-un fel situația. La un moment dat a ieșit din clădire Cătălin Tohăneanu, urmat, în mod logic, de un bodyguard și s-a îndreptat spre noi. A întins mâna arătând cu degetul spre Filip, Iulian, Alex și nu mai știu cine, așa, ca și cum în prelungirea mâinii ar fi avut un pistol și îi țintea, pe rând, pe fiecare din ei. Gestul său a fost urmat de un: „Tu, tu, tu - vă angajez. Restul (acționarii) sunteți în vacanță. Considerați că v-am concediat!". După care și-a băgat ambele mâini în buzunare, s-a întors pe călcâie și a intrat. Fără comentarii...

* * *

A trecut ceva timp. Începusem deja să emitem, când, într-o bună zi am auzit în monitoarele din studio, pe lângă semnalul nostru, un alt semnal, străin. Inițial, am crezut, că era vorba de o defecțiune a monitorului, mai târziu, să observăm însă că partea adversă își trăsece cablu din sediul lor (fostul sediu al birourilor), până la Hotelul Modern, acolo unde se afla emițătorul. Mare ne-a fost surpriza să constatăm că semnalul nostru nu mai exista și că acum emiteau ei. Asta însemna schimbarea sediului de emisie, fără înștiințarea CNA, ceea ce se putea pedepsi cu suspendarea licenței dacă nu cu retragerea acesteia. Am anunțat imediat CNA-ul, menționând exact starea de fapt. Nu peste mult timp a sosit o somație de întrerupere a emisiei neregulamentare și reluarea acesteia din locul aprobat. În caz de nerespectare a acestei somații, emisia era considerată ilegală. Era menționată o dată până când să se rezolve lucrurile (zi, ora, etc). Noi credeam că asta îi va speria și că vor opri emisia. Somația CNA-ului, pe noi ne-a bucurat, într-un fel. Am așteptat cu sufletul la gură acea datăși oră când expira termenul acordat de CNA, să vedem ce se întâmplă... Ce s-a întâmplat? Nimic... adică au emis în continuare. Singura diferență era acum că emiteau ilegal. În consecință, ne-a fost retrasă licența de emisie pe timp de trei luni. Înainte de aceste evenimente, eu de-abia așteptam să se termine școala, ca să pot să-mi iau mai multe programe la radio. Din păcate, n-a fost să fie așa. Școala s-a terminat, dar s-a terminat și cu emisia noastrăși asta tocmai până în septembrie, adică, fix când începea școala. Când au venit inspectorii CNA să constate că nu emiteam noi, a fost memorabilă atitudinea lor: „Am fost dincolo, am văzut că se emite de acolo. Acum vrem să vedem dacă nu cumva se emite de la Dv.Ș. Ce puteai să spui la așa ceva? I-am invitat (mai corect Dani i-a invitat) în studio. S-au uitat la aparate punând întrebări care mai de care mai „ciudate". "Cum adică nu emiteți Dv? Nu vedeți că acele beculețe sunt aprinse?" Era vorba de CD-playerele noastre pe al căror afișaj era scris mare și clar „No disc". A fost necesar să scoatem din priză aparatele ca să se convingă inspectorii că, într-adevăr, noi nu emitem. S-au uitat cu ură la monitorul de studio întrebând scurt: „Ce-i aia?". „Monitorul!". „Aha (pauză). Ce marcă e?". „Sony". „Aha (din nou pauză). Noi, de fapt, știam că nu emiteți

dumneavoastră, dar a trebuit să ne convingem". Au plecat...

Timpul trecea greu. Nu ne găseam locul. Ne simțeam inutili. Într-o primă fază au fost sculele în studio, într-o a doua fază ele au fost luate Acum era chiar apăsător. La un moment dat am rămas fără telefon, fără fax, fără știrile Mediafax (acestea erau trimise de București la filialele din țară). Simțeam că pereții se dărâmă pe mine.

Afară era cald și frumos. Chiar începuse vacanța. În radio era liniște. Era foarte mare liniște. Începuse așteptarea...

CAPITOLUL XI
ÎN LOC DE EPILOG

Sincer să fiu, nu o dată am dorit să o iau de la început. Nu știu dacă mi-ar fi ajuns curajul... Aș fi vrut să văd din nou doar partea frumoasă a lucrurilor, să te iubesc pătimaș, să te părăsesc de o sută de ori pe săptămână și tot de o sută de ori să mă întorc înapoi. Nu vedeam în tine mijlocul prin care aș fi putut ajunge ceva de care, acum, mulți mă învinuiesc. Singura mea dorință ar fi fost să rămâi așa cum ai fost la început..., așa cum am fost cu toții la început. Să fi rămas refugiul prin care mi-am găsit odată liniștea. Stau și-mi aduc aminte cum te-am văzut prima oară. Era o foaie albă, format A4 , cu o siglă, în Universitate... Atunci am aflat prima dată de tine... De fapt auzisem de mai mult timp dar nu-mi venea să cred. Ne spusese cineva, dacă nu mă înșel, unul din profesori, că la etajul patru e un post de radio „da' care deocamdată dă numai muzică".

Aș vrea s-o iau din nou de la capăt... Stau și mă uit și încerc să găsesc ce a mai rămas din tine, din fiecare celulă pe care ți-am iubit-o cu demență, devenind singurul lucru pentru care mulți, mai târziu, aveam să sacrificăm ani de facultate, familii, modificându-ne radical viața. Era nevoie ca odată, cineva, să scrie povestea ta. Probabil asta mă va putea ține cel mai aproape de tine, voi fi cel mai al tău... Țin minte ce senzație am avut atunci când am văzut prima dată microfoanele orientate spre inima orașului... Eram

student...

M-am apropiat... Atunci a fost momentul când mi-am jurat ca niciodată să nu părăsesc acel superb cadou pe care, cu voie sau nu, mi-l făcuseşi. M-am apropiat de „bestialele scule", date de alţii la casat şi luate de noi de bune, scule care au avut şansa să deschidă într-o ţară un prim post de radio „mai puţin perfect" decât cel naţional. Mi-am jurat să-ţi fiu credincios o viaţă, ca unei femei iubite. Ai fost, de fapt, studenţia mea pe care unii... hm... chiar au vrut să mi-o cumpere. Despre asta, însă, poate mai târziu...

BOGDAN CALU
Baghera

Bucureşti 1999

BAGHERA

Copyright © pentru acest volum.
Bogdan Calu, 1999